

Phóng Thanh Ca Xướng

Contents

Phóng Thanh Ca Xướng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41
14. Chương 14	45
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	56

Phóng Thanh Ca Xướng

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ – Hiện đại – Giới giải trí – Đô thị tình duyên – Tình hữu độc chung – Âm áp văn – 1×1 – HE – Ôn r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-thanh-ca-xuong>

1. Chương 1

“Nếu bạn muốn tiếng ca của mình được toàn bộ thế giới nghe thấy, thì sân khấu này chính là nơi khởi đầu giấc mơ của bạn...”

Giữa không gian an tĩnh của quán cà phê, âm thanh duy nhất phát ra là từ trong chiếc máy tính trên quầy hàng. Trên màn hình, một nam nhân mặc tây trang màu đen, biểu hiện thanh tình tịnh mầu (=tình cảm dạt dào) nói ra lời quảng cáo mê hoặc lòng người.

Bây giờ là ba giờ chiều, thời điểm mà nhân viên công sở vẫn luôn kiếm tìm một ngày nghỉ ngơi đang ở văn phòng cần cù đánh máy, học sinh trên đường cũng chỉ thấy lác đác vài người, đây cũng là thời điểm quán trở nên yên tĩnh lạ thường nhất. Vu Chấn tối yêu thích chính là vào lúc này mở ra máy vi tính lướt web.

“Tiểu trong sáng, em mau lại đây xem cái này...Ai ai~ anh đã bảo em đừng lau chùi nữa, mỗi ngày lau nhiều như vậy em không thấy mệt sao?” Vu Chấn vẩy vẩy tay với đồng nghiệp làm thêm ngoài giờ tại quán – Lý Thanh Lãng.

“Nhưng mà, bình minh ca ca nói, chúng ta nhất định phải giữ cho cửa hàng luôn thật sạch sẽ thật sạch sẽ a” Lý Thanh Lãng chớp mắt mấy cái.

“Xin em luôn, này còn chưa đủ sạch sao? Đến đến đến, mau xem cái này”

Lý Thanh Lãng để khăn xuống, lau tay khô ráo rồi mới đi tới bên người Vu Chấn, vừa đứng lúc quảng cáo trên màn hình chiếu tới đoạn kết thúc.

“Anh nói này, chúng ta cũng tham gia cuộc thi này có được không?” Vu Chấn mặt mày tràn đầy phấn khởi nói.

Cậu lúc này mới nhìn kĩ nội dung quảng cáo, hơi nhíu lại lông mày, lắc đầu nói “Em...Em không đi đâu, nhiều người xem như vậy...”

“Ha, chính là nhiều người mới tốt đấy, chương trình này chính là cái hot nhất bây giờ đấy”

Lý Thanh Lãng đương nhiên biết nó hot, này gọi là Phóng thanh ca xướng, là một chương trình âm nhạc chuyên môn, mỗi năm chỉ làm có một lần, cho đến hiện tại đã cử hành được năm năm, do năm nghệ sĩ hàng đầu trong nước đảm nhiệm vai trò huấn luyện viên, mỗi người sẽ chọn ra 10 thí sinh vào đội mình, sau đó tiến hành thi đấu tay đôi, cuối cùng chọn ra người tốt nhất. Điểm nhấn của nó nằm ở chỗ huấn luyện viên khi lựa chọn thành viên cho đội mình chỉ lấy tiếng ca làm tiêu chuẩn duy nhất, điều này giúp cho những người ngoại hình vốn không dễ nhìn cũng có thể trở thành đại minh tinh rạng ngời dưới ánh bình minh.

Đương nhiên, cây to sẽ là mục tiêu cho người ta đổ đốn hạ, chương trình này từ khi bắt đầu đã gây ra không biết bao nhiêu thị phi, cái này liên tiếp cái khác, thế nhưng cũng không hề làm ảnh hưởng chút nào đến mức độ được hoan nghênh của nó. Thời điểm tổ chức cũng là lúc xuất hiện rất nhiều ca sĩ quen thuộc, có người từng bảo, cho dù không được chọn, chỉ cần có tham gia chương trình này cũng là có cơ hội trở thành siêu sao rồi.

Vu Chấn thấy Lý Thanh Lãng không nói lời nào, còn cho là cậu đang nghiêm túc cân nhắc, liền tiếp tục lên tiếng thuyết phục “Em xem, em hát nghe êm tai như vậy, anh có thể đảm bảo nhiều ca sĩ nổi tiếng cũng không sánh bằng a, tại sao lại không thi thử đi, nếu như sau này em thành danh, anh cũng được thơm lây nha”

“Anh không phải đã nói mình cũng muốn tham gia sao?” Lý Thanh Lãng nghi ngờ nhìn về phía Vu Chấn.

“Hắc hắc” Hắc ngược ngừng gãi đầu một cái “Chỉ là muốn khích lệ em một chút thôi mà, nếu anh đi chung, em có phải sẽ không còn sợ nữa đúng không?”

“Vu Chấn, em...”

“Chớ nóng vội cảm ơn anh, em nhất định phải đáp ứng anh một chuyện” Vu Chấn cười lộ ra bộ mặt không hề có ý tốt.

“Àn, anh nói đi, là chuyện gì?” Lý Thanh Lãng rất sẵn khoái đáp ứng, thật ra chính cậu cũng muốn thử một chút, cuộc sống thường nhật của mình liệu có thể vì việc này mà thay đổi hay không? Hoặc có khi còn có thể giúp đỡ những người mà cậu quan tâm nhiều hơn một tí.

“Em nghĩ thế nào mà liền đáp ứng rồi, không sợ anh bán đứng em sao?”

“Anh sẽ không” Lý Thanh Lãng nở nụ cười.

Tuy rằng hai người nhận thức nhau cũng không lâu, nhưng cậu biết Vu Chấn là loại người bề ngoài thì thô lỗ nhưng bên trong lại có tâm tư chu đáo. Nếu không có sự giúp đỡ của hắn thì người không quen tiếp xúc cùng người lạ như Lý Thanh Lãng làm sao có được sinh hoạt thoải mái như cá gặp nước trong quán cà phê này, có lẽ cùng là sinh viên với nhau nên tình bạn so với người khác càng dễ đơm hoa kết trái hơn đi.

Vu Chấn thật bất đắc dĩ nhìn Lý Thanh Lãng nói “Chuyện là vậy, em cũng biết cuộc thi này có năm cái huấn luyện viên mà phải không?”

Thanh Lãng gật gật đầu, hỏi “Anh là muốn em nếu qua được vòng loại thì chọn cùng một huấn luyện viên với anh sao?”

“Ngốc, dĩ nhiên là không phải” Vu Chấn nhin không được võ nhẹ lưng Lý Thanh Lãng, thực sự là báỉ phục cậu luôn rồi “Chính là lần này có một vị huấn luyện anh đặc biệt yêu thích, cho nên...nếu như em có thể vào được đội của anh ta, thì nhất định nhất định phải nhớ, giúp anh xin một tấm ảnh có chữ kí người kia”

“Là ai?”

“Hắc hắc, đương nhiên là Hoa Ninh Tường rồi! Em không biết người đó lợi hại bao nhiêu đâu...”

Bên trai Lý Thanh Lãng truyền đến thanh âm thao thao bất tuyệt về sự lợi hại của Hoa Ninh Tường, Lý Thanh Lãng chỉ nở nụ cười, cậu hiển nhiên biết Hoa Ninh Tường tuyệt vời ra sao, vì đó cũng là ca sĩ mà cậu luôn hâm mộ.

Hoa Ninh Tường năm nay bất quá cũng chỉ 25 tuổi, năm năm trước tham gia Phóng thanh ca xướng tổ chức lần đầu tiên đạt được hạng nhì, nhưng sự nghiệp so với quán quân năm đó còn thuận lợi hơn, cơ hồ là cùng năm liền phát hành album cùng tên ‘Hoa Ninh Tường’, còn phá kỉ lục lượng tiêu thụ tuần đầu tiên lên tới năm mươi vạn bản, ở cái thời đại khắp nơi đều có thể download nhạc số như bây giờ, thành tích như vậy có thể nói đã trở thành huyền thoại.

Tiếng ca của người đó mang theo một tia bi thương, dù rằng năm năm trước anh cũng chỉ là thiếu niên mới hai mươi tuổi, cũng làm cho vô số thiếu nữ tan nát cõi lòng mỗi khi xuất hiện trên truyền hình. Năm năm trước cũng là lúc Lý Thanh Lãng vừa tròn mười bảy tuổi, trong lúc vô tình thấy được Hoa Ninh Tường, liền cứ như vậy trở nên yêu thích chuyện ca hát. Mà trong khoảng thời gian này, người kia cũng trở thành người có tiếng tăm hàng đầu của nền âm nhạc trong nước, không chỉ hát còn sáng tác luôn lời, thậm chí còn tham gia vào việc sản xuất, chỉ cần có anh, album đó liền tự nhiên tồn tại một loại bảo đảm không cần nói ra tiếng. Chỉ dùng năm năm để đi đến vị trí hiện tại, không thể không thừa nhận, Hoa Ninh Tường trong ngành âm nhạc chính là một thiên tài đi.

Nhìn miệng Vu Chấn vẫn còn đang liến thoắng, Lý Thanh Lãng cẩn cẩn dực dực tìm cơ hội ngắt lời hắn “Vu Chấn, đừng ôm hi vọng quá lớn như vậy, có lẽ, em ngay cả tiết mục sàng lọc cũng không qua nổi, huống hồ chỉ là dùng tiếng ca của mình có được sự lựa chọn của Hoa Ninh Tường, anh vẫn là nên tự mình cố gắng đi thôi, nói không chừng người ta sẽ chọn anh đấy”

Vu Chấn cười vỗ vai Lý Thanh Lãng “Em cứ coi như là anh đang khích lệ em đi, chứ anh còn không biết rõ cổ họng của mình sao, có thể trúng tuyển mới là lạ. Em nha, đừng cứ luôn coi thường chính mình như vậy, anh tuyệt đối có lòng tin, tin anh đi, em nhất định có thể!”

Lý Thanh Lãng sững sốt một chút, cậu cũng không biết Vu Chấn lấy cái loại tự tin này ở đâu ra, bất quá lại không đành lòng lần nữa đả kích hắn, chỉ có thể cười gật gật đầu, biểu thị mình nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Nhìn Lý Thanh Lãng cười, Vu Chấn cứ như vậy mà thất thần trong nháy mắt, sau đó mới hài lòng giúp người kia lên mạng điền vào phiếu báo danh.

Cái tên nhóc Lý Thanh Lãng này cũng thật là, em ấy không biết chính mình cười rộ lên sẽ có bộ dáng đẹp tới cỡ nào hay sao, một hài tử tinh khiết mà tốt đẹp như vậy, nếu hắn không giúp cậu thì sẽ phải dập đầu tạ tội với lão thiên gia mất.

Suy nghĩ kĩ một chút, Vu Chấn liền có chút bận tâm. Giới giải trí vốn dĩ rất phức tạp, nếu như Lý Thanh Lãng thật sự có thể một trận thành danh, con đường trở thành minh tinh của em ấy có lẽ sẽ ngập tràn gian truân đi?

Nhìn bóng lưng Lý Thanh Lãng tiếp tục lau chùi vệ sinh trong cửa hàng, Vu Chấn âm thầm hạ quyết tâm, mặc kệ mọi chuyện có ra sao thì hắn nhất định phải bảo vệ hài tử này, tuy rằng hắn chỉ lớn hơn Lý Thanh Lãng có một tuổi, nhưng Vu Chấn vẫn theo thói quen nhiều năm nay, coi cậu như một đứa trẻ cần bao bọc. Hoàn cảnh của Lý Thanh Lãng hắn hiểu rất rõ, cho nên cũng biết cậu vốn không thích hợp với cái chốn thị phi kia chút nào, Lý Thanh Lãng sẽ không có năng lực sinh tồn ở nơi đó.

Trong giây lát, Vu Chấn lại bắt đầu hối hận mình đã cổ vũ cậu tham gia cuộc thi, nhưng nội tâm hẳn cũng chỉ cần rứt trong vón vện 3 giây. Bởi hẳn đã từng nghe qua tiếng ca Lý Thanh Lãng, hẳn tin tưởng ánh mắt chính mình sẽ không sai đâu, đứa bé kia, nhất định sẽ làm cho tất cả mọi người phải chú ý! Đối lập với thời khắc ảm áp trong quán cà phê, phòng làm việc của ban tổ chức Phóng thanh ca xướng lại không có cái loại an nhàn như vậy. Tuy rằng chương trình đã tổ chức được năm năm, nhưng số lượng người đăng kí tham gia vẫn lên đến hàng triệu. Muốn từ con số này thu hẹp lại thí sinh tham gia chỉ còn 200 người cũng là một công trình vô cùng vĩ đại.

Phiếu đăng kí cũng không có yêu cầu người ghi danh cung cấp ảnh, ngoại trừ thông tin cơ bản bên ngoài ra, quan trọng nhất là nộp một bản thu âm không qua bất cứ xử lí hậu kì nào khác.

Đại đa số ca khúc được gửi tới đều sẽ được một tổ phụ trách thẩm tra sàng lọc, mà những người này hiện tại đều kích động đến mức muốn điên rồi, ừ thì dù sao giọng ca tốt đích thực cũng không có nhiều cho lắm.

Tư Lãng cũng là một trong những nhân viên thẩm tra bị triệt để đầu độc, y ngoáy ngoáy lỗ tai, đóng lại bản thu âm của một thí sinh thậm chí quên mất ghi tên chính mình khi đăng kí, bỏ vào cặp văn kiện xét duyệt ‘không thông qua’, sau đó có chút mệt mỏi mà mở ra hòm thư vừa có thêm một phần báo danh mới, đơn giản nhìn một chút họ tên tuổi tác, rồi mở ra tệp đính kèm bên trong.

Trong mắt chậm rãi xuất hiện một tia vui mừng, cũng không biết có phải vì bị tra tấn hồi lâu bởi mấy ca khúc quá kém cỏi hay không mà y giống như nhặt được trân bảo ngồi thưởng thức.

Bài này mấy năm trước rất nổi, là một bài hát được đệm ghi ta nhẹ nhàng, mang theo vài tia dân dao cảm giác. Ca khúc rất đơn giản, bất quá càng như vậy thì người thể hiện muốn làm cho nó trở nên hấp dẫn càng khó hơn. Người biểu diễn này không vận dụng quá nhiều kĩ thuật khi hát, mà chân chính dùng thanh âm tinh thuần của mình chinh phục lỗ tai người nghe. Y không chút do dự đem hồ sơ người này để vào cặp văn kiện ‘được thông qua’, thậm chí ngay cả thông tin cá nhân cũng không cần tỉ mỉ xem qua. Việc này đã có người chuyên môn tổng hợp hồ sơ thông qua phụ trách, cũng không phải là phạm vi công việc của y.

Bất quá Tư Lãng nhận ra được, thí sinh này tựa hồ là vừa hát vừa tự đệm đàn ghi ta, chất lượng máy ghi âm thật sự không tốt, nếu như cậu có thể tới sân khấu này sử dụng thiết bị âm thanh nhập khẩu từ nước ngoài kia, màn biểu diễn khẳng định là dễ nghe hơn nhiều.

Y cười cười, Lý Thanh Lãng, y sẽ nhớ kỹ danh tự này, cũng rất chờ mong một khắc kia có thể nhìn thấy cậu trên chương trình.

2. Chương 2

Từ sau khi nộp phiếu báo danh Phóng thanh ca xướng, Vu Chấn cũng chưa bao giờ đối Lý Thanh Lãng nhắc lại cái đề tài này. Biết cậu từ trong xương tủy có một loại tự ti bất đồng, nếu hẳn còn hướng Lý Thanh Lãng nhắc nhở mình có bao nhiêu mong đợi, nói không chừng sẽ làm cậu căng thẳng dẫn đến lúc thực sự thi đấu năng lực phát huy sẽ trở nên thất thường. Hơn nữa, tuy rằng Vu Chấn đối với thanh âm vô cùng trong trẻo của Lý Thanh Lãng rất có lòng tin, thế nhưng vẫn khó bảo toàn hồ sơ của một người thân cô thế cô không bối cảnh không gia thế cũng không có thế lực hậu thuẫn sau lưng như cậu có hay không bị ban tổ chức quên lãng. Vậy cho nên, tận lực biểu hiện mình không để ý chút nào, mặc dù hẳn gượng gạo nhưng chỉ cần có thể khiến Lý Thanh Lãng thoải mái trong lòng là được.

Mà điểm trọng yếu nhất là, Vu Chấn không muốn cho những người khác trong quán cà phê biết chuyện ghi danh của Lý Thanh Lãng, tuy rằng ông chủ đối với bọn họ cũng không quá tệ, nhưng người kia cứ như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, một tuần không đến mấy ngày có thể gặp được hẳn. Trong khi đồng nghiệp của bọn họ, vẫn luôn ngằm xem thường xuất thân của Thanh Lãng, ngày thường thì hướng cậu cười cười nói nói, nhưng hẳn nhìn ra được những nụ cười kia không hề có tình cảm chân thành, ngoài miệng thì nói lời tương thân tương ái, trong lòng vẫn luôn có cảm giác chính mình cao hơn người ta một bậc. Lý Thanh Lãng cũng tương đối nhạy cảm, cho nên cậu bấy lâu nay cũng chỉ thân thiết với một mình

Vu Chấn mà thôi. Chuyện này nếu để những người trong cửa hàng biết được, sau lưng không biết sẽ còn nói bao nhiêu lời khó nghe nữa đây.

Không thể không nói, tâm tư Vu Chấn kỳ thực rất tinh tế, không hề giống với vẻ bề ngoài thô lỗ của anh ta.

...

Khoảng cách từ lúc báo danh cho tới thời điểm có kết quả khoảng chừng một tháng, tranh tài năm nay nghe nói tháng bảy bắt đầu thu hình, hiện tại đã là tháng sáu, tính toán cũng không sai biệt lắm. Dù Lý Thanh Lãng cực lực che giấu, nhưng hành động cứ thỉnh thoảng lại xem di động của mình đã bán đứng ý nghĩ trong lòng cậu, ngày hôm nay thậm chí còn vì tiếng điện thoại mà làm bể một cốc cà phê, phải bồi thường một khoản tiền chính làm cậu thương tâm không dứt a

~Vu Chấn nhận không được thấy buồn cười, đứa nhỏ này, thật ra là vẫn luôn âm thầm để tâm đi?

Thời gian trôi qua từng ngày, Vu Chấn trong lòng cũng bắt đầu bị dả kích, không lẽ thật sự là bị hấn đoán sai, ngay cả thanh âm trong trẻo như vậy cũng không thể khiến nhân viên xét duyệt của Phóng thanh ca xướng động tâm hay sao? Chết tiệt! Mấy tên khốn này sẽ không phải là thu tiền hối lộ rồi chọn người có bối cảnh chứ?

Vu Chấn ở trong lòng thầm nguyên rửa người không cho Lý Thanh Lãng thông qua, cơ hồ đem cả mười tám đời tổ tông người ta ra mà thẩm hỏi.

“Chúng ta đứng ở hai bên ô cửa sổ sát đất, coi như chạm vào điểm giới hạn của nhau...”

Một bản nhạc du dương làm rối loạn đáy lòng đang chờ đợi hăng say của Vu Chấn, hẳn nhận ra đây là nhạc chuông điện thoại của Lý Thanh Lãng, cũng là ca khúc mà thật nhiều năm về trước không biết tại sao cậu lại phi thường yêu thích mãi không thôi.

“Tiểu trong sáng, điện thoại của em” Vu Chấn giờ giờ lên di động của Lý Thanh Lãng đang đặt ở trên quầy, trong lúc vô tình liếc mắt hẳn thấy được trên màn hình biểu thị, trời ạ, hẳn biết số này, là số của ban tổ chức.

Cậu bưng khay hướng Vu Chấn đi tới, nhẹ giọng nói “Anh nhỏ tiếng một chút a, bình minh ca ca đang ở trong phòng bếp tức giận kìa, cẩn thận một lát anh ấy lại đến trừng trị anh”

“Ai, mặc kệ anh, em mau nhận điện thoại, nhanh nhanh!”

Lý Thanh Lãng liếc Vu Chấn một cái, đột nhiên mới phản ứng lại, vội vã tiếp nhận di động ấn nút nghe.

“Chào ngài”

Đầu dây bên kia truyền tới một giọng nữ nhiệt tình hỏi “Xin hỏi, là Lý Thanh Lãng tiên sinh phải không ạ?”

“Ân, tôi là Lý Thánh Lãng”

“Chúng tôi là tổ chuyên môn của chương trình Phóng thanh ca xướng, gọi tới để báo cho Lý tiên sinh biết, mời ngài đến đài truyền hình của thành phố Z vào ngày mừng 5 tháng 7 lúc mười giờ sáng để tham gia ghi hình, ngài có thể mang theo ba người thân đi cùng, xin Lý tiên sinh tuyệt đối đừng đến muộn”

Lý Thanh Lãng sửng sốt vài giây, thanh âm có chút run rẩy “Tôi...Tôi biết rồi, cảm ơn cô, cảm ơn cô rất nhiều”

Cúp điện thoại, Vu Chấn vội vã lôi kéo Lý Thanh Lãng hỏi “Có phải là tổ chuyên môn gọi tới? Em thông qua sơ tuyển rồi đúng không?”

Cậu nhìn nhìn Vu Chấn, lúc này mới cảm nhận được ‘vừa nãy đều là sự thật phát sinh a’ Lý Thanh Lãng cười thật vui vẻ “Ân, là báo cho em biết ngày mừng 5 tháng 7 đi tham dự ghi hình. Vu Chấn, anh đi với em chứ?”

“Phí lời, bốn ca ca đương nhiên đi theo bởi em, nói không chừng còn có thể nhìn thấy Hoa Ninh Tường nha. Hắc hắc, nhất định phải cùng anh ta chụp ảnh chung”

Đang trên đà kích động hưng phấn nên Vu Chấn cũng không có chú ý phía sau một bóng người từ từ lại gần hẳn, mãi cho đến khi một cú đánh giáng lên đầu, Vu Chấn mới dừng lại một màn khoa tay múa chân.

“Vu Chấn, em muốn chết có phải không, bên ngoài còn có khách, em ở đây phát điên cái gì?” Người tới chính là ông chủ tiệm cà phê, Thư Thiên Minh.

Phải biết đa phần là người yên thích đi đến tiệm cà phê thì đều tối yêu thích không gian yên tĩnh, phá hoại cái loại yên tĩnh này cũng chính là đắc tội với khách nhân.

Vu Chấn nhìn nhìn một chút sau quầy bar, hướng cái bàn có khách bên ngoài kia nở một nụ cười xin lỗi, lúc này mới nhỏ giọng oán giận Thư Thiên Minh “Bình minh ca à, đừng có dùng nhiều sức như thế chứ, đầu em vốn đã không tốt lắm rồi, đánh choáng váng sau này còn dùng được sao”

“Vừa vặn anh cũng muốn nó thành như vậy” Thư Thiên Minh tựa tiểu phi tiểu nhìn Vu Chấn.

“Hắc hắc, em cũng không phải cố ý, chẳng qua là thật cao hứng thôi”

“Cao hứng cái gì?”

Vu Chấn nhìn Lý Thanh Lăng, hẳn không xác định cậu có nguyện ý để người kia biết rõ chuyện này không, bình thường Thư Thiên Minh đối với bọn họ cũng khá tốt, nhưng chung quy vẫn luôn cảm thấy có một tầng khoảng cách, hết cách rồi, ai bảo anh ta là ông chủ làm chi.

Lý Thanh Lăng có chút ngượng ngùng cười cười, nói khẽ với Thư Thiên Minh “Cái kia, bình minh ca ca, em có tham gia một chương trình, ngày mùng 5 tháng 7 muốn xin nghỉ phép một ngày để đi tới đó, có thể không ạ?”

Thư Thiên Minh hơi kinh ngạc, đứa bé này không phải vẫn luôn rất hướng nội sao, hiện tại lại muốn lên truyền hình?

“Là chương trình gì?”

“Là Phóng thanh ca xướng a, Thiên ca, tiểu trong sáng của chúng ta quá là lợi hại đi!” Lần này không chờ Lý Thanh Lăng mở miệng, Vu Chấn đã vội vàng trả lời.

Lần này Thư Thiên Minh là thật sự khiếp sợ, có ai mà không biết đó là chương trình hot nhất thời điểm hiện tại chứ, tuy rằng hẳn bình thường không thích xem loại chương trình có tính giải trí quá cao này, nhưng Phóng thanh ca xướng hẳn quả thật là có từng nghe qua.

“Không thành vấn đề, xin nghỉ là đúng, em cứ hảo hảo ca hát, thời điểm thành danh cũng đừng quên bọn anh” Thư Thiên Minh vỗ vỗ vai Lý Thanh Lăng như một lời động viên, rồi kiên trì dặn dò vài câu, thuận tiện chỉnh đốn hành vi của Vu Chấn, sau đó xoay người ly khai quán cà phê.

“Nhìn cái bộ dáng táo bạo của anh ta kia, chín phần mười là có hẹn với vị mỹ nữ nào đó rồi” Vu Chấn vừa cười vừa nói ông chủ mình bát quái “Đúng rồi, em đã nghĩ kỹ sẽ hát bài nào chưa?”

Lý Thanh Lăng lắc đầu một cái “Em cũng không biết nữa, hiện tại đầu óc đều trống rỗng”

Vu Chấn nghĩ nghĩ một chút “Em phải chăm chỉ tập luyện đó, đây là ca khúc đầu tiên của chương trình, nó có quan hệ trực tiếp đến việc em có được năm vị huấn luyện viên lực chọn hay không, thanh âm của em tựa hồ không thích hợp hát ca khúc quá nhanh, nếu vậy em chọn một bài nào có nhịp chậm đi”

Lý Thanh Lăng gật gù đầu, cậu hiểu rất rõ lời Vu Chấn nói, có một sự lựa chọn phù hợp sẽ quyết định mình có thể hay không đem bài hát đó phát huy đến tận cùng. Trước đây có rất nhiều tiền lệ thí sinh vì gặp phải bài hát không thích hợp mà dẫn đến thua cuộc, Lý Thanh Lăng cũng tin tưởng chính mình phù hợp nhất là với tình ca có tiết tấu chậm rãi, nhưng mà bài như vậy có cả trăm cái, biết phải chọn thể nào đây?

Đúng lúc này, di động Lý Thanh Lăng lần thứ hai vang lên, nhìn thấy thông báo trên màn hình, trên gương mặt vốn đã chọc người yêu thích của cậu liền nổi lên một mặt âm áp tươi cười.

“Là con...Ân, con biết, cuối tuần là sinh thần của Tiểu Dung, con sẽ trở lại...Thân thể của người có khỏe không? Cũng đừng vất vả như vậy...Ân, con biết, con sẽ tự chiều cổ tốt mình...”

Cúp điện thoại, Lý Thanh Lãng nhìn chăm chú điện thoại di động cả nửa ngày không lên tiếng, qua một lúc lâu, cậu rút cuộc ngẩng đầu lên nhìn về phía Vu Chấn “Em nghĩ, thôi thì hát bài hát này đi”

“Bài hát nào cơ?” Vu Chấn không hiểu.

“Chính là ca khúc anh vừa nghe thấy ấy”

“Em là nói tiếng chuông điện thoại của mình hả?”

“Àn”

Bài hát này là Lý Thanh Lãng đã yêu thích nhiều năm, cho nên mới có thể đem nó cài làm nhạc chuông di động, mỗi lần nó vang lên, đều sẽ mang đến một là tin xấu hai là tin tốt, cứ như vậy trôi qua nhiều năm, cậu đã sớm quen thuộc với tiếng nhạc kia, mà hôm nay, thời điểm nó vang lên là mang đến cho cậu tin tức tốt nhất cùng thanh âm của người mà cậu yêu thương nhất.

Có lẽ, đây là lựa chọn chính xác nhất đi.

Bài hát này Lý Thanh Lãng sớm đã thuộc lòng, nhưng vì chương trình, Vu Chấn vẫn muốn cậu hảo hảo luyện tập một chút. Vốn Lý Thanh Lãng định mang theo đàn ghi ta vừa đàn vừa hát, nhưng sau ngẫm lại, cho dù vòng thứ nhất chính cậu gảy đàn thì các vị huấn luyện viên cũng đâu cách nào nhìn thấy, không bằng vì chiến thắng sau này mà lưu lại một điểm bất ngờ đi.

Còn hai tuần nữa cho đến lúc bắt đầu, Lý Thanh Lãng luôn luôn nghe đi nghe lại bài hát này, buổi tối về đến nhà đều luyện tập, thậm chí lúc ở quán cà phê, Vu Chấn cũng sẽ thường xuyên phát bài hát này, khiến Lý Thanh Lãng cảm giác mình như bị cuốn vào ma咒 tới nơi.

...

Trước trận đấu ba ngày, cậu quyết định thoát khỏi cảm giác bị ma咒 âm thanh quấy nhiễu, tắt đi tất cả thiết bị âm nhạc, thật vất vả mới yên tĩnh lại, lại bị Vu Chấn trong trạng thái kích động nửa dụ dỗ nửa ép buộc kéo tới trung tâm thương mại.

Đã hơn chín giờ tối, nơi đây cũng không có quá nhiều người, Vu Chấn một bên lôi kéo Lý Thanh Lãng đang phi thường không tình nguyện, một bên tận tình khuyên bảo “Em xem đều là đã là sinh viên đại học bao nhiêu năm rồi, cũng không thể không có lấy một bộ phục trang ưa nhìn đi, đi đi, đi mua một bộ quần áo mới.

Cậu lắc đầu liên tục “Không phải chỉ là nghe tiếng ca mà quyết định hay sao, em mặc bộ này đến đó cũng được mà”

“Ta phi, quảng cáo đương nhiên phải nói như vậy, nếu không làm thế nào có thể hấp dẫn được một đám người tham gia chứ. Lại nói, nếu Hoa Ninh Tường lựa chọn em xong sau lại nhìn thấy bộ dạng em như vậy, còn không phải là hù đến anh ta tưởng rằng em là dân châu Phi chạy nạn hay sao?”

“Cũng không đến nỗi tệ như vậy đi, hơn nữa...Nơi này rất đắt...” Không thể phủ nhận, cái lý do sau cùng của Vu Chấn đã làm Lý Thanh Lãng động tâm.

“Không sao không sao, anh sẽ dẫn em đi mấy cửa hàng không mắc, anh có thể hội viên có thể nhận ưu đãi nha, nếu thực sự không đủ, bốn ca ca cho em mượn, sau này chờ em nổi danh rồi liền trả lại cho anh, vậy không phải ổn rồi sao?”

“Nhưng mà...Nhưng mà...”

“Không có ‘nhưng mà’ nữa, em có phải đàn ông không, do do dự dự cái gì, sau này anh thu thêm lợi tức là được, thời đại này đi ra ngoài vay tiền cũng không có gì khó khăn, em coi như cho anh cơ hội thử cái cảm giác cho vay nặng lãi đi”

“Nếu, nếu vậy, cảm ơn anh, Vu Chấn”

Lý Thanh Lãng là thật lòng rất cảm kích Vu Chấn, đã nhiều năm rồi không có ai đối với cậu thân thiết cùng chiều cổ như vậy.

Cuối cùng, dưới sự động viên và giúp đỡ, Lý Thanh Lãng vẫn là mua một bộ quần áo, một cái áo sơ mi sọc ca rô đơn giản đến không thể đơn giản hơn, quần bò cùng giày vải thông thường, nhưng cũng tốn hết của cậu 200 tệ, có chút đau lòng ôm ôm cái bọc nhựa...Thật đúng là thiệt thòi lớn rồi~

3. Chương 3

Quãng thời gian yên bình không một gợn sóng trôi qua, trong nháy mắt đã đến ngày đi thu sóng ở đài truyền hình, Vu Chấn đương nhiên cùng Lý Thanh Lãng đồng thời xin nghỉ, việc này làm Thư Thiên Minh vốn tâm tình đang không tốt lắm suýt chút nữa một phát đập chết Vu Chấn.

Hai người đi hai chuyến xe buýt công cộng mới tới nơi, may là lúc này đã đến được thành phố, không thì Lý Thanh Lãng nhất định vì phí di chuyển quá mắc mà trệt tự rút lui.

Đại sảnh của đài truyền hình có nhân viên chuyên môn đợi sẵn tiếp đãi, đối chiếu một chút thông tin trong hồ sơ cùng với chứng minh thư liền trực tiếp mang họ đi đến phòng nghỉ xa hoa. Nơi này có người đang giúp các thí sinh làm một cái video ngắn tự giới thiệu, chính là để sau cắt nối biên tập lại thành hậu trường chiếu trên truyền hình. Lý Thanh Lãng phí đi sức lực cả nửa ngày đối diện ống kính gương người cười cũng chỉ nói ra được có một câu “Tôi là Lý Thanh Lãng, tôi...chính là muốn tới nhìn một chút Hoa Ninh Tường”

Không lâu sau, nhân viên chương trình lại tới đưa cho mỗi người một cái đánh số, nói là dựa theo đó mà lần lượt tiến vào trường quay tiến hành diễn tập, nếu như cần thiết cải biên lại ca khúc, cũng phải thông qua lần này cùng ban nhạc bên trong thông báo trước một tiếng.

Chương trình ghi hình vào lúc hai giờ chiều, tiến hành diễn tập cũng rất nhanh, không cần cầm micro hát lên mà cơ bản chỉ có chính mình cùng ban nhạc nghe thấy, ngược lại khiến Lý Thanh Lãng thả lỏng không ít, bất quá vừa nghĩ tới buổi chiều sẽ phải đứng trước mặt Hoa Ninh Tường cất lời ca, cậu lập tức khẩn trương lên không ít.

Ca khúc của Lý Thanh Lãng không có qua cải biên, cậu đơn giản tập cùng ban nhạc một lần rồi bước xuống vũ đài cùng Vu Chấn ngồi một chỗ. Ngày hôm nay tập trung ở đây cũng không phải là toàn bộ thí sinh, ghi hình tựa hồ phân ra làm ba ngày, nhưng cho dù là như vậy, tiếng nói chuyện của tất cả mọi người tập trung với nhau trong một chu vi hạn hẹp như này, cũng đủ khiến người ta bị tập âm làm cho có chút buồn bực, huống chi Lý Thanh Lãng vốn yêu thích yên tĩnh, bằng không cậu đã không chọn làm việc cho tiệm cà phê lương không cao như bây giờ.

Một giờ rưỡi, tất cả thí sinh được mang tới một phòng hóa trang tập thể, mà gia quyến đi cùng lại bị an bài ở nơi khác, Vu Chấn có chút bận tâm nhìn Lý Thanh Lãng, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể vỗ vỗ vai cậu nói câu “Cố lên” rồi rời đi.

Lý Thanh Lãng thật sự không hiểu nổi tại sao người ta cứ muốn hướng lên mặt mình bôi bôi trát trát bình bình lọ lọ đồ vật này nọ, nhìn xung quanh một đám nữ sinh vội vàng vàng tìm nơi thay quần áo, rồi lại vội vàng dùng sức hưng phấn hóa trang, Lý Thanh Lãng quay đầu hướng về nữ chuyên gia trang điểm trước mặt mình nói “Cái kia...xin hỏi không thể không hóa trang sao ạ?”

Có lẽ bởi vì tướng mạo của Lý Thanh Lãng khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, nên người kia cũng không hề nghiêm khắc, trái lại hướng cậu nở nụ cười “Nếu như cái gì cũng không làm, bộ dáng em lúc lên truyền hình sẽ bị người ta tưởng nhầm là nhìn thấy quỷ đó”

“A...Vậy hay là làm đi” Lý Thanh Lãng làm một bộ mặt thấy chết không sờn biểu tình thật sự rất khôi hài, khiến chuyên gia trang điểm nhìn không được bật cười.

Làm chút tân trang lên mặt Lý Thanh Lãng, cô gái kia mới hài lòng gật gật đầu “Được rồi”

Lý Thanh Lăng liên tục ngắm nhìn bộ dáng chính mình trong gương, hoàn hảo hoàn hảo a, cùng tưởng tượng của mình ‘cái miệng sẽ lớn như chậu máu’ không có giống nhau, trên mặt cũng không có phần quá dày tạo cảm giác không thoải mái, Lý Thanh Lăng cười hướng chuyên gia trang điểm nói “Cảm ơn chị”

Cô gái kia không nghĩ tới nam hài thoát nhìn thật sạch sẽ này, lúc cười lên sẽ là như thế...rung động lòng người. Trên mặt xuất hiện một chút nóng, dù sao nàng cũng chỉ là thực tập sinh, cho nên mới bị phái tới hóa trang cho hài tử không nổi danh này, bất quá nếu mỗi một người tham gia đều cùng nam hài này giống nhau...vậy cũng không phải là một việc quá tệ đi.

Mãi cho đến khi có người hô tên nàng, nữ chuyên gia trang điểm kia mới lấy lại tinh thần, có chút ngượng ngùng thu hồi tầm mắt rơi trên khuôn mặt Lý Thanh Lăng, thấp giọng nói một câu “Cố lên”, sau đó nhắc hòm trang điểm vội vàng chạy đi hóa trang cho thí sinh khác.

Lý Thanh Lăng ngơ ngác ngồi ở trên ghế, người ở nơi này cậu không quen biết bất cứ ai, cũng không có ý định đi dò xét ý nghĩ của bọn họ, có lẽ từ lâu đã quen với sự cô độc, nên chỉ cần không có người chủ động đến gần, Lý Thanh Lăng sẽ không ngại một thân một mình như thế.

Lúc này trên sân khấu bắt đầu phát quang cáo rùm beng những thí sinh sắp ra sân đấu. Lý Thanh Lăng tưởng mạo cũng xem như là rất xuất chúng, cho nên vài thiếu nữ tuổi tác với hắn không sai biệt lắm ở sau lưng yên lặng đánh giá, cũng có người cùng giới ánh mắt mang theo dò xét nhìn nhìn. Chỉ có điều trong mắt người đầu óc có chút trì độn như Lý Thanh Lăng, hết thấy đều không hề tồn tại, trong lòng cậu chỉ có duy nhất một ý nghĩ, chính là muốn gặp được Hoa Ninh Tường!

Lý Thanh Lăng theo thứ tự là thí sinh số 6, là một con số ra sân khá sớm, vận may của cậu cũng rất tốt đi, nếu như vị trí quá sát phía sau, khó bảo toàn các huấn luyện viên sẽ không xuất hiện trạng thái mệt nhọc.

Lúc tâm tư Lý Thanh Lăng còn đang cao chạy xa bay, một tiếng hoan hô rung trời đem thần trí cậu kéo ngược trở về. Âm thanh này từ không xa truyền tới, cậu theo bản năng ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, quả nhiên, đúng 2 giờ, những người kia hoan hô là bởi chương trình đã bắt đầu giới thiệu huấn luyện viên. Mà Lý Thanh Lăng không còn nghi ngờ gì nữa, có thể có được tiếng hoan hô lớn tới như vậy, nhất định là người chủ trì vừa mời Hoa Ninh Tường bước ra.

Lúc thí sinh đầu tiên được nhân viên công tác dẫn ra ngoài, Lý Thanh Lăng phát hiện mình ngày càng sốt sắng, lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi, tựa hồ còn có chút chút muốn chui vào toilet...

Như vậy là không được, nếu giữ nguyên cái dáng vẻ hiện tại mà lên sân khấu, căn bản là toàn thân đều phát run không thể nói ra lời, đừng nói chi là cất tiếng hát.

Lý Thanh Lăng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cưỡng bách chính mình đừng nghĩ về chuyện tranh tài thắng thua này nữa, cũng đừng mong ngóng nhớ về việc có thể nhìn thấy Hoa Ninh Tường. Một thân ảnh nho nhỏ đột nhiên nhảy vào dòng suy nghĩ của cậu, chính là Tiểu Dung ngoan ngoan đáng yêu hé ra khuôn mặt tươi cười, khiến Lý Thanh Lăng bỗng thở phào một hơi. Đúng rồi, cậu sao có thể quên ước nguyện ban đầu khi muốn chuyển thắng cuộc thi này? Chăm sóc cho bọn họ...Thời điểm phát sóng họ nhất định cũng sẽ ở trước ti vi xem chương trình, cậu chính là Trong Sáng ca ca của bọn họ, không thể để cho bọn họ nhìn thấy chính mình mất mặt được.

“Lý Thanh Lăng, Lý Thanh Lăng có ở đây chứ?”

Thanh âm chứa một tia không kiên nhẫn truyền đến, cậu nhanh chóng đứng dậy đi tới trước mặt nhân viên của đài “Tôi là Lý Thanh Lăng”

Người kia trên dưới quan sát hắn một chút nói “Đừng ngăn người nữa, đi theo tôi, còn một người nữa là đến cậu rồi”

“Cảm tạ”

Lý Thanh Lăng hít sâu một hơi, bước theo người đó.

Vòng này biểu diễn chỉ có 100 giây, tuyển thủ thi trước kết thúc rất nhanh, nhìn thấy người nọ ừ ừ cúi đầu đi lướt qua bên người cậu, Lý Thanh Lăng minh bạch, nhất định là trượt rồi.

Một bên âm thầm bức bách chính mình tỉnh táo lại, một bên yên lặng nhớ lại bài hát đã sớm tới tập lui cả trăm lần. Nghe được người chủ trì thông báo “Xin mời thí sinh tiếp thao”, Lý Thanh Lãng lặng im tiếp nhận micro nhân viên đưa tới tay mình, đẩy ra cánh cửa dẫn tới vũ đài diễn lệ ngoài kia.

Sân khấu bị một bức màn khổng lồ che kín, Lý Thanh Lãng đứng ở bên này tấm màn, nhìn chính cái bóng mình in lên trên, cậu biết, phía bên kia, cách đó không xa, chính là ca sĩ mà cậu yêu thích nhất, Hoa Ninh Tường.

Lý Thanh Lãng hít sâu một hơi, khẽ mỉm cười với ban nhạc phía sau, một thanh âm du dương bắt đầu uyển chuyển truyền tới...

“Thời điểm bốn mắt giao nhau, không nên dừng lại quá lâu

Thăm hỏi phải có chừng mực, không thể quan tâm quá mức

Hiếu kỳ cũng đừng dò hỏi, đồ kỵ chỉ có thể sâu đậm khóa trong tim

Cho dù không nhận được cảm thấy cô quạnh, cũng không thể hướng người cất thành lời

Bạn tốt à, bạn tốt của ta ơi

Nếu như không cẩn thận mà trầm mặc, cũng không muốn để cho người khó chịu ở trong lòng.

Chúng ta đứng ở hai bên ô cửa sổ sát đất

Coi như chạm vào điểm giới hạn của nhau

Nếu như vượt qua biên giới của đối phương

Chính là tưởng chừng như càng gần hóa ra lại càng xa xôi

Cùng tin rằng chúng ta có thể đến một cảnh giới khác

Nơi hát lên tình hữu nghị vạn tuế kia ơi

Nơi ba từ ta yêu người có thể biến thành ngôn ngữ

Cái gì gọi là nhiều hơn một chút, cái gì gọi là thiếu đi một ít...”

Lúc này âm nhạc bỗng nhiên đình chỉ, Lý Thanh Lãng dùng thanh âm trong trẻo của chính mình, dưới tình huống không hề có nhạc đệm, nhẹ nhàng ngân nga câu hát cuối cùng “Đường biên giới của ta ơi, tiếp tục đưa đến người người ta thầm mến”

Hết cách rồi, 100 giây căn bản không đủ hoàn thành cả ca khúc, chỉ có thể thay đổi một chút, bất quá Lý Thanh Lãng biết, cái gì cậu có thể làm cũng đã làm rồi, những thứ còn lại, không còn là điều cậu có thể khống chế.

Biểu diễn đã kết thúc, cậu đang chờ đợi bức màn sân khấu màu trắng trước mặt được mở ra, dựa theo quy tắc tranh tài, chỉ cần có một vị huấn luyện viên vì cậu mà nhấn nút, vậy cậu liền có thể vào đội hình của người kia. Nếu như có nhiều người cùng thừa nhận màn biểu diễn của cậu, như vậy chính mình có thể chọn lựa tiến vào đội của bất kỳ ai.

Một giây, hai giây, ba giây...Ngay thời điểm Lý Thanh Lãng nghĩ mình có khả năng đã thất bại rồi, màn sân khấu màu trắng trước mặt bị chậm rãi kéo lên, cậu có chút chờ đợi không kịp mà tìm kiếm bóng hình của người mình vẫn luôn mong ngóng.

Lý Thanh Lãng nhìn thấy rất rõ ràng biểu tình tựa tiểu phi tiểu trên mặt Hoa Ninh Tường, người này, quả nhiên là người mà mình sùng bái nhất, khoảng cách gần như thế mà thấy được Hoa Ninh Tường...

“Ha ha, xem ra thí sinh này đã ngây người a, không biết có phải hay không nhìn thấy chúng ta đều vì cậu mà sáng đèn nên cảm động?” Một vị huấn luyện viên trong đội ngũ lên tiếng trước phá vỡ trầm mặc, là An Duy.

Lý Thanh Lãng lúc này mới hồi phục lại tinh thần, trên mặt có chút ửng hồng, cậu cư nhiên vì nhìn ngắm một nam nhân mà xuất thần.

Mà sau khi nghe An Duy nói xong câu đó, Lý Thanh Lãng mới phát hiện đèn trước mặt năm vị huấn luyện viên đều sáng lên, điều này càng làm cho cậu sợ đến ngây người.

Căn cứ theo thể lệ cuộc thi, họ có thể đợi sau khi tuyển thủ hát xong toàn bộ bài hát mới suy nghĩ thêm có hay không nên chọn lựa người đó, như vậy liền giảm bớt tỷ lệ chỉ mới nghe được một đoạn ngắn đã kích động mà nhấn nút.

Cậu vốn tưởng rằng...chỉ cần một vị huấn luyện viên tán đồng cậu đã là rất may mắn rồi.

“Trước tiên giới thiệu một chút về tên của cậu đi” An Duy trong tất cả bọn họ tựa hồ là người rộng rãi nhất.

“Tôi, tôi là Lý Thanh Lãng”

An Duy nhìn Lý Thanh Lãng xem ra có lẽ vẫn còn rất hồi hộp, bèn xoay người trêu chọc các đồng nghiệp “Tôi nói này, các người rốt cuộc là ai trưng ra bộ mặt Diêm Vương, dọa thí sinh của chúng ta sợ chết khiếp rồi kìa, cậu ta còn không muốn nhìn mặt chúng ta”

“Không phải đâu, tôi chỉ là hơi sốt sáng...còn có chút...hưng phấn nên...” Lý Thanh Lãng liền vội vàng nói.

“Trước tiên hít sâu một chút, sau đó hướng chúng tôi giới thiệu một chút về bản thân cậu, được không?”

Lý Thanh Lãng sững sờ, cậu nhìn về phía người vừa lên tiếng, không thể tin được, cùng cậu nói chuyện cư nhiên là Hoa Ninh Tường, là Hoa Ninh Tường thật sự a.

Nhìn biểu tình của Lý Thanh Lãng, mấy vị ngồi kia đều nở nụ cười.

“Ha ha, xem ra là mặt Hoa Ninh Tường nhà cậu có vấn đề, đứa nhỏ này vừa nhìn cậu là sợ đến không dám lên tiếng”

Lý Thanh Lãng vội vàng phủ nhận “Không phải đâu...Chỉ là, cái kia, tôi, tôi rất hâm mộ Hoa Ninh Tường, cho nên...”

“Thôi xong” An Duy một mặt thất vọng “Là fan của Hoa Ninh Tường, nhất định sẽ chọn cậu ta”

Hoa Ninh Tường không có tiếp lời, chỉ cười cười hỏi “Cậu năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Em hai mươi hai”

“Hoàn hảo, cũng không phải là nghe tôi ca hát mà lớn lên” Hoa Ninh Tường nở nụ cười.

“Nhưng em là vì anh nên mới yêu thích âm nhạc”

“Vậy em nguyện ý gia nhập đội của tôi không?” Hoa Thanh Lãng cười với Lý Thanh Lãng “Tôi nghĩ mình biết cách làm thế nào để tiếng ca của em có thể càng chạm sâu đến trái tim người khác”

Không để ý đến mấy vị huấn luyện viên kia kháng nghị, Hoa Ninh Tường chỉ muốn vội vàng đem người dụ dỗ lại đây.

“Em nguyện ý!” Lý Thanh Lãng trả lời không chút do dự (editor: sao giống lễ đường kết hôn thế này =’=)

4. Chương 4

Lý Thanh Lãng không nhớ rõ mình làm thế nào để bước xuống sân khấu, cũng không nhớ được mình làm cách nào trở lại phòng chờ, chỉ nhớ rõ Hoa Ninh Tường đã ôm cậu một chút, a, đúng rồi, Hoa Ninh Tường, cậu được vào đội của Hoa Ninh Tường!

Mãi đến khi trên lưng trúng một quyền có chút nặng nề, Lý Thanh Lãng mới phục hồi được tinh thần, thật ra Vu Chấn bộ dáng nhìn qua so với Lý Thanh Lãng càng giống như ‘Trúng số độc đắc’ hơn.

“Thành công rồi, Lý Thanh Lãng em thành công rồi! Quá tốt rồi quá tốt rồi, tới lúc đó nhất định nhớ giúp anh xin chữ kí của Hoa Ninh Tường a, hắc hắc~” Vu Chấn cười không ngậm được mồm.

Lý Thanh Lãng được hân khen có chút ngưng ngừng, phòng chờ bên này cũng không chỉ có bọn họ, Vu Chấn dẫn tới một ít ánh mắt một là ước ao hai là khinh bỉ, cậu bèn nhanh chóng ngăn hân lại, không biết có phải hay không vì hoàn cảnh lúc nhỏ tạo thành, cậu tương đối miễn cảm với những ánh mắt mang theo ý tứ biểu đạt ngầm bên trong.

Lý Thanh Lãng kéo Vu Chấn tới ghế sa lông ở một góc trong phòng, hiện tại cậu không thể rời đi, chương trình sau khi ghi hình xong thì toàn bộ người được tuyển chọn phải ở lại gặp mặt huấn luyện viên của đội mình. Nhưng Vu Chấn nhất định phải ly khai, tiệm cà phê rất bận rộn, ông chủ đã gọi điện đến thúc giục hân mấy lần, hất cách rồi, Vu Chấn chỉ có thể cõi lòng đầy ước ao ghen tị nhìn Lý Thanh Lãng, cũng lần nữa dặn dò cậu phải nhớ ký tên cho hân.

Lý Thanh Lãng sau khi tiễn Vu Chấn rời đi, một mình ngồi trong góc cười khổ, cậu không nghĩ mình làm được chuyện mới lần đầu gặp mặt đã nhào tới muốn xin chữ kí Hoa Ninh Tường...lại nói họ chưa từng có điểm quen biết nhau.

Bất quá thời điểm thi đấu kết thúc, bọn họ có thể hay không gọi là có quen biết a...

Cái đó để sau hân nói đi, Lý Thanh Lãng tin tưởng nếu cậu không có được chữ kí Hoa Ninh Tường, Vu Chấn cũng sẽ không đối mình sinh khí đâu.

Trong phòng chờ gia quyến của tuyển thủ đã rời đi gần hết, chỉ còn lại thí sinh của từng đội nên không khí trong phòng có chút ngưng trọng, không có ai muốn chủ động chào hỏi những người khác, Lý Thanh Lãng cũng đồng dạng như vậy, nhưng cậu không hề có ý định xem những người kia là đối thủ, chỉ là tính cách vốn đã như vậy mà thôi.

Nếu đã nhìn thấy quá nhiều tình người lúc ấm lúc lạnh, thì liền sẽ học được cách bảo vệ chính bản thân mình.

...

Thu hình tới tận mười giờ đêm mới kết thúc, số lượng người tham gia kì này thật sự quá nhiều, phía chủ quản tuyển ra tổng cộng 200 người, ngày hôm nay tham dự ghi hình cũng chỉ chừng 60, cho nên mấy vị huấn luyện viên sẽ phải khổ cực mấy ngày mới có thể đem mọi việc thu xếp xong toàn bộ.

Dần dần người trong phòng chờ cũng chia ra thành từng tốp nhỏ, cùng vào đội của một huấn luyện viên sẽ tụ tập một chỗ với nhau, bởi vì trong đội Hoa Ninh Tường Lý Thanh Lãng là người đầu tiên được nhét vào dưới trưởng, cho nên sau đó đồng đội tự nhiên sẽ vây quanh cậu, điều này làm cho Lý Thanh Lãng có cảm giác rất không thích ứng được.

Vẫn là không quen hoàn cảnh người người náo nhiệt.

Mắt thấy sắp tới 10 giờ rưỡi, các vị tuyển thủ được các chuyên gia dẫn đi tới một gian phòng bất đồng để cùng huấn luyện viên gặp mặt, đội của Hoa Ninh Tường hiện nay mới chỉ có ba người. Ngoại trừ Lý Thanh Lãng ra, còn có một nam một nữ, nam gọi là Chương Mông, nữ tên Khâu Cẩm Nhã, hai người đều so với Hoa Ninh Tường lớn hơn một chút.

Khâu Cẩm Nhã nhìn qua có chút mập mạp, thể nhưng rất hoạt bát rất dễ thân cận, mà Chương Mông mang theo một cảm giác giống như hiphop, là người rất hướng ngoại.

Bọn họ bị mang đến một gian phòng so với phòng chờ tập thể khi nãy nhỏ hơn nhiều, bên trong chỉ có một chiếc dương cầm, một dãy ghế sofa và một cái bàn. Người dẫn bọn họ tới không cùng tiến vào bên trong, chỉ có Hoa Ninh Tường cùng phụ tá của anh, trợ lý Chu, lúc này đang lẳng lặng ngồi một bên nhìn vào tờ giấy đang cầm trên tay. Mấy người họ lúc đi vào cũng không thấy người kia ngẩng lên dù chỉ một chút. Mà Hoa Ninh Tường đang ngồi bên dương cầm, từ trong tay anh chảy ra một chuỗi thanh âm êm dịu, cũng là giai điệu họ chưa từng được nghe qua. Lý Thanh Lãng có chút ngây dại, cự ly gần như thế cùng thân tượng của mình tiếp xúc, làm cậu vừa thấp thỏm vừa kích động trong lòng.

Tâm tình như vậy, tựa hồ chưa bao giờ trải qua.

Hoa Ninh Tường dừng lại động tác trên phím đàn, mỉm cười ngẩng đầu lên nhìn về phía những người vừa tiến vào, nói “Tôi nghĩ mình không cần tự giới thiệu bản thân đâu ha?”

Không khí vốn dĩ đang có chút khẩn trương liền theo câu nói này thoáng buông lỏng, ba người đều nở nụ cười.

Hoa Ninh Tường đơn giản an bài bọn họ, mấy ngày còn lại của tuần này cùng tuần sau đều phải tiếp tục thu hình và chọn lựa thành viên, đội của họ lần thứ nhất dàn dựng tiết mục và tiến hành luyện tập sẽ ấn định là nửa tháng sau, tại một phòng thu âm mà tiến hành.

Lúc rời đi, Hoa Ninh Tường rất lịch sự mà lần lượt đưa ba người về nhà, chiếu theo cách nói của anh thì, hiện tại tốt xấu bọn họ đã coi như là lão sư (=thầy giáo) cùng học viên, không thể để bọn họ hơn nửa đêm tự mình đón xe về nhà, vạn nhất xảy ra chuyện thì làm thế nào. Lý Thanh Lãng thật sự rất cảm kích sẵn sóc chu đáo của Hoa Ninh Tường, này làm cậu tiết kiệm được một kha khá tiền đi xe buýt.

Nhà Lý Thanh Lãng ở xa nhất, nên Hoa Ninh Tường trước tiên đưa Chương Mông cùng Khâu Cẩm Nhã về nhà trước, chờ bọn họ xuống xe xong, chỉ còn lại trợ lý Chu đảm nhiệm vị trí tài xế, Hoa Ninh Tường và Lý Thanh Lãng thì cùng ngồi ở ghế sau xe.

Lý Thanh Lãng hơi cúi đầu, hai tay nắm chặt vào nhau. Vừa nãy Khâu Cẩm Nhã vẫn luôn cùng Hoa Ninh Tường nói chuyện, cậu còn có thể nghe bọn họ trò chuyện mà cười cười, nhưng giờ chỉ còn anh và cậu, lúc này bầu không khí trong xe liền cảm nhận được sự sốt sắng khẩn trương. Cậu không biết nên cùng Hoa Ninh Tường nói cái gì để đánh vỡ loại trầm mặc này, mà anh cũng không hề lên tiếng.

Lý Thanh Lãng có chút ảo não, cậu biết mình không giỏi cùng người ta giao tiếp, nhưng ngồi bên cạnh chính là người mình đã luôn sùng bái năm năm trời a.

“Em rất sợ tôi sao?” Thời điểm Lý Thanh Lãng còn đang lo trái nghĩ phải, Hoa Ninh Tường ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Lý Thanh Lãng ngẩn ra, nhanh chóng lắc lắc đầu “Không...Không phải đâu, em chỉ là...”

Chỉ là cái gì, Lý Thanh Lãng không có nói tiếp, có lẽ chính cậu cũng không thể làm rõ dòng suy nghĩ của mình bây giờ, cậu rốt cuộc đang bị làm sao thế kia? Căng thẳng? Mê man? Sợ hãi? Hay là...hưng phấn?

Còn không đợi Lý Thanh Lãng chuẩn bị tốt ngôn từ của mình, Hoa Ninh Tường đã nghiêng người tới gần, ghé vào lỗ tai cậu nhẹ nhàng nói một câu “Hay là, em đang sốt sắng khi được cùng tôi đơn độc ở chung?”

Đầu óc giống như bị người dùng gậy khuấy đảo đặc thành hồ dán, cậu sững sờ tại chỗ, hoàn toàn không thể làm ra bất kỳ phản ứng nào. Mãi cho đến vài giây sau, khi Hoa Ninh Tường cười cười ngồi thẳng lại, Lý Thanh Lãng mới phục hồi được tinh thần.

Chỉ là trái tim cậu vẫn không khống chế được mà đập đến điên cuồng, nhẹ nhàng đem tay trái đặt trên ngực, làm vậy thì tiếng trái tim loạn nhịp của mình sẽ không bị người bên cạnh nghe được đâu đúng không? Đến nỗi tại sao lại có phản ứng như vậy, Lý Thanh Lãng tạm thời còn không kịp suy tư.

Hoa Ninh Tường tâm tình rất tốt nở nụ cười, trong xe không tính là quá sáng, nhưng vẫn đủ khiến cho anh thấy được hai má Lý Thanh Lãng đang ửng đỏ dần dần.

Tài xế Chu ngồi ở phía trước bất đắc dĩ lắc đầu một cái, thật xấu thích đùa cợt người ta của tên này lại tái phát rồi.

Hoa Ninh Tường trong mắt người ngoài là hình tượng khiếm tốn lễ độ ôn nhu văn nhã, nhưng chỉ có người bên cạnh mới biết được, hằng ngày anh ta có bao nhiêu ‘điên’ =))))

“Em tên là Lý Thanh Lãng đúng không?” Hoa Ninh Tường cuối cùng cũng coi như có lương tâm mà đem đề tài của họ đi vào quỹ đạo, anh cần hiểu rõ những người trong đội mình, mà nhất là cái người có tính hướng nội điển hình này đây.

Lý Thanh Lãng thật vất vả mới có thể đè xuống nhịp tim lại bắt đầu hỗn loạn của chính mình. Cậu cúi đầu khẽ “Àn” một tiếng.

Được rồi, Hoa Ninh Tường thừa nhận hôm nay chọc người hơi quá tay, bắt quá anh không thể không thừa nhận, mình thật sự rất thích đứa bé này.

“Tôi gọi em là Thanh Lãng được chứ? Em là người đầu tiên mà tôi lựa chọn, có biết tại sao không?” Hoa Ninh Tường hỏi.

Lý Thanh Lãng lắc đầu một cái, rồi vội vàng nhìn người bên cạnh, nghiêm trang như vậy có khi nào Hoa Ninh Tường sẽ không cho mình biết phải làm thế nào hay không?

Anh nhìn không được dịu dàng xoa xoa tóc cậu, nếu là người khác sẽ thì động tác sẽ quá mức thân mật rồi đi, nhưng ngược lại anh làm thật tự nhiên, không biết tại sao, thời điểm nhìn biểu tình Lý Thanh Lãng mờ mịt không biết phải làm thế nào, tựa như trong lòng đang hoảng loạn, anh cảm thấy cậu cùng một bé cừu nhỏ rơi vào cạm bẫy mà không nhận được bất kỳ sự trợ giúp nào giống nhau như đúc.

“Giống như lời tôi đã từng nói với em, tiếng ca của em so với người khác có chút khác biệt, nhưng đồng thời lại có một đặc điểm mà tôi yêu thích nhất, cho nên tôi hi vọng có thể khiến em càng trở nên tốt hơn”

Lý Thanh Lãng bị anh làm cho hơi kinh ngạc, kỳ thực cậu không rõ Hoa Ninh Tường nói ‘đặc điểm thích nhất’ nghĩa là gì, nhưng chẳng những cậu không hề nghi mà còn ngược lại vô cùng vui vẻ.

Có thể được người mình luôn sùng bái khen ngợi, chẳng lẽ còn không hài lòng hay sao?

Hai người câu được câu không trò chuyện, Lý Thanh Lãng từ không dám nhìn thẳng Hoa Ninh Tường đã biến thành trạng thái hướng anh nhợt nhạt nở nụ cười, điều này làm cho chính bản thân cậu cảm thấy có chút ngoài ý muốn, cậu từ trước đến giờ không phải là một người dễ mở rộng lòng mình với người khác, có lẽ đối mặt với người mà mình luôn hâm mộ nên đặc biệt muốn cùng anh giao lưu đi.

Lý Thanh Lãng ngụ ở một địa phương hoàn cảnh không tính là tốt đẹp, cậu do dự một hồi, mới hướng Hoa Ninh Tường mở miệng “Lão sư, cái kia, ở giao lộ ở phía trước thả em xuống là được rồi, em có thể tự mình rẽ vào đường nhỏ mà về nhà”

Hoa Ninh Tường nhìn xung quanh một chút “Tôi vẫn là nên đưa em về tận nhà đi, nơi này nhìn qua có vẻ không an toàn”

Lý Thanh Lãng vốn còn muốn nói trên người mình không có cái gì tốt để bị cướp, bất quá nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hoa Ninh Tường, liền đem lời ở khóe miệng nuốt trở xuống. Cậu có thể cảm giác được anh là bởi vì thật sự quan tâm mình nên mới nói câu đó, chứ không phải là kỳ thị nơi ở của cậu, đối với phương diện này Lý Thanh Lãng rất nhạy cảm, cũng rất rõ ràng.

“Đến nơi rồi, lão sư, cảm ơn anh” Danh xưng này là Hoa Ninh Tường yêu cầu gọi. Vốn muốn Lý Thanh Lãng trực tiếp kêu tên mình mà không để cho những người khác cũng gọi như vậy. Nhưng bất công quá mức rõ ràng như vậy sẽ mang đến cho cậu phiền phức, vì vậy chỉ có thể lùi một bước cấp mọi người đều xưng hô với anh một tiếng “Lão sư”

Nhìn Lý Thanh Lãng lên lầu, gian phòng đã sáng đèn, Hoa Ninh Tường mới quay đầu hướng tiểu Chu nói “Lái xe đi”

Tiểu Chu vẫn là không nhìn được bất quá một câu “Anh thật giống như rất yêu thích đứa trẻ này a”

Hoa Ninh Tường gật đầu “Đúng vậy”

Tiểu Chu không nghĩ tới anh cứ nhiên thừa nhận thẳng thắn như thế, ngược lại nhất thời không biết nên nói cái gì.

Hoa Ninh Tường nở nụ cười, tiếp theo nói một câu “Làm cho một bài tử hướng nội như vậy đứng trước mặt năm vạn người cất tiếng hát, quá trình này nhất định rất kích thích đi, tôi thật sự rất chờ mong em ấy trưởng thành”

Tiểu Chu không lý giải nổi, sao người này lại đi hứng thú với một đứa trẻ rất đời thường, đoán chừng là anh ở trong giới âm nhạc đã bước lên đỉnh cao nhất nên muốn thử cảm giác mới mẻ bằng cách tìm thú vui trên người kẻ khác đi?

Hoa Ninh Tường nhìn ra cửa sổ mỉm cười, anh không có nói với tiểu Chu sự thật, rằng mình từ lúc nghe thấy câu hát đầu tiên Lý Thanh Lãng đã lập tức yêu thích thanh âm này, thanh âm đã đem anh trong nháy

mất trở về thời trẻ thơ trong trí nhớ, mà thời điểm nhìn thấy nụ cười của cậu, anh cảm nhận được, có lẽ sinh hoạt của mình trong ngành giải trí sẽ vì người này mà hoàn toàn thay đổi đi.

Cũng đã tới thời điểm đưa ra một ít quyết định đây...

5. Chương 5

Hoa Ninh Tường bỏ ra thời gian hai tuần, cuối cùng cũng ghi hình xong Phóng thanh ca xướng vòng thứ nhất. Anh không thể không thừa nhận, nghe nhiều người hát với cường độ cao như vậy quả thật có chút chịu không nổi. Không ngoài dự liệu của anh, mỗi vị huấn luyện viên theo quy định chọn ra mười người, nhưng trong lòng của mình vẫn thích nhất thanh âm trong trẻo, sạch sẽ đi thẳng vào lòng người kia, dù nó có còn hơi non nớt.

Vòng biểu diễn kế tiếp đã được quyết định. Năm vị huấn luyện viên theo phương thức rút thăm quy định trình tự thi đấu, sau đó chính mình chọn ra một thí sinh ứng chiến. Điểm của mỗi người là điểm từ lão sư cộng thêm điểm bình chọn của khán giả. Điểm của lão sư là 50, còn bình chọn tại trường quay có tất cả 150 người, bao gồm 50 ký giả truyền thông cùng 100 khán giả phổ thông, tổng cộng 200 điểm, lần lượt người điểm cao sẽ loại đi người điểm thấp hơn mình.

Không quy tắc gì gọi là trăm phần trăm công bằng, Phóng thanh ca xướng đương nhiên cũng như vậy, điểm mà mỗi người đạt được đều có khả năng tồn tại sự ngẫu nhiên nhất định, mà năm mươi thí sinh tại đây cơ hồ chưa từng trải qua thi đấu ca xướng PK mặt đối mặt, cho nên ai cũng chịu một áp lực không nhỏ.

Sau khi tất cả mọi người tập hợp lại đã xác định thời gian huấn luyện, là tại chiều nay hai giờ. Hai tuần này Lý Thanh Lăng trải qua rất pháp phông, Vu Chấn lúc nào cũng nhìn thấy cậu hôn vía lên mây. Bất quá cũng hết cách rồi, Vu Chấn biết mình không thể căng thẳng thay cho cậu, chỉ có thể biến hóa một loạt truyện cười kể cho Lý Thanh Lăng nghe.

Không biết những học viên khác là cái trạng thái gì, ngược lại Lý Thanh Lăng chính là tối hôm đó khẩn trương tới nỗi ngủ không yên.

Cậu không ngừng tự hỏi chính mình rốt cuộc có làm được hay không? Lý Thanh Lăng từ trong xương tủy có chút xiu tự ti, đối với chính mình cũng không có nhiều tự tin như vậy, thời điểm tham gia chương trình này cũng không có ôm kỳ vọng gì hết. Ai mà biết được Hoa Ninh tường lại vì cậu mà sáng đèn, còn đưa cậu về nhà. Bất tri bất giác, Lý Thanh Lăng cảm thấy cậu bắt đầu có lòng tham, muốn lưu lại càng lâu trên sân khấu điểm lệ kia, muốn cùng Hoa Ninh Tường nói mấy câu, hay dù là chỉ nhìn được thêm vài lần cũng đều tốt. Đến nỗi tình cảm như vậy có phải đơn thuần xuất phát từ sự hâm mộ anh của mình hay không, cậu còn không có thời gian cũng không có tinh lực lo lắng những thứ ấy.

Hoa Ninh Tường cho tập trung mười học viên bọn họ ở một phòng thu âm anh đã sớm xác định tốt để dàn dựng và luyện tập tiết mục. Bọn họ lục tục đến nơi, bởi vì cùng theo một lão sư đồng nhất, nên giữa bọn họ không có quan hệ cạnh tranh rõ ràng, thoạt nhìn còn rất hài hòa, cười cười nói nói khoảng chừng nửa canh giờ, Hoa Ninh Tường mới đến đó.

Hoa Ninh Tường tháo xuống kính râm nhìn quét mọi người một cái “Thật có lỗi, tôi tới chậm. Có một lịch trình hoạt động làm trễ nãi thời gian”

Ánh mắt anh dừng trên mặt Lý Thanh Lăng lâu nhất, phía sau như có ý cùng cậu giải thích giống nhau.

Lý Thanh Lăng dĩ nhiên cũng cảm nhận được, trên mặt có điểm tỏa nhiệt. Những người khác ngược lại không có để ý, chỉ cười ra tiếng, gan lớn bắt đầu cùng Hoa Ninh Tường trêu chọc vài câu.

“Được rồi, chuyện phiếm trước tiên không nói nhiều, tôi trước đem ca khúc mình đã an bài cho từng người đơn độc giảng qua cho một lần, thời gian của mỗi người không quá nhiều, những người khác có thể tiến vào gian phòng ghi âm sát vách thử cảm giác một chút, cả hai phòng tôi đều đã thuê”

Tuy rằng rất muốn cùng Hoa Ninh Tường ở lâu thêm một hồi, thế nhưng không thể không nghe theo an bài của anh, bọn họ đều nhớ mục đích của mình đến đây là để ca hát, không phải theo đuổi mình tình, cho nên rất nhanh lần lượt đi vào phòng sát vách thử âm, trải qua thời gian không bao lâu, họ ngược lại đã cùng người điều âm bàn luận.

Loại kỹ năng vốn quen thuộc này hiển nhiên Lý Thanh Lãng không có được học, cậu yên lặng nhìn Hoa Ninh Tường chọn cho mình ca khúc ly biệt, đó cũng không phải là một bản tình ca, mà là nói về lòng tưởng niệm cố hương cùng nỗi buồn khi xa cách. Bài hát này cậu không biết hát, Lý Thanh Lãng nhìn một chút ca từ, đột nhiên nhớ lại tuần trước mới vừa gặp lại người nhà, giữa bọn họ mặc dù không có quan hệ máu mủ, thế nhưng trong lòng Lý Thanh Lãng họ lại chính là tối thân cận nhất, là gia đình của mình.

“Thân ảnh đơn bạc của người dưới ánh đèn trong màn đêm tăm tối, là hình ảnh mỹ lệ mà lòng ta vĩnh viễn không bao giờ có thể lãng quên”

Lý Thanh Lãng khẽ cười, một đoạn ngắn như vậy tựa hồ có thể hình dung được, bởi vì bài hát này, cùng với hồi ức chính mình khi còn bé thật giống nhau như đúc.

Hoa Ninh Tường cố ý đem phần chỉ đạo của Lý Thanh Lãng đặt ở cuối cùng, đám hài tử này nhất định sẽ rất tò mò với thiết bị của phòng thu âm, lo chơi đùa sẽ không để ý đến giờ giấc, lúc đó thời gian mình hao phí lên người Lý Thanh Lãng có lâu hơn, bọn họ cũng sẽ không phát hiện. Thiên vị như vậy đương nhiên không nên để người khác nhìn ra thì tốt hơn, bằng không nói không chừng họ lại liên hợp lại cô lập Lý Thanh Lãng. Lăn lộn trong ngành giải trí đã nhiều năm, Hoa Ninh Tường dĩ nhiên không thể không hiểu được cái đạo lý ‘Hảo ý sẽ mang đến thương tổn’

Lúc Lý Thanh Lãng đẩy cửa đi vào, phòng ghi âm bên này so với sát vách yên tĩnh hơn rất nhiều, bởi vì trong phòng này chỉ có một kỹ thuật viên phụ trách điều chỉnh âm thanh, trợ lý tiểu Chu và Hoa Ninh Tường. Tiểu Chu ngồi ở chỗ cách xa bọn họ đọc sách, Hoa Ninh Tường thì lại tự mình ngồi ở bên micro ghi âm mà liếc nhìn đồ vật gì đó bên cạnh anh. Hình ảnh như vậy khiến cậu nhớ lại lúc nhìn thấy anh trong phòng chờ vào lần đầu tiên ghi hình, vẫn là cảnh tượng quen thuộc đó.

Hoa Ninh Tường nghe thấy tiếng mở cửa, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía Lý Thanh Lãng “Em tới rồi, lại đây ngồi đi”

Bên trong này chỉ có hai cái ghế sofa, tới gần anh ngồi xuống, cậu cảm thấy trái tim chính mình lại bắt đầu không quy luật nảy lên.

Hoa Ninh Tường cũng không nói nhảm hay gì, chỉ chuyên chú hướng Lý Thanh Lãng giảng giải bài hát này cần chú ý những điểm nào, còn tự mình biểu diễn một lần, sau thấy ánh mắt cậu có chút mê man, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, hỏi “Em đối bài hát này không quen thuộc đúng không?”

Cậu có chút ngượng ngùng gật gật đầu, nhỏ giọng nói “Em còn không biết hát”

“Cách thi đấu còn một tuần lễ, nếu em cảm thấy không được, chúng ta có thể đổi bài khác” Hoa Ninh Tường suy nghĩ một chút mới đề nghị.

Cậu nhanh chóng lắc đầu một cái “Không cần đâu, em có thể mà”

Ở phương diện khác Lý Thanh Lãng cũng rất cố chấp, đặc biệt là, cậu không hi vọng Hoa Ninh Tường cho rằng mình cái gì cũng làm không xong.

Anh cũng không nhiều lời, làm một cái thủ thế với người điều âm, sau đó ra hiệu Lý Thanh Lãng đồng thời giơ tay chạm vào một bên tai nghe, bên trong truyền tới khúc nhạc đệm tình khiết đã trải qua cải biên, cậu bây giờ còn chưa thể đem ca từ hòa vào đây, bất quá chỉ nghe thanh âm cũng đã làm cậu thấy thật thoải mái.

Hoa Ninh Tường bỗng đứng dậy hướng điều âm sư làm ra cái tín hiệu gì đó, ngay lúc Lý Thanh Lãng tròn mắt mà nhìn, bắt đầu chậm rãi cất tiếng ca.

Đây mới chính là ‘tận mục sở thị’ đi? Đúng không đúng không? (Ở đây bản QT dùng từ ‘hiện trường’, mình thấy không hay nên thay bằng thành ngữ, mọi người thông cảm)

Lý Thanh Lăng kích động lấy tay gắt gao nắm lấy ghế sofa, không nghĩ tới, chính mình lại có thể may mắn nghe thấy thanh âm chân chính lúc ghi âm của Hoa Ninh Tường.

Không có sai lầm không hề tỳ vết, một lần duy nhất.

Đợi qua mấy phút, anh mới xoay người lại, cười với cậu “Coi như tôi cho em bản demo1, em có thể về nhà dựa theo cái này mà học, bất quá tôi vẫn hi vọng em có thể hát ra cảm giác chỉ thuộc về riêng mình mà không phải đơn thuần mô phỏng theo”

Lý Thanh Lăng liền sửng sốt, đây là...Hoa Ninh Tường đặc biệt vì chính mình mà hát bản demo?

Chờ kỹ thuật viên ghi âm đem đĩa cứng đặt vào trong tay cậu, Lý Thanh Lăng mới có thể tin tưởng đây là sự thật.

“Được rồi, đã đến lúc, chúng ta qua bên kia đi, thời gian còn lại, liền phải dựa vào sự tập luyện của chính các em”

Ngày hôm đó Lý Thanh Lăng trải qua một cách đầy hoảng hốt, mãi cho đến tận buổi chiều khi đã trở lại quán cà phê, cậu mới nhớ ra phải chuyển tệp âm thanh kia vào điện thoại di động, nghe nhiều lần, chính mình không tới hai giờ đã thuộc lòng. Dưới lòng hiếu kỳ, Lý Thanh Lăng mở máy vi tính ra, ở trên mạng tìm thấy ca khúc ‘ly biệt’ bản gốc.

Sau khi nghe xong, cậu có hai cảm nhận: Một là, bản gốc ca khúc không phải của Hoa Ninh Tường cũng thật dễ nghe. Hai là, nguyên lai anh vì cậu mà làm ra cải biên nhiều đến như thế!

Chỉ nghe có một lần Lý Thanh Lăng đã tắt máy vi tính, ngược lại tiếp tục nghe tiếng ca Hoa Ninh Tường từ trong di động mình phát ra. Từ tiệm cà phê rồi cả trên đường về nhà, thẳng cho đến khi nằm lên giường, Lý Thanh Lăng cũng không nhớ rõ bài ca đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần.

Hoa Ninh Tường thật sự là một người ôn nhu chu đáo, cậu nghĩ như vậy, chậm rãi rơi vào mộng đẹp.

Ở một đầu khác của thành phố, Hoa Ninh Tường đứng bên cửa sổ sát đất trong phòng khách, nhìn cảnh đêm phiêu lãng bên ngoài, tay phải bưng một ly rượu đỏ, nhưng căn bản là không có ý định uống, đặc ý nhớ lại chuyện gì khiến khóe môi mang theo nụ cười nhàn nhạt, cùng nam nhân đang ngồi trên ghế sofa lông rít gào hình thành sự chênh lệch rõ nét.

Nam nhân này gọi là Lưu Trung An, là người đại diện của Hoa Ninh Tường,

“Cậu có phải điên rồi hay không? Tuy rằng hợp đồng đã đến hạn, nhưng mà công ty cho ra điều kiện hậu đãi nhiều như thế, sao lại không tái ký hợp đồng? Cậu rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Những công ty khác không có cái nào cho ra điều khoản lợi như thế!” Họ Lưu chính thức nổi giận rồi.

“Hỏa khí nhiều như vậy, lá gan của anh cũng lớn thật đó” Hoa Ninh Tường buông ly rượu đỏ, chậm rãi đi về phía sofa ngồi xuống.

“Cậu có biết tôi bỏ bao nhiêu công sức mới tranh thủ được phần điều lợi này hay không?” Lưu Trung An vỗ đầu bức tức.

“Tôi biết chứ, cảm tạ” Hoa Ninh Tường cười nói “Bất quá tôi đã quyết định, tiếp tục ở lại nơi đó không phải con đường mà tôi muốn đi”

Lưu Trung An thôi rít gào, dù sao hợp tác cũng đã năm năm, y hiểu rất rõ con người này, nam nhân thoạt nhìn rất dễ nói chuyện, nhưng đối với chuyện cậu ta đã quyết định, không có bất kỳ người nào có thể thay đổi được nó.

Lưu Trung An thở dài “Tôi biết cậu đối với thủ đoạn xử lý scandal của công ty hồi năm ngoái cảm thấy bất mãn, nhưng cái ngành này chính là vậy, lợi dụng hoặc bị lợi dụng thôi, cậu hà tất phải nghiêm khắc như vậy”

“Đó chỉ là một nguyên nhân rất nhỏ thôi, tôi muốn tự thành lập một studio2 riêng, không muốn lại bị người ta trói buộc”

Lưu Trung An trợn mắt lên, tiếp tục đề cao đề-xi-ben “Studio của chính mình? Hoa Ninh Tường cậu điên thật rồi! Cậu cho rằng đây là chuyện rất dễ dàng sao? Cậu mới tiến vào cái ngành này chỉ mấy năm mà thôi, giao thiệp cùng kinh phí đều còn chưa đủ, bây giờ mà tự lập môn hộ liền bị bọn họ liên hợp lại...”

“Hiện tại đúng là như vậy, nhưng phòng làm việc đó tạm thời chỉ có mình tôi phụ trách chính album của tôi nên vẫn có thể bình thường hoạt động, chẳng bao lâu nữa, tôi tin tưởng không chỉ có một người” Hoa Ninh Tường đánh gãy lời y.

“Cậu đã sớm tính toán hảo có đúng không?” Lưu Trung An cau mày hỏi.

Hoa Ninh Tường cười gật đầu, gương mặt không có ý tốt hướng Lưu Trung An nói “Chúng ta hợp tác như vậy nhiều năm, ngược lại tôi vẫn cần một người đại diện, không bằng anh theo chân tôi có phải tốt không”

“Cậu tên khốn này còn muốn kéo tôi xuống nước cùng?” Lưu Trung An cảm thấy huyết thái dương mơ hồ đau, y đương nhiên biết Hoa Ninh Tường còn vừa ý ở mình một điểm, chính là vòng giao thiệp quan hệ “Tôi hợp tác với cậu cũng đã thành thói quen, sẵn đây tính toán một chút, coi như tôi xui xẻo, lão tử với cậu đồng thời đổi nghề!”

“Anh có thể xem nó như là hợp tác mà không phải đổi nghề” Hoa Ninh Tường hài lòng nâng ly rượu đỏ lên hớp một ngụm.

“Không bàn cái đó nữa, nhưng mà cậu còn muốn tôi đầu tư vào studio? Những cái kia đều là tiền cưới vợ của lão tử cùng tiền mua quan tài a! Cậu nói thử xem sao chính mình một bụng xấu xa như vậy mà sao bên ngoài không có kẻ nào nhìn ra chứ!”

“Không nên kích động, tôi cũng đâu có ép anh đầu tư đâu, bất quá sau này nếu studio có lợi nhuận thì tới thời điểm đó cũng đừng xin xỏ tôi à nha”

“Cậu yên tâm, tôi rất hài lòng với mức lương bây giờ, tuyệt đối không đầu tư!”

“A, anh quên rồi sao? Vừa nãy anh nói muốn cùng tôi rời khỏi công ty, cho nên...sau này tiền lương của anh đều là do tôi phát”

“...Đệt!”

“Lời đầu lưỡi thỏa thuận cũng có hiệu lực pháp lý đấy, đừng hòng đổi ý”

6. Chương 6

Một tuần lễ này trôi qua đặc biệt nhanh, ban ngày Lý Thanh Lăng đi theo Hoa Ninh Tường dàn dựng và luyện tập tiết mục, buổi tối thì đi tiệm cà phê làm công, cũng may đã học tới năm thứ tư, cũng gần tốt nghiệp đại học, Lý Thanh Lăng không cần thường xuyên lên lớp, nộp luận văn này nọ cũng qua lâu rồi, hiện tại chỉ cần chờ tháng sau lên trường lấy bằng tốt nghiệp, bằng không cho dù cậu có coi chính mình là người sắt khảng định cũng không chịu được đi.

Thi đấu lần này có phòng chờ cùng lần đầu tiên không giống nhau, lần này an bài dựa theo thí sinh của từng đội, gian phòng không lớn như lúc trước, nhưng lại an tĩnh hơn rất nhiều. Mỗi người họ đều nắm chặt thời gian dùng để nhớ lại hồi ức mấy ngày nay ra sao dàn dựng và luyện tập tiết mục, muốn tìm trạng thái tốt nhất cho chính bản thân mình.

Lần này không có cấp phòng nghỉ cho gia quyến thân hữu đi theo, mà là đưa cho thí sinh mỗi người ba tấm tham gia khoán (= chắc đại loại như thẻ thông hành), bất quá Lý Thanh Lăng chỉ đưa một tấm cho Vu Chấn. Chương trình bọn họ thu lần đầu tiên còn đang biên tập hậu kỳ bên trong tổ chế tác, nghe nói tuần sau sẽ phát sóng, Lý Thanh Lăng tạm thời còn chưa muốn nói cho người trong nhà chuyện này. Nếu tới trường quay xem cậu hát, vạn nhất thất bại...cũng cảm thấy có chút mất mặt.

Thời điểm chương trình sắp bắt đầu, Hoa Ninh Tường chạy đến phòng chờ khích lệ bọn họ một phen, tất cả học viên đều rất kích động, chính là không nghĩ tới lão sư của mình lại thân thiết như thế.

“Cố lên” Câu này Hoa Ninh Tường đều hướng mỗi người nói qua một lần, cũng nhẹ nhàng ôm một cái, nhưng Lý Thanh Lãng thời điểm cảm nhận được khí tức ấm áp môn trớn bên tai, cả người liền hoảng loạn.

Hoa Ninh Tường không có ở lại quá lâu, cùng mỗi người nói vài câu sau đó rời đi, anh vừa là lão sư của bọn họ vừa là huấn luyện viên, so với thí sinh phải lên sân khấu trước một bước. Hơn nữa còn một nhiệm vụ rất trọng yếu phải làm – rút thăm.

Vòng thi đấu này thực sự là một cuộc chiến. Nói cách khác năm vị huấn luyện viên là Hoa Ninh Tường, An Duy, Cảnh Thận Kỳ, Loan Trinh cùng Thái Tú Văn sẽ lãnh đạo học viên của mình lần lượt tiến hành đấu tay đôi. Nếu như mười thí sinh của một người nào đó toàn bộ đều bị đào thải, như vậy lão sư đã dẫn dắt bọn họ cũng sẽ cáo biệt sân khấu này, sau đó chỉ ngồi vào một bên làm một khán giả đơn thuần. Thể lệ thi đấu như vậy đối với tất cả mọi người mà nói là rất kích thích.

Hoa Ninh Tường sắp đặt Lý Thanh Lãng ứng chiến với một học viên nữ trong đội ngũ của Loan Trinh, là một nữ hài tử hát có phần hoang dại, trong thanh âm mang theo một ít mùi vị Rock n Roll, bất quá anh không cho rằng Lý Thanh Lãng sẽ thất bại chút nào hết.

Năm mươi thí sinh, hai mươi lăm trận đối kháng, Lý Thanh Lãng trình tự chính là người thứ ba đếm ngược, thường ngày vào giờ này cậu đã ngủ, nhưng hôm nay chính là nửa điểm buồn ngủ đều không có, căng thẳng, kích động cùng tâm tình hưng phấn luôn bao vây, tới gần thời điểm ra trận, cậu cảm thấy được trong lòng bàn tay nắm chặt toàn là mồ hôi.

Lý Thanh Lãng còn nhớ Hoa Ninh Tường từng nói với mình, thời điểm âm nhạc vang lên hãy đem toàn bộ tâm tư đều giải phóng ra hết, cái gì cũng đừng nên nhớ đến, chỉ cần nghĩ về cảm giác của ca khúc là được rồi. Cậu khẽ nhắm hai mắt lại, vài giây sau lần nữa mở ra, trong mắt tựa hồ bất cứ thứ gì đều đã trở nên bất đồng.

Tình cảm mà bài ca này cần biểu đạt đối với Lý Thanh Lãng không khó, tưởng niệm người đối diện, tưởng niệm về thân nhân, mang theo nhàn nhạt sầu bi cùng dạt dào ước mơ về tương lai phía trước, những thứ này chính là cảm xúc thời khắc này cậu đang trải qua.

Thời điểm chọn lựa ca khúc này, Hoa Ninh Tường là bởi vì đơn thuần cảm thấy bây giờ Lý Thanh Lãng còn chưa thể biểu đạt được nỗi buồn triền miên trong những bản tình ca. Tại vòng thứ nhất biểu diễn, Lý Thanh Lãng rõ ràng là hát về tình yêu, lại không thể biểu đạt ra cảm giác thâm mến trong đó. Hoa Ninh Tường quả thật rất yêu thích thanh âm trong trẻo đó, nhưng mà đối với ca sĩ mà nói, diễn dịch ra được tình cảm bên trong bài hát cũng là vô cùng quan trọng. Cho nên Hoa Ninh Tường nghĩ muốn chọn ‘ly biệt’ để từ từ bồi luyện Lý Thanh Lãng, bất quá ngay cả chính anh cũng không nghĩ tới, cậu lại đem bài hát này giải bày ra hay như vậy, hay tới mức làm cho anh có chút...đau lòng.

Thời khắc thanh âm trong trẻo kia kết thúc tại một chữ cuối cùng của ca khúc, từ hàng ghế khán giả cho đến vị trí huấn luyện viên đều yên lặng như tờ. Qua vài giây sau đó, khi âm nhạc cuối cùng đình chỉ, một trận vỗ tay mới bùng lên như sấm rền.

Mấy vị lão sư khác đều lẫn lộn nhiều năm trong nghề cũng trở thành một tay lão luyện, lần đầu nghe được tiếng ca của cậu bé kia, Hoa Ninh Tường nhận ra được vấn đề, dĩ nhiên bọn họ cũng có thể, chỉ là họ không biết Hoa Ninh Tường dùng thủ đoạn gì mà có thể khiến cho một khối ngọc thô chưa mài dũa thoát cái liên tưởng thành lên nhiều thế kia.

Nhắc tới điểm này mới nói, Hoa Ninh Tường thật ra bị oan uổng a, anh vốn định từ từ điều khắc viên ngọc thô này, cũng không liệu được một tiếng cậu cất lên lại kinh động nhân tâm đến như vậy.

Kỳ thực chẳng qua là vì Hoa Ninh Tường không biết thân thế của Lý Thanh Lãng mà thôi, chỉ cần anh tìm hiểu, liền sẽ phát hiện, cậu muốn đem cảm xúc dung nhập vào bài hát như này là có bao nhiêu dễ dàng.

Lý Thanh Lãng hé ra một nụ cười, hướng về phía khán giả và huấn luyện viên nghiêng mình cúi chào. Cậu thật sự rất cao hứng, có nhiều người như vậy dành cho mình tiếng vỗ tay nhiệt liệt là chuyện hơn hai mươi năm cuộc đời cậu chưa bao giờ được trải nghiệm a.

Không ngoài dự đoán của Hoa Ninh Tường, một trận này Lý Thanh Lãng toàn thắng, nhưng khi đối mặt với nữ sinh bị mình đả bại, cậu lại có chút áy náy, không nghĩ tới đối phương lại là bộ dạng không sao cả, còn hào phóng cùng Lý Thanh Lãng ôm một cái.

“Cố lên, tôi cảm thấy được anh nhất định có thể đi tới cùng” Nữ hài chân thành nói.

“Cám ơn cô, kỳ thật cô hát cũng rất êm tai”

Vốn là một câu chỉ dùng nói qua loa cho có lệ, nhưng từ miệng Lý Thanh Lãng nói ra, người kia liền cảm nhận được có bao nhiêu chân thành.

Trở lại phòng chờ, Lý Thanh Lãng được nhiệt liệt hoan nghênh, bất kể có phải chân tâm thực ý hay không, ít nhất tất cả mọi người đều tỏ ra vui vẻ. Cho đến bây giờ, đội của Hoa Ninh Tường vẫn còn lại tám người, nhiều nhất trong số năm huấn luyện viên.

Tưởng rằng ưu thế cứ như vậy kéo dài, không nghĩ tới ở cuộc tranh tài kế cuối, Khâu Cẩm Nhã lại một lần bị lệch âm, làm cho nàng bị đối thủ bỏ xa, đội của Hoa Ninh Tường chỉ còn lại bảy người, bất quá vẫn là đội có học viên trụ lại nhiều nhất.

Vòng thứ ba được xác định ghi hình vào hai tuần sau, hết thảy thí sinh còn sót lại sẽ được lão sư tùy ý an bài thành từng cặp tiến hành hát đối chiến. Nếu như trong đội còn thừa lại số lẻ học viên, như vậy lão sư liền chính mình cùng người kia hợp tác.

Vì vậy, Hoa Ninh Tường đã suy nghĩ rất lâu. Đội của anh bây giờ còn lại bảy người, tâm tư bên trong vốn muốn cùng Lý Thanh Lãng hợp tác, thế nhưng nếu làm vậy không chừng sẽ làm thí sinh khác bất mãn, thứ hai là, nếu hài tử kia thời điểm đối mặt với mình quá mức căng thẳng, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến phong độ của cậu.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định dùng phương thức rút thăm là tốt nhất, thôi thì mặc cho số phận đi.

Bất quá Hoa Ninh Tường cũng không ngờ tới chính mình cùng loại ý nghĩ “cùng Lý Thanh Lãng song ca một bài” sau này lại biến thành một loại chấp niệm.

An bài xong việc rút thăm cùng dàn dựng và luyện tập tiết mục buổi sáng hôm đó, Hoa Ninh Tường bắt ngờ nhận được điện thoại của Lý Thanh Lãng. Thật ra các học viên khác đều bốc dấy số từ trợ lý tiểu Chu, chỉ có của Lý Thanh Lãng là Hoa Ninh Tường đã âm thầm lấy được, coi như là không muốn bị người khác biết mình đồ cậu có nho nhỏ bất công.

“Thanh Lãng? Dàn dựng và luyện tập tiết mục là hai giờ chiều nay” Hoa Ninh Tường cố ý điều chỉnh cho giọng mình nghe thật thoải mái, hẳn hiểu rõ Lý Thanh Lãng là dạng hài tử nào, vào lúc này mà gọi điện thoại chỉ sợ có việc gấp.

“Em biết, lão sư...Thật xin lỗi...Em...buổi chiều không có khả năng đến buổi tập đó được, em muốn xin nghỉ” Thanh âm của cậu mang một tia bối rối cùng khẩn thiết.

“Có chuyện gì sao?” Hoa Ninh Tường vội hỏi.

“Nhà em xảy ra chút việc”

Hoa Ninh Tường trầm mặc một lúc, trong loa truyền tới âm thanh vừa nghe cũng biết rõ ràng là tại bệnh viện.

“Được rồi, em trước tiên cứ xử lý chuyện của em, nếu như hôm nay có thể hoàn thành xong liền gọi điện thoại báo cho tôi biết, chúng ta rút thăm để dàn dựng và luyện tập tiết mục cứ để tôi giúp em là được”

“Tạ ơn anh lão sư” Lý Thanh Lãng thở phào nhẹ nhõm, lúc này truyền đến tiếng y tá nói chuyện bên cạnh, cậu vội vàng Hoa Ninh Tường nói với “Lão sư, phía bên này em có chút việc, cúp máy trước”

“Được, có gì cần giúp một tay nhớ gọi điện cho tôi”

Lý Thanh Lãng hơi sững sờ, đáp một tiếng rồi cúp máy.

Một đầu khác của điện thoại chính Hoa Ninh Tường cũng sưng sốt một chút, câu nói kia cứ vậy mà bật thốt lên, nói xong mới cảm giác có chút không đúng, bất quá chỉ là mối quan hệ lão sư cùng học viên, chuyện trong nhà học viên nào đến phiên lão sư ra tay giúp đỡ?

Lý Thanh Lãng cũng nhìn di động trong tay, Hoa Ninh Tường...đối với người khác đều là như vậy có phải không?

Quảng ý nghĩ đó ra sau đầu, cậu chuyên chú nghe ý tá nói.

Trên giường bệnh, một vị phụ nhân hơn năm mươi tuổi mang theo nụ cười nhìn bọn họ, Lý thanh Lãng quay đầu, liền đối diện với ánh mắt từ ái kia, tâm tình buồn bực cùng hốt hoảng bình tĩnh lại trong nháy mắt.

Lý Thanh Lãng tiễn y tá rời đi, lúc này mới ngồi lại bên giường, cầm lấy một chén nước đường glucô đưa đến bên người phụ nhân.

“Viện trưởng, đã đỡ hơn chút nào chưa ạ?”

“Đã bảo con không cần đại kinh tiểu quái (=chuyện bé xé ra to) rồi, còn nhất định phải đến bệnh viện làm gì chứ” Người kia có chút bất đắc dĩ nói.

Người nằm trên giường bệnh tên là Hình Uyển, là “Viện trưởng” ở trong miệng Lý Thanh Lãng, cũng là đường mẫu của cậu.

Lý Thanh Lãng chưa từng nhìn thấy cha mẹ của chính mình, thời điểm mới chào đời đã bị lén lút đặt ở cửa cô nhi viện, cũng may trên người cậu còn để lại một tờ giấy, bằng không ngày sinh của mình có lẽ Lý Thanh Lãng cũng không hề biết. Theo thông lệ của cô nhi viện, ngày hài tử được nhận về sẽ được tính là sinh nhật, mang ý nghĩa đại diện cho một cuộc đời hoàn toàn mới.

Cậu không hề oán hận bất kỳ ai, có lẽ là từ nhỏ đã đi theo Hình Uyển, cậu cũng không có cảm giác mình và người khác có cái gì bất đồng. Mãi cho đến khi lên tận trung học, cũng những người bạn phát sinh xung đột nghe đối phương mắng một câu “Ai cũng biết người chẳng qua chỉ là đồ con hoang”, nguyên bản đã an tĩnh Lý Thanh Lãng lại càng trở nên trầm mặc.

Cậu không còn là hài tử không hiểu chuyện, đương nhiên biết những lời đó có ý gì, nhưng mà...cậu không thể phản bác.

Lý Thanh Lãng còn nhớ, khi biết chuyện này viện trưởng đã vuốt tóc chính mình, dịu dàng nói “Không cần quan tâm bọn họ nói cái gì, Thanh Lãng con vĩnh viễn là hài tử mà ta yêu thương nhất, ta chính là mẹ của tất cả các con”

Từ ngày đó trở đi, Hình Uyển ở trong lòng Lý Thanh Lãng, chân chính trở thành người mà không ai có thể thay thế được.

Cho nên, khi nhìn thấy Hình Uyển đã lớn tuổi lại ở trên giường bệnh lộ ra dáng dấp tiểu hài tử đang trăm phương ngàn kế nghĩ cách ra viện, Lý Thanh Lãng bất đắc dĩ cười “Viện trưởng, người là người nhà, cũng là người quan trọng nhất của chúng ta, nếu như người ngã xuống, tiểu Mẫn tiểu Tha bọn họ phải làm sao bây giờ?”

Hình Uyển thở dài, Lý Thanh Lãng hiểu rõ điểm yếu của nàng, liền nhắm chuẩn xác.

“Cho nên người phải cố gắng ở đây nghỉ ngơi, vừa vặn làm một cái kiểm tra toàn thân, trong nhà đã có tiểu mẫn chiếu cố, sẽ không có vấn đề gì” Lý Thanh Lãng tiếp nhận chén nước trong tay Viện trưởng, để qua một bên “Còn chuyện tiền bạc người không cần lo lắng, con có thể giải quyết mà”

Hình Uyển sâu sắc nhìn Lý Thanh Lãng một cái, cũng không tiếp tục nói cái gì, vào lúc này, đem thân thể dưỡng tốt sớm một chút rồi xuất viện mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Bởi nàng thêm một chút, nhìn thấy người nọ ngủ say, Lý Thanh Lãng mới rón rén rời đi, cũng may người nằm viện gần đây không nhiều, phòng ba người tối hôm nay xem như chỉ có mình nàng, hi vọng Viện trưởng có thể nghỉ ngơi tốt một chút.

7. Chương 7

Thời điểm rời khỏi bệnh viện, trời đã tối rồi, Lý Thanh Lãng một mình chậm rãi đi trên đường về nhà, bắt đầu tính toán giải quyết thế nào tiền chữa bệnh của Viện trưởng.

Cô nhi viện của bọn họ không phải là cái loại thường được người có tiền hoặc cơ quan từ thiện để ý cùng giúp đỡ. Trên thực tế, rất nhiều cô nhi viện đều không có đãi ngộ như vậy, hơn nữa Viện trưởng cũng không hi vọng những người kia quyên tiền chỉ vì muốn đánh bóng tên tuổi chính mình rồi làm ảnh hưởng đến sinh hoạt của bọn nhỏ, vì vậy tài chính của cô nhi viện lại càng khó khăn hơn. Nhận được cùng lắm là một ít tiền quyên tặng rải rác, Viện trưởng cùng bọn nhỏ cơ bản là sinh sống tự cấp tự túc. Bất quá cũng may, Viện trưởng có dự kiến trước mua cho mình một phần bảo hiểm chữa bệnh, trừ ra chi phí kim ngạch, chính mình chỉ trả phí sinh hoạt cũng không nhiều lắm. Nhưng mà...vạn nhất làm kiểm tra phát hiện ra vấn đề khác, hoặc là chi tiêu đồ bổ các loại, Lý Thanh Lãng không thể không bắt đầu tính tới khoản tiền lương mỏng manh cùng tiền tiết kiệm ít ỏi của mình. Mặc kệ nói thế nào thì nói, mình có thể sống đến ngày hôm nay tất cả là nhờ vào Viện trưởng, hiện tại nằng xảy ra chuyện mình không thể làm như không để ý.

Lý Thanh Lãng đột nhiên nhớ đến cuộc điện thoại xế chiều hôm nay, cả người liền buồn bực. Hiếm khi mới có cơ hội cùng thần tượng ở chung, lãng phí như vậy thật đáng tiếc.

Đang nghĩ ngợi, di động cậu lại vang lên tiếng báo tin nhắn, mở ra xem, liền choáng váng tại chỗ.

Tin nhắn là Hoa Ninh Tường gửi tới, chỉ có một câu “Sự tình xử lý tốt rồi sao? Hiện tại không tiện nhận điện thoại?”

Lý Thanh Lãng vội vàng bấm số Hoa Ninh Tường, anh nhắn như vậy xem ra hẳn là có chuyện muốn cùng mình nói đi.

Trong loa chỉ vang lên hai tiếng đã nhận, Hoa Ninh Tường thanh âm truyền qua micro của di động, cùng với bình thường nghe có chút không giống nhau.

“Này, Thanh Lãng?”

“Là em là em, thật xin lỗi, lão sư, ngày hôm nay có chút việc gấp nên...” Lý Thanh Lãng vội vàng nói.

Hoa Ninh Tường nhẹ giọng nở nụ cười “Tôi trong mắt em đáng sợ như vậy sao, hơn nửa đêm gọi điện thoại chỉ để nói xin lỗi?”

“Không phải, em, em chỉ là...” Chỉ là không muốn buông tha dù chỉ một lần có thể cùng anh nói chuyện, lời như vậy, cậu đương nhiên không thể nói ra.

Hoa Ninh Tường cũng không tiếp tục trêu đùa Lý Thanh Lãng, nghiêm trang hỏi “Ngày hôm nay tôi giúp em bốc thăm, là hợp tác cùng Chương Mông, đối thủ thì chưa biết, phần của cậu ấy tôi đã chỉ đạo qua, còn em khi nào có thời gian?”

“Ngày mai có thể không ạ?” Viện trưởng tình huống rất ổn định, Lý Thanh Lãng biết sáng mai bọn tiểu Mẫn sẽ đến bệnh viện, cho nên cũng yên tâm.

“Được, vậy chín giờ sáng ngày mai em hãy tới phòng thu âm lần trước tìm tôi”

Lý Thanh Lãng gật gù đầu, lại nhớ đến đây là đang nói chuyện điện thoại, đối phương căn bản không nhìn thấy mình, lúc này mới vội vàng đáp “Vâng, em nhất định đúng giờ”

Trận đấu này Hoa Ninh Tường chọn cho Lý Thanh Lãng cùng Chương Mông một bài hát gọi là ‘Flying Dream’, là ca khúc nói về tuổi xuân, rất thích hợp cho hai chàng trai biểu diễn, ngoại trừ ở phần cuối có một nốt cao ra, đối với Lý Thanh Lãng mà nói là hoàn toàn không có gì khó khăn.

“Nốt cao này em hay là Chương Mông phụ trách?” Hoa Ninh Tường cười hỏi Lý Thanh Lãng.

Cậu lóe lên một cái ánh mắt “Chương Mông anh ấy nói thế nào?”

Đối với chính mình, Lý Thanh Lãng còn chưa phải quá tự tin, tuy rằng nốt ngân này cũng không phải là quá cao, luyện tập một thời gian là có thể biểu diễn, nhưng là, nếu như Chương Mông càng có lòng tin hoàn thành nó hơn, Lý Thanh Lãng cũng cảm thấy không có gì là không tốt.

“Cậu ta hai giờ chiều sẽ tới, thời điểm đó hai người tự mình thương lượng đi” Thấy Lý Thanh Lãng hơi kinh ngạc, Hoa Ninh Tường nở nụ cười “Chúng quy cũng phải thể hiện tinh thần hợp tác một chút a, nếu không lên đài lại làm mất mặt tôi”

Lý Thanh Lãng ngượng ngùng nắm nắm tóc.

Thời gian sau đó trôi qua rất nhanh, Hoa Ninh Tường không chỉ chỉ đạo Lý Thanh Lãng phương pháp xử lý cùng diễn giải tâm tình trong bài hát, mà còn hơn thế nữa dạy cậu một ít phương pháp luyện giọng cùng xoay người căn bản nhưng chuyên nghiệp. Ngồi một bên tiểu Chu trong lòng không khỏi âm thầm lắc đầu, nhìn ra được Hoa Ninh Tường là muốn chiêu mộ Lý Thanh Lãng làm việc dưới trướng anh trong cái phòng làm việc còn chưa chuẩn bị xong kia đây.

Hoa Ninh Tường quả thật có ý nghĩ như thế, anh thực yêu thích đứa bé này, sạch sẽ, thuần túy, cùng cậu giao lưu không cần bận tâm lời mình nói có phải bị đối phương lý giải thành cái hàm nghĩa khác hay không, Lý Thanh Lãng trên người thỉnh thoảng lại tỏa ra sự tự ti Hoa Ninh Tường đều để vào trong mắt, lại khiến anh càng muốn được chăm sóc hài tử này, mặc dù cậu kỳ thực so với anh chỉ nhỏ hơn có vài tuổi.

Cơm trưa là tiểu Chu mua từ bên ngoài về, trải qua nửa ngày ở chung, Lý Thanh Lãng cùng Hoa Ninh Tường lúc nói chuyện cảm giác khoảng cách gần gũi hơn không ít, anh đối việc này rất hài lòng, ăn cơm xong liền tràn đầy phấn khởi lôi kéo Lý Thanh Lãng ngồi trước dương cầm.

“Em không biết đàn cái này” Lý Thanh Lãng có chút tiếc nuối nhìn Hoa Ninh Tường.

“Tôi đương nhiên biết, chính là gần đây tôi viết một ca khúc, em giúp tôi nghe một chút thử xem” Hoa Ninh Tường cũng không quản phản ứng của Lý Thanh Lãng, tự mình đàn lên.

Âm thanh thực êm tai, Hoa Ninh Tường cũng không có bất ngờ cất tiếng hát, chỉ là thuần túy chơi dương cầm, khiến Lý Thanh Lãng nghe ra được nhàn nhạt lo âu, rất có mùi vị cổ phong trong đó.

“Thế nào?” Hoa Ninh Tường hỏi.

“Rất êm tai” Lý Thanh Lãng nhìn anh, trong mắt đều là ca ngợi chân thành “Chỉ có giai điệu không có ca từ sao?”

“Àn, vẫn chưa có viết lời” Hoa Ninh Tường đáp “Chờ cái thi đấu làm khổ người khác kia quay xong liền hoàn thành sau vậy”

Lý Thanh Lãng nở nụ cười, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu “Anh cũng biết là làm khổ người ta sao”

Không nghĩ tới câu này vẫn bị Hoa Ninh Tường nghe được, anh thân thủ quàng qua cổ Lý Thanh Lãng, ép cậu vào lồng ngực mình hung hăng xoa xoa tóc.

“Em cái tên tiểu hỗn đản này, tôi hi sinh nhiều tinh lực và thời gian như vậy tới giúp em, còn dám nói tôi làm khổ hay sao?”

Lý Thanh Lãng một bên xin tha một bên cười càng vui vẻ hơn, có thể cùng Hoa Ninh Tường thân cận như vậy, cậu căn bản chưa bao giờ dám tưởng tượng qua.

Lúc này Lý Thanh Lãng mới nhớ tới mình từng đáp ứng Vu Chấn xin chữ kí anh, liền đem mái tóc bị Hoa Ninh Tường vò loạn sửa sang lại một chút, ngượng ngùng nói “Cái kia, lão sư, em có thể hay không xin anh một thứ?”

Hoa Ninh Tường thấy hai từ “lão sư” thật sự không dễ nghe, bất quá cũng chỉ nhú mày “Cái gì cơ?”

“Ảnh có chữ kí của anh, chỉ cần một tấm thôi là đủ rồi”

Tiểu Chu sau đó im lặng nhìn trời, từ trong túi bên người sờ soạn lục ra ba tấm hình đưa cho Hoa Ninh Tường, trong lòng nhịn không được yên lặng phun tào (=mấy lời như lải nhải hoặc chửi rủa, cũng có khi

chưa ngoa, kiểu độc mồm) : đừng nói là chữ kí, nếu cậu muốn anh ta sản xuất đĩa hát cho cậu còn được đáp ứng nữa là.

Hoa Ninh Tường rống bay phượng múa ký tên mình rồi đưa cho Lý Thanh Lãng, nhìn cậu thận trọng đem bức ảnh bỏ vào ngăn trong cùng của ba lô giấu kỹ, Hoa Ninh Tường trong lòng không rõ tự dưng cảm thấy quá ư là hài lòng.

Đương nhiên anh không biết là Lý Thanh Lãng là xin giùm cho Vu Chấn, bất quá chính cậu cũng có dự định sẵn, chỉ đưa cho Vu Chấn một tấm, còn dư lại vẫn là chính mình cất làm của riêng đi, nói không chừng tranh tài xong sẽ không còn gặp lại Hoa Ninh Tường...

Nghĩ đến đây, động tác trên tay Lý Thanh Lãng đình chỉ, đáy lòng tuôn ra một trận thương cảm.

Đúng rồi, bọn họ vốn dĩ là hai đường thẳng không nên gặp nhau, chỉ là ngắn ngủi giao tại một điểm, sau này phương hướng sẽ là càng lúc càng xa cách, có phải không?

Hoa Ninh Tường dễ dàng nhận ra được cảm xúc của cậu có biến hóa “Xảy ra chuyện gì à?”

“A? Không có gì, phải rồi, lão sư, Chương Mông thời điểm nào sẽ tới a?” Lý Thanh Lãng cũng nhắc chuyện đề tài.

Hoa Ninh Tường trong lòng thở dài, cậu rõ ràng không phải người giỏi ẩn giấu tâm tình của mình, trong mắt toàn bộ khổ sở cùng mất mát đã bị anh nhìn ra được, còn ngại trang cái gì cơ chứ?

Hoa Ninh Tường tuy rằng hiểu rõ, nhưng cũng không nghĩ sẽ vạch trần cậu, chỉ nhìn một chút đồng hồ trên tay “Cũng nhanh thôi, tiểu Chu, cậu gọi điện thoại hỏi Chương Mông một chút đang tới chỗ nào rồi?”

Hai mươi phút sau, Chương Mông hấp tấp chạy đến. Dưới sự chỉ đạo của Hoa Ninh Tường, hai người song ca hơn mười lần mới bị kêu dừng.

“Thời gian không còn sớm, hai người về trước đi, mấy ngày này tôi sẽ khá bận bịu, có chuyện gì cứ tìm tiểu Chu, nếu muốn tới phòng thu âm luyện tập, sớm một chút gọi điện cho cậu ấy, tiểu Chu sẽ an bài cho hai người” Hoa Ninh Tường nhìn đồng hồ, lát nữa anh có chuyến bay tới thành phố B, ước chừng bốn, năm ngày mới trở về.

Lý Thanh Lãng cùng Chương Mông đều gật gù đầu, cùng Hoa Ninh Tường đồng thời đi xuống lầu, nhìn anh lái xe rời đi, cậu thật sự rất muốn được ra sân bay tiễn.

Cậu trước nay chưa từng nhìn thấy ngôi sao lớn nào như Hoa Ninh Tường lại cùng người ta thân thiết đến thế, một điểm làm giá cũng không có, đương nhiên, cũng có khả năng là do cậu tiếp xúc cùng minh tinh quá ít. Bất quá...cậu vẫn biết Hoa Ninh Tường đối xử với cậu rất tốt, tốt đến mức tàn nhẫn, Lý Thanh Lãng có thể cảm nhận được mỗi lần đối phương cười đều chứa đựng đầy chân thành.

Chân thành...khiến cho Lý Thanh Lãng muốn vì anh làm một cái gì đó.

Nghĩ đến giai điệu kia của Hoa Ninh Tường, cậu bắt đầu cân nhắc, chính mình học đại học chuyên ngành Hán ngữ văn học a, các loại thơ cổ biết đến cũng không ít, không bằng, thử viết ca từ cho bài hát đi, nếu Hoa Ninh Tường yêu thích, được đưa cho anh cũng thực tốt.

Ý nguyện của cậu cũng rất đơn thuần, chưa từng nghĩ muốn làm nên tên tuổi mình bằng ca từ kia, chỉ là muốn vì Hoa Ninh Tường làm một cái gì đó. Thời điểm Lý Thanh Lãng đến bệnh viện bởi Viện trưởng hay đi quán cà phê làm công đều ngăn người, trong đầu không ngừng hiện lên bộ dáng Hoa Ninh Tường đánh dương cầm, nhạc khúc kia thật ra cậu cũng chưa hoàn toàn nhớ kỹ, nếu chỉ có thể dựa theo kí ức ẩn hiện mà viết lời vẫn là quá khó khăn.

Vòng thi đấu thứ ba đã tới gần, trước hôm ghi hình chương trình một ngày, Hoa Ninh Tường đem tất cả mọi người gọi vào phòng thu âm diễn tập một lần, nghe tiếng ca của bọn họ, Hoa Ninh Tường âm thầm gật đầu, xem ra một tuần này không có ai lười biếng, đều nghiêm túc tập luyện.

Lý Thanh Lãng và Chương Mông bị an bài diễn tập cuối cùng nên tới thời điểm hai người rút cuộc hoàn thành, những người khác cũng đã sớm ly khai. Chương Mông và cậu lại không về cùng đường, đành phải cáo biệt sau đó liền hai người hai hướng bước đi.

Ngay lúc Lý Thanh Lãng muốn tới tàu điện ngầm, Hoa Ninh Tường liền “trùng hợp” gặp được cậu. Tiểu Chu dựa theo chỉ thị hướng Lý Thanh Lãng bóp vang mấy tiếng kèn.

“Lão sư?” Lý Thanh Lãng thấy Hoa Ninh Tường hướng mình vẫy vẫy tay, do dự một chút rồi mở cửa ngồi vào hàng ghế sau.

Hoa Ninh Tường cười nói “Nếu như đã tình cờ gặp, vậy tôi nhất định phải đưa em về đến nhà”

Tiểu Chu bộ dạng vô lực trong lòng âm thầm tiếp tục phun tào: rõ ràng là anh vội vội vàng vàng đuổi theo người ta mà!

Lý Thanh Lãng đã lên xe ngược lại cũng không có phản đối, vào lúc này mà yêu cầu xuống xe có vẻ không lễ phép đi.

Hoa Ninh Tường sờ sờ cằm, đột nhiên lên tiếng “Đúng rồi, tôi vừa nhớ ra một chuyện”

“Cái gì cơ ạ?” Lý Thanh Lãng mờ mịt nhìn đối phương.

“Lần này đi tới thành phố B trong lúc vô tình đi qua một cửa hàng, tôi có nhìn thấy một món đồ, cảm thấy rất khả ái nên liền mua”

“Dạ?” Lý Thanh Lãng hơi nghi hoặc một chút, Hoa Ninh Tường cùng cậu nói cái này làm gì a, anh muốn mua cái gì cũng được cơ mà.

Hoa Ninh Tường từ bên cạnh lấy ra một cái bọc nhỏ đưa cho cậu “Cho em”

“A?” Lý Thanh Lãng sửng sốt một chút, ngơ ngác nhận lấy “Cho...cho em?”

“Mở ra xem một chút đi”

Mở ra cái bọc, bên trong có một cái hộp nhỏ, Lý Thanh Lãng cẩn thận mở hộp ra, bên trong là một oa oa (=búp bê) làm bằng tay khoảng 8 ly.

Xem trên mặt cậu đầy biểu tình buồn bực, Hoa Ninh Tường trong lòng rất sáng khoái, giả vờ nghiêm trang nói “Tôi vừa nhìn liền thấy nó rất giống em, cho nên muốn mua cho em”

Lý Thanh Lãng nhìn về phía Hoa Ninh Tường ánh mắt mang theo kháng nghị.

Được rồi, cứ coi như tiểu oa oa này dung mạo thật sự giống mình đi, thế nhưng trên đầu hai cái lỗ tai cùng đuôi hồ ly phía sau là thế nào a?

Tiểu Chu yên lặng lắc đầu, cái người này, vẫn là thích đùa ác như vậy.

8. Chương 8

Trận chiến thứ ba sắp bắt đầu, chiều hôm đó trước lúc thu hình, Lý Thanh Lãng cảm giác được bầu không khí căng thẳng cùng dĩ vãng rất bất đồng.

Kỳ thực cũng khó trách, vòng này sau khi kết thúc thi đấu, dựa theo thể chế an bài cùng phân tổ, nhiều nhất chỉ còn lại mười người, “Toàn quốc thập cường” (aka top 10 =))) danh hiệu này chính làm thỏa mãn lòng hư vinh của tất cả mọi người đi.

Thời điểm thi đấu tiến hành, sự căng thẳng Lý Thanh Lãng không hề có quan hệ với thứ tự lên sân của cậu, mà hoàn toàn là do tâm lý phải làm thế nào để thể hiện bài hát tốt hơn nữa cùng với phải đối mặt với nhiều người mà cất tiếng hát ngay lúc này. Đối với Lý Thanh Lãng mà nói, việc tham gia Phóng thanh ca xướng đã đồng thời thực hiện tất cả nguyện ước của cậu rồi.

Nhưng trạng thái tâm lý như vậy trái lại làm cho khả năng biểu diễn của Lý thanh Lãng phát huy cực kỳ tốt, màn kết hợp của cậu và Chương Mông chiếm được tán thành của tất cả các huấn luyện viên, hai người thuận lợi lần lượt tiến vào top 4, nói cách khác, Lý Thanh Lãng hiện giờ đã là một trong “Toàn quốc thập

cường”, là trực tiếp thăng cấp a, hoàn toàn không cần “đãi định” (=sắp xếp ưu đãi, ý nói Lãng Lãng không cần Hoa ca thiên vị hay vì đi cửa sau nên mới thăng)

Đã rời đi hướng phòng chờ trước nên Lý Thanh Lãng không hề biết, phía sau cậu, một vị lão sư khác, An Duy, lặng lẽ tiến đến bên tai Hoa Ninh Tường nói nhỏ “Đứa bé này quả nhiên là một ‘vật liệu’ tốt nha, hảo hảo bồi dưỡng một chút tiền đồ liên sáng lạn, chỉ tiếc...”

Hoa Ninh Tường rõ ràng ý tứ của An Duy, nhưng không đáp lại.

Làm huấn luyện viên, hẳn đương nhiên biết, trước khi dự tuyển thí sinh đều đã kí một phần hiệp ước, nếu như đạt được ba thứ hạng đầu tiên, nhất định phải phải ký hợp đồng với công ty môi giới được họ chỉ định, còn nằm trong top 10 thì có thể ký kết cùng một công ty mà nhìn qua điều kiện rất hào phóng, bên trong lại cong cong vẹo vẹo không ít, hài tử như Lý Thanh Lãng khẳng định không phải là đối thủ của bọn họ.

Một khi muốn đạt được giấc mộng làm minh tinh thì khi nghe thấy điều kiện của công ty ai cũng giống nhau không hề cân nhắc quá nhiều, chỉ cần nhìn thấy thù lao bảo đảm liền không do dự mà ký tên, nhưng Hoa Ninh Tường nghĩ tới một điều bất đồng, Lý Thanh Lãng là người mà anh vừa ý muốn nhét vào dưới trướng, thế nào lại có khả năng bỏ mặc cậu ký kết cùng những người khác.

Hoa Ninh Tường trong lòng cười thầm, ký thực không phải quá đơn giản sao? Không cho cậu lọt vào top 3 là được rồi!

Bất quá, phải tìm thời gian hảo hảo cùng cậu nói qua trước mới được, đàm luận một chút chuyện khai thành bố công (=lập công ty tuyển nhân viên), bao quát toàn bộ chuyện về công ty mới, còn có con đường mình đã vì cậu mà an bài, mà nếu như cậu không nguyện ý...Vậy thì cứ nói là đây là mong ước của mình đi.

Hoa Ninh Tường trong lòng rõ ràng, căn cứ vào sự sùng bái của cậu đối với anh, tỷ lệ đối phương từ chối mình nhỏ đến mức có thể hoàn toàn bỏ qua không tính tới.

Những trận thi đấu kế tiếp càng ngày càng dữ dội hơn, cuối cùng trong đội ngũ Hoa Ninh Tường lọt vào top 10 chỉ có ba người, là Lý Thanh Lãng, Chương Mông cùng một nữ sinh tên là Giản Gia.

Lần này cần thiết chỉ đạo học viên chỉ có ba người bọn họ nên Hoa Ninh Tường có thể danh chính ngôn thuận sắp xếp mỗi người đơn độc ở lại đây một ngày. Tại vòng này Hoa Ninh Tường để cho bọn họ tự mình lựa chọn ca khúc mà mình muốn được thể hiện nhất, anh chỉ phụ trách dạy cho họ kỹ xảo cùng phương pháp biểu diễn, có thể bước vào tận đây đều không phải là người ngu ngốc, dù vậy việc chọn được bài hát cũng phải bận tâm rất nhiều.

Lý Thanh Lãng là người cuối cùng được Hoa Ninh Tường gọi đến diễn tập, cậu có chút thấp thỏm về ca từ chính mình vừa hoàn thành xong đêm qua. Một bên hướng tới phòng thu âm, một bên do dự có nên hay không đưa thứ này cho Hoa Ninh Tường. Vậy có phải là quá không tự lượng sức mình rồi hay không? Nhưng mà lời bài hát cũng đã viết ra, không được anh liếc qua một cái chính là cảm thấy có chút không cam lòng, cho dù chỉ là được phép đứng xa xa nhìn thần tượng, người ta cũng là luôn hy vọng có thể được anh khen tặng hoặc tán thành đi, cậu cũng không ngoại lệ.

Hít sâu một hơi rồi gõ cửa phòng thu âm, không tới 3 giây sau cửa bị người từ bên trong mở ra, tiểu Chu nhìn một chút bộ dáng sốt sắng của Lý Thanh Lãng, buồn cười “Xảy ra chuyện gì a, cũng không phải là lần đầu tiên tới đây, sao còn căng thẳng như vậy?”

Bất quá cậu ta không biết, làm Lý Thanh Lãng căng thẳng là một chuyện khác.

“Tiểu Chu, cậu đi mua mấy bình nước khoáng về đây đi” Đồ uống có ga các loại đều tương đối không tốt, Hoa Ninh Tường từ trước đến nay không thể nào uống được.

Tiểu Chu bĩu môi, đóng cửa rồi ly khai, ai mà không biết anh ta là cố tình đem mình đuổi đi chứ.

“Lão sư”

Lý Thanh Lãng bộ dáng sốt sắng liền bị Hoa Ninh Tường phát hiện, nhìn chính mình một chút rồi lại nhìn cậu một tí, hẳn là không có điểm nào làm cho đối phương phải khẩn trương đi, lần trước gặp mặt không phải còn rất tốt sao?

Anh bèn hỏi “Em xảy ra chuyện gì sao? Mấy lần trước không có việc gì sao tự dưng bây giờ lại căng thẳng? Hai ngày nữa là ghi hình rồi, có phải là có cái gì không thoải mái đúng không?”

“Không...Không phải, kỳ thực em...” Lý Thanh Lãng gắt gao ôm chặt ba lô, làm sao đây? Rốt cuộc có muốn đem thứ này đưa cho anh ấy không a?

“Có chuyện gì à?”

Hoa Ninh Tường tận lực làm cho thanh âm chính mình nghe mềm mỏng hơn một tí, anh cũng không muốn vẫn chưa vào được chính sự đã đem người hù cho chạy mất đầu.

Lý Thanh Lãng nhìn thấy Hoa Ninh Tường mỉm cười với mình, cũng không hề có bất kỳ dáng vẻ của một người đang tức giận hay là thiếu kiên nhẫn gì đó, đầu óc cậu nóng lên, đem cái gì đó bên trong ba lô đưa cho Hoa Ninh Tường.

“Đây là cái gì vậy?” Hoa Ninh Tường nhìn lướt qua, ý tứ hàm xúc nhìn nhìn cậu.

“Cái kia, ngày 15 tháng sau không phải là sinh nhật của ngài sao, em không mua nổi cái gì tốt tặng cho lão sư, nên đem giai điệu lần trước điền ca từ vào, bất quá nếu ngài không thích cũng không sao hết, em...em chỉ là muốn nói...Sinh nhật vui vẻ” (chỗ này em tự dưng xưng ngài, mình cũng hông biết tại sao đâu nha ^^)

Hoa Ninh Tường cố ý nhắc nhở “Ngày 15 tháng 8 mới là sinh nhật của tôi, hiện tại đưa cái này có phải là sớm quá hay không? Chi bằng thời điểm đó em đừng đưa lễ vật, mời tôi ăn cơm đi”

“A?” Lý Thanh Lãng có chút ngây ngốc, cậu cứ nghĩ lão sư có thể sẽ cười nói cảm tạ, hay là cười nhạo cậu không biết tự lượng sức mình, không nghĩ rằng Hoa Ninh Tường lại có phản ứng như thế, chính là...sau khi thi đấu xong, bọn họ vẫn cơ hội gặp mặt sao?

Cậu không che giấu được cao hứng, cái cảm giác căng thẳng kia nhất thời cũng tan thành mây khói.

Hoa Ninh Tường hài lòng đem tờ giấy bỏ vào bên trong túi áo, tuy rằng ca từ còn hơi khó đọc cùng trúc trắc, nhưng anh không ngại lấy về trau chuốt một chút, đến nỗi sau này khi bài hát được chế tác ra xong, nghĩ muốn đem nơi của tác giả điền vào Hoa Ninh Tường Lý Thanh Lãng tên của hai người khẳng định cũng không tồi.

Anh vỗ vỗ vị trí bên người, ra hiệu cậu ngồi xuống, sau đó đưa qua một phần văn kiện.

“Đây là...” Lý Thanh Lãng hơi kinh ngạc nhìn về phía Hoa Ninh Tường.

Anh hài lòng nhìn biểu tình của cậu, cười nói “Đây là một phần của hợp đồng mới khởi thảo (= bắt đầu viết) ngày hôm qua, em xem qua một chút đi, nếu như có vấn đề gì có thể nói cho tôi biết bất cứ lúc nào, đừng kinh ngạc như vậy, chính là những gì em đang nghĩ đó, tôi muốn thành lập studio của chính mình, em là ca sĩ đầu tiên mà tôi muốn ký kết”

Lý Thanh Lãng càng kinh ngạc hơn, cậu không phải không biết Hoa Ninh Tường rất lợi hại, nhưng từ khi anh xuất đạo (=debut/ khởi nghiệp) đến giờ bất quá cũng chỉ ngắn ngủi có năm năm, tự thành lập công ty của chính mình, này cũng không khỏi là quá cường đại đi.

“Thế nào, em không muốn sao?” Hoa Ninh Tường giả bộ làm ra biểu tình vô cùng bi thương, khẽ cau mày nhìn về phía Lý Thanh Lãng.

“Không phải, dĩ nhiên là không phải, em...em hiện tại rất muốn ký tên, là ký vào chỗ nào vậy?”

Hoa Ninh Tường không nhịn được bật cười, đứa bé này sao có thể khả ái đến vậy chứ? Anh thân thủ đè xuống tay phải đang vội vàng tìm bút của Lý Thanh Lãng, nói “Không cần phải gấp, em xem, tôi là người tốt mà, hợp đồng này sẽ không chạy mất đầu, thế nhưng tôi mong em có thể tỉ mỉ nhìn phần hiệp ước này một chút, cũng không hi vọng chúng ta tương lai sẽ vì cái này mà huyền não không vui thậm chí là dất nhau ra tòa”

Lý Thanh Lãng dùng lời thề son sắt đáp “Sẽ không!”

Bất quá cậu vẫn nghe lời Hoa Ninh Tường, đem hợp đồng cầm lên cẩn thận, chuẩn bị mang về nhà nghiêm túc nhìn một chút. Chỉ là đối với cậu mà nói, phần hạnh phúc này tới quá đột ngột, vẫn chưa có phục hồi được tinh thần (editor: làm quá tưởng giấy đăng ký kết hôn =)))

Hoa Ninh Tường vốn định chờ Lý Thanh Lãng hướng mình đặt câu hỏi, nhưng nhìn dáng vẻ cậu thật giống như ‘không thể nào, đây nhất định là mơ’, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười thở dài “Vòng thi đấu kế tiếp tôi sẽ chọn cho em một ca khúc em không hề am hiểu, cũng sẽ chấm điểm cực kỳ nghiêm khắc, tôi hi vọng em không tạo cho mình bất kỳ áp lực nào, mà tốt nhất chính là...bị loại đi”

Lý Thanh Lãng ngẩn ra, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, suy nghĩ một chút nói “Tại sao cơ? Nếu em có thể đi tới cuối cùng, như vậy càng trợ giúp cho tương lai sau này không phải sao? Nếu như bây giờ mà bị loại, sau này em hát không ai nghe, không phải hại anh bị lỗ vốn còn gì”

Hoa Ninh Tường nở nụ cười, quan điểm của cậu khi suy nghĩ cùng một vấn đề với người khác quả thật là không giống nhau.

“Em còn nhớ hay không trước thời điểm bắt đầu thi đấu, mọi người đều phải cùng đài truyền hình ký kết một phần thỏa thuận lâm thời?”

Lý Thanh Lãng gật gật đầu “Em có biết nó, bất quá khi đó là Vu Chấn giúp em xem xét, em cũng không có chú ý qua”

Hoa Ninh Tường búng tỉnh đại ngộ, khó trách...

“Hiệp nghị bên trong bao hàm điều khoản về trình tự an bài và phí dụng cho quá trình các em tham gia thi đấu lần này, tỷ như nếu lọt vào top 10 sau khi kết thúc chương trình phía chủ sự sẽ cho mọi người một phần thù lao nhất định, tuy không nhiều. Còn nếu như trở thành ba người đứng đầu sẽ có tiền thưởng, hơn thế nữa sẽ phải ký kết với công ty môi giới là chủ sự phía sau của chương trình, còn vị trí từ thứ tư đến thứ sáu sẽ chọn ra hai người ưu tú nhất để ký kết”

Lý Thanh Lãng giờ mới hiểu được ý tứ của Hoa Ninh Tường “Nếu như em muốn ký hợp đồng với lão sư là anh thì không được trở thành một trong ba người đứng đầu, còn thành tích mà quá tốt thì cũng sẽ bị phía chủ sự để ý đến có đúng không?”

Hoa Ninh Tường gật gật đầu, thần tình nghiêm túc “Nếu em thực sự nguyện ý ký kết cùng họ thì tôi đứng ra thật sự không nên can thiệp, thế nhưng tôi chiếm được một chút tin tức ngầm, nói phía chủ sự lần này chuẩn bị ký hợp đồng với năm người, rất có thể sẽ bị tạo thành một nhóm nhạc thần tượng, chuyện này đối với sự phát triển cho tương lai của em không phải là thích hợp, bất quá, cuối cùng tôi vẫn muốn chính em tự mình quyết định. Thanh Lãng, tôi chỉ có thể bảo đảm với em duy nhất một điều mà thôi, đó chính là studio của tôi một khi phát hành sản phẩm âm nhạc, tuyệt đối sẽ không thua kém bất kỳ công ty nào hết”

Lý Thanh Lãng hơi nghiêng đầu nhìn về phía Hoa Ninh Tường “Lão sư, em tin anh, an bài ở phía sau thế nào, tất cả đều nghe theo anh tất”

“Đừng gọi tôi lão sư nữa, tôi cũng chỉ mới hai mươi lăm, so với em không lớn hơn bao nhiêu, cùng em chính là đồng lứa vậy mà gọi ra lại thành già hơn nhiều mất rồi, thời điểm không có học viên khác, trực tiếp gọi tên tôi là được” Hoa Ninh Tường đã sớm khó chịu với cái danh xưng này, cuối cùng cũng có cơ hội đưa ra kháng nghị.

“Hoa...Ninh Tường” Lý Thanh Lãng cảm thấy lúc gọi tên anh có cảm giác là lạ, hay là do thói quen trước đây đi, gọi lão sư vẫn là thuận miệng hơn.

Hoa Ninh Tường còn chưa hài lòng, cười nói “Tốt lắm, đem họ cũng bỏ đi”

Lý Thanh Lãng có chút mơ hồ nhìn nụ cười của anh “Ninh...Ninh Tường”

Lần này Hoa Ninh Tường rất hài lòng, cảm thấy Lý Thanh Lãng không chỉ hát êm tai mà lúc nói chuyện thanh âm cũng dễ nghe như vậy, ánh mắt anh nhìn về phía cậu dần dần có một chút bất đồng.

Giống như sợ rằng sẽ làm một cái gì đó tan biến đi, hai người không nhúc nhích nhìn đối phương, trong phòng tràn đầy bầu không khí màu hồng đầy ám muội, không đợi đến lúc Hoa Ninh Tường thu hồi tầm mắt

chính mình, cửa sổ bừng truyền đến tiếng âm thanh mở ra, Lý Thanh Lăng liền phục hồi lại tinh thần, có chút bối rối thu lại ánh mắt, từ trong bì hồ sơ lấy ra phần hợp đồng kia làm bộ đang chăm chú đọc.

Này là thế nào đây chứ? Tại sao...mình lại đối với Hoa Ninh Tường dần dần không còn đơn giản chỉ là cảm giác sùng bái thần tượng lúc ban đầu? Nhịp tim hoàn toàn mất không chế đến tột cùng là thế nào a?

9. Chương 9

Một vòng này, Lý Thanh Lăng giống như Hoa Ninh Tường dự đoán, bị loại đi. Bọn họ cùng lựa chọn một ca khúc mà cậu hoàn toàn không hề am hiểu, trên danh nghĩa là muốn thử nghiệm phong cách âm nhạc bắt đầu, nhưng thực tế sao lại làm vậy chỉ có Hoa Ninh Tường và Lý Thanh Lăng hai người bọn họ là rõ ràng nhất. Lúc hai người còn lại trong đội ngũ nhìn thấy bài hát của Lý Thanh Lăng đã cho cậu một ánh mắt đồng tình, bất quá cậu chỉ hướng bọn họ nở nụ cười, sau khi phỏng vấn dùng tốc độ nhanh nhất mà phóng lên xe rồi đi. Bởi vì ở bên ngoài, trợ lý tiểu Chu đang chờ đợi để hoàn thành nhiệm vụ tài xế đưa cậu về nhà.

Tất cả mọi người đều không biết việc ký kết giữa Lý Thanh Lăng và Hoa Ninh Tường, cũng không biết rằng cậu thua cuộc chẳng qua là một loại sách lược, chỉ có An Duy lúc nhìn bóng lưng Lý Thanh Lăng rời đi, lại nhìn một chút khóe miệng cười mỉm của Hoa Ninh Tường, đột nhiên minh bạch ra chuyện gì đó.

“Này, cậu biết không, nghe nói phía chủ sự lần này tạo ra một nhóm nhạc thần tượng chẳng qua là muốn hảo hảo kiểm tra một chút, sau đó liền đem bọn họ giải tán đi, căn bản sẽ không chú trọng bồi dưỡng hay gì hết, cho nên Lý Thanh Lăng rời đi cũng coi như là một việc tốt đi” An Duy thử dò xét hỏi.

Hoa Ninh Tường ý vị thâm trường nhìn y liếc mắt một cái “Tôi không biết là anh cư nhiên lại quan tâm đến hài tử trong đội của tôi như vậy”

An Duy cười “Hài tử của cậu không phải cũng là hài tử của tôi sao?”

Hai người bọn họ quan hệ ngầm quả thật không tệ, cũng không tức giận câu trêu đùa của người kia, bất quá Hoa Ninh Tường lại nghiêm trang nhỏ giọng nói một câu “Xin lỗi nha, chúng ta không thể nào đâu, phiền anh đi tìm người khác sinh cho mình đi”

An Duy trầm thấp nở nụ cười, người này, thú vị a.

“Tôi nhìn thấy cậu rất yêu thích hài tử kia, còn tưởng rằng cậu sẽ trọng điểm bồi dưỡng người ta nữa chứ” An Duy làm bộ đáng tiếc lắc đầu một cái “Công tác của tôi hai năm gần đây trọng tâm đặt ở mảng điện ảnh nhiều hơn, nếu không cậu ấy đã là một hạt giống đáng giá bồi dưỡng rồi”

“Cũng không cần nhọc anh quan tâm” Hoa Ninh Tường đáp.

An Duy nở nụ cười hiểu rõ, tên gốc này, quả nhiên là cố tình để Lý Thanh Lăng thua.

Những người khác đều bảo Hoa Ninh Tường là một người khiêm tốn, phong độ ngời ngời khí chất văn nhã, kỳ thực, người này là một bụng ý nghĩ xấu xa. Anh Duy bất quá mới nhìn ra một chút đầu mối mà thôi.

Nói cho cùng, Hoa Ninh Tường cũng không hiểu chính mình tại sao lại đối với Lý Thanh Lăng tốt như vậy, chẳng qua là một hài tử hát dễ nghe mà thôi, chẳng qua là bị rung động bởi sự đơn thuần tốt đẹp bên trong cậu mà thôi, chẳng qua là một hồi gặp gỡ ngắn ngủi...vậy tại sao lại không nhận được mà muốn đối xử với em ấy thật tốt thật tốt...

Nghĩ đến chính mình sai tiểu Chu đi trước chỉ vì để y đưa Lý Thanh Lăng về nhà, Hoa Ninh Tường liền cảm giác mình “bệnh” không hề nhẹ.

Thí sinh đang còn hát trên đài hoàn toàn không tạo nên bất kỳ sự chú ý nào với anh hết, Hoa Ninh Tường thất thần, trong đầu đều là ý nghĩ làm thế nào để phát triển công ty cùng với tương lai sau này của Lý Thanh Lăng.

Một khi cậu đã ký xuống, cũng chính là thời khắc Hoa Ninh Tường mở ra một cuộc đánh cược, nếu như thắng thì sẽ có thu hoạch lớn, còn nếu thua, tiền đồ liền biến thành thảm họa.

Hoa Ninh Tường nghĩ tới đây, trong đáy mắt không khỏi hiện lên tia mỉm cười, thắng thì tất nhiên là tốt, nhưng nếu thua thì đã làm sao, bất quá là một lần đánh bạc, anh, Hoa Ninh Tường chấp nhận thua được. Cùng lắm thì làm lại từ đầu, hơn thế nữa, anh tin tưởng ánh mắt chính mình, tin tưởng mình nhất định được chính là một khối mỹ ngọc.

Kết thúc chương trình, Hoa Ninh Tường khéo léo tìm cái cớ từ chối lời mời tổ chức tiết mục tụ hội một mình ly khai, ghi hình hai vòng cuối cùng đều an bài vào tuần sau, mặc dù sẽ rất mệt nhọc, thế nhưng đối với Hoa Ninh Tường lại vừa vặn, chương trình bên này vừa xong thì hợp đồng cũng vừa đến kỳ hạn, có thể bắt đầu lo chuyện công ty mới, mà khi đó, hiệp ước kia của Lý Thanh Lăng mới chính thức xem như là có hiệu lực.

“Đưa em ấy trở về rồi?” Hoa Ninh Tường nhắm mắt lại dựa vào ghế ngồi hỏi tiểu Chu.

“Phải a, tận mắt nhìn cậu ấy lên lầu” Tiểu Chu đương nhiên biết Hoa Ninh Tường là muốn xác nhận Lý Thanh Lăng an toàn, dù sao địa phương kia thoát nhìn trị an cũng không tốt lắm.

Hoa Ninh Tường khẽ gật đầu, cũng không tiếp tục lên tiếng.

Kỳ thật phòng làm việc cùng phòng thu âm các loại thiết bị này nọ đều chuẩn bị xong không sai biệt lắm. Hoa Ninh Tường vẫn chưa bao giờ nói ra, lúc sắp xếp cho người của đội mình dùng phòng ghi âm kia cũng chính là phòng của anh, chỉ có điều ngoài miệng lại nói là đi mượn, mà văn phòng chính cũng là ở tầng trên. Anh rất mong chờ nhìn thấy vẻ mặt Lý Thanh Lăng lúc kinh ngạc, bất quá việc cấp bách bây giờ là tuyển mộ vài nhân viên mới cho công ty, còn có...vấn đề chỗ ở của Thanh Lăng.

Nhà của cậu Hoa Ninh Tường đã từng nhìn thấy, hiện tại mà sống ở nơi đó là không thành vấn đề, nhưng sau này khẳng định là không được, đằng nào cũng phải thay đổi địa phương, còn không bằng đổi sớm một chút, tránh lôi kéo sự chú ý của người khác.

Nghĩ tới đây, anh liền gọi điện thoại cho cậu, Hoa Ninh Tường cũng không biết mình là thật sự sốt ruột về vấn đề chỗ ở của cậu, hay là...chỉ vì muốn nghe thanh âm của đối phương.

Điện thoại rất nhanh bắt máy, thanh âm trong trẻo vang lên không khó nghe ra tâm tình cao hứng trong đó.

“Lão sư”

“Em mới đó liền quên mất, hơn nữa còn vừa mới bị loại, không thể gọi tôi là lão sư” Hoa Ninh Tường nói.

“Àn, Ninh...Ninh Tường, trẻ như vậy sao anh còn chưa về nghỉ ngơi?” Lý Thanh Lăng cảm giác suýt chút nữa đã tự cắn trúng đầu lưỡi của mình.

“Mới từ đài truyền hình đi ra, đột nhiên nhớ tới một chuyện muốn trưng cầu ý kiến của em một chút”

“Có chuyện gì à?”

Hoa Ninh Tường suy nghĩ một chút “Em bây giờ có thể phải đổi nơi ở khác”

Lý Thanh Lăng gật gật đầu, lại nhớ tới đối phương không nhìn thấy, liền vội vàng nói “Em hiểu, bất quá em nghĩ cần phải mất mấy ngày mới tìm ra được một địa phương tương đối thanh tĩnh a”

“Đứa ngốc” Hoa Ninh Tường nở nụ cười “Chuyện như vậy đương nhiên là giao cho tôi rồi”

“Điều này sao có thể...” Lý Thanh Lăng quả thật choáng váng, cậu biết anh muốn mình dọn nhà là cân nhắc cho sau này, kỳ thực chính cậu cũng đã bắt đầu tìm phòng ở, nhưng lại chưa từng nghĩ tới muốn ý lại Hoa Ninh Tường làm giúp loại chuyện kia.

Hoa Ninh Tường không thêm để ý chút nào “Thanh Lăng, em bây giờ đã “bán mình” cho tôi, là chủ nhân của em, tôi đương nhiên phải vì em mà phụ trách ăn, mặc, ở, đi lại rồi”

Hoàn hảo Hoa Ninh Tường không có nhìn thấy, Lý Thanh Lăng mặt đỏ lên, bán mình cái gì chứ...

Không thể không nói, bộ dáng chân chính của Hoa Ninh Tường cùng trong tưởng tượng của Lý Thanh Lãng khác biệt thật sự rất lớn, bất quá như vậy càng khiến người ta cảm thấy được anh là chân thật, cũng càng làm cho Lý Thanh Lãng...động lòng.

“Không cần lo lắng về vấn đề tiền bạc, cứ coi như là tiền tôi đầu tư vào nghệ sĩ đi” Lý Thanh Lãng nửa ngày không nói lời nào, khiến Hoa Ninh Tường hiểu lầm cậu là đang lo lắng không có tiền trả tiền thuê phòng.

Bất quá như vậy càng làm Lý Thanh Lãng ngượng ngùng hơn.

“Đừng tìm địa phương quá đắt, công ty của anh chỉ vừa mới cất bước, em không muốn trở thành gánh nặng đâu” Lý Thanh Lãng nghiêm túc nói với Hoa Ninh Tường.

Anh cười một cái “Kỳ thực dưới lầu nhà tôi có một gian phòng đang cho thuê, giá tiền cũng tương đối hợp lý, mấu chốt là cách nhà tôi rất gần, sau này tiểu Chu đưa tôi đi làm cũng có thể thuận tiện đón em, không cần chi cho những khoản đó nữa, còn có, tiểu Chu cũng có thể thuận tiện giúp đỡ em, bớt được phí dụng cho một trợ lý khác”

“Kia...”

“Cứ quyết định như vậy đi, ngày mai tôi sẽ kêu cậu ta giúp em dọn nhà, đêm nay em trước tiên thu thập một chút”

Hoa Ninh Tường lại nói thêm vài câu, sau mới hài lòng cúp điện thoại, anh cũng không có nói cho cậu biết, kỳ thực gian phòng cho thuê dưới lầu kia, chủ nhân của nó tên là Hoa Ninh Tường. Anh cười nhìn về phía tiểu Chu, cậu ta bất đắc dĩ gật gật đầu, Hoa Ninh Tường lúc nào cũng cho mình là vạn năng, mỗi lần anh ta dự định làm sự tình hư hỏng gì đó, cuối cùng đều sẽ rơi xuống trên người mình.

“Hoa ca, em cảm thấy cần phải tăng tiền lương chứ ha?”

“Được”

“Thật sao?” Tiểu Chu có chút không dám tin nói.

“Đương nhiên là thật, chờ công ty chúng ta kiếm được nhiều tiền lời, anh sẽ lập tức tăng lương cho cậu”

Tiểu Chu chỉ có thể gật đầu, được rồi, có cái để hi vọng còn hơn không.

Bất quá, nụ cười của Hoa Ninh Tường cậu ta không có nhìn thấy, kiếm được nhiều tiền hay không cũng không phải do ông chủ định đoạt, mà cho dù lời nhiều đi chăng nữa, một tiểu trợ lý nhỏ nhoi như cậu ta cũng không thể nào biết được, hơn nữa...anh cũng chưa nói bao nhiêu tiền thì được coi là lời nhiều có đúng không?

Hiệu suất làm việc của tiểu Chu thì không phải bàn cãi, buổi tối hôm sau Lý Thanh Lãng đã ở tại bên trong nhà mới mà vui vẻ ăn mừng tân gia.

Nhận được sự đồng ý của Hoa Ninh Tường, Lý Thanh Lãng cũng mời Vu Chấn tới. Đây đối với Vu Chấn mà nói là tin tức vô cùng tốt, người này kích động đến suýt chút nữa trực tiếp bỏ việc ở tiệm cà phê chạy tới đây.

Nhân cơ hội này, Hoa Ninh Tường cũng kêu Lưu Trung An đến, anh ta gần đây đang bận lo chuyện công ty mới cùng mãn hạn hợp đồng của Hoa Ninh Tường, vẫn luôn muốn phân thân để nhìn Lý Thanh Lãng, lần cuối cùng này xem ra cũng gặp được.

“Trung An, nửa cuối năm công tác của anh trước tiên chú trọng vào công ty là được rồi, tôi còn chưa có ý định cho Thanh Lãng ra đĩa hát nhanh như vậy” Hoa Ninh Tường nói.

Lưu Trung An sững sờ “Tại sao?”

Y đương nhiên sẽ không cho là Hoa Ninh Tường muốn đóng băng Lý Thanh Lãng, công ty bọn họ hiện tại chỉ mới kí kết cùng một nghệ sĩ duy nhất là cậu ấy, hơn nữa chính chủ còn đang ngồi đây, Hoa Ninh Tường lại nói như vậy hiển nhiên là đã an bài một con đường khác. Nhưng Lưu Trung An vẫn không hiểu, sao không thừa dịp thi đấu kia còn chưa kết thúc, độ hot của Lý Thanh Lãng cũng không tệ lắm, trước tiên

khai pháo lần thứ nhất, sau này mà chờ cổ tử nhiệt này rút lui, muốn ra đĩa hát lại phải tuyên truyền tốn biết bao công sức, quan trọng là...tốn rất nhiều tiền.

Hoa Ninh Tường cười, nhẹ nhàng xoa mái đầu mềm mại của người ngồi cạnh rồi nói “Kỹ xảo hát hò của em ấy còn kém rất nhiều, cần đặc biệt huấn luyện một thời gian, kế hoạch ra đĩa hát, dời lại sang năm”

Lưu Trung An cau mày “Cậu cũng thật là xằng bậy!”

Chuyện thâm hụt tiền buôn bán như vậy mà cũng làm!

Hoa Ninh Tường nhú mày nhìn y “Công ty đang ở giai đoạn đầu cất bước, tiêu tốn không nhiều, bằng một mình tôi, hoàn toàn có thể chống đỡ được, anh đang lo lắng cái gì”

Lưu Trung An cũng suy nghĩ minh bạch, cho dù mất tiền cũng không phải chuyện của mình, đành thở dài “Cậu là ông chủ, đương nhiên nghe lời cậu”

Hoa Ninh Tường hài lòng gật gật đầu, xoay qua bên cạnh nhìn Lý Thanh Lãng

“Lãng, đừng làm tôi thất vọng”

Cậu một câu cũng không nói nên lời, chỉ có thể đỏ mắt gật đầu lia lịa.

Bữa cơm này tất cả mọi người đều ăn rất vui vẻ, chỉ có Vu Chấn cứ một lát lại liếc Lý Thanh Lãng, một chút lại nhìn Hoa Ninh Tường, mặc dù có chút buồn bực anh ta tại sao đối với Lý Thanh Lãng lại tốt như vậy, bất quá nghĩ lại liền cúi đầu, Hoa Ninh Tường thì có ý đồ gì với cậu cho được chứ? Đối xử tốt với cậu như vậy chẳng qua là hài tử này chọc người yêu thích thôi. Vừa nghĩ như vậy, Vu Chấn thật hài lòng, kết giao cùng Hoa Ninh Tường cũng không sai a, Lý Thanh Lãng sau này cũng không còn sợ bị người ta khi dễ, dù sao dựa lưng vào đại thụ sẽ không sợ hứng phải gió ma (=ý chỉ sẽ không bị người ta đâm sau lưng)

10. Chương 10

Sau khi chính thức tốt nghiệp ở trường học, Lý Thanh Lãng liền theo an bài của Hoa Ninh Tường bắt đầu huấn luyện bí mật. Từ sau khi tham gia thi đấu, mặc dù cậu vô duyên với ba vị trí đầu, nhưng thanh âm thuần túy ấy đã đánh động rất nhiều người, trong đó không ít trở thành fan của cậu. Tại lễ tốt nghiệp cũng có không ít đồng học chạy lại xin chữ kí, làm Lý Thanh Lãng đỡ khốc cỡ cười, cuối cùng thậm chí còn có phóng viên mò đến trường tìm cậu, phỏng vấn về kế hoạch tương lai. Lúc này cơ hồ Lý Thanh Lãng mới thực sự nhận thức được ‘mình bị người khác nhớ kỹ’ (=ý chỉ trở thành người nổi tiếng)

Nhờ Hoa Ninh Tường bày mưu tính kế, Lưu Trung An tìm tới đài truyền hình, cũng không biết y làm thế nào mà đối phương lại đồng ý đem mấy bài hát Lý Thanh Lãng biểu diễn lúc tham gia Phóng thanh ca xướng thu âm hoàn chỉnh tung lên mạng, còn cung cấp miễn phí download, rất nhanh, trên weibo liền xuất hiện tài khoản được chứng thực là cậu, mà người theo dõi đầu tiên lại là Hoa Ninh Tường. Lý Thanh Lãng biết loại tài khoản này, nhưng cậu cảm giác mình là người rất nhàm chán, sẽ không viết ra được cái gì hay để người ta chú ý, cho nên bình thường vẫn là để tiểu Chu thay mình xử lý. Mà Hoa Ninh Tường sau vài lần dùng tài khoản của mình ghi lại vài câu rồi gắn thẻ Lý Thanh Lãng, người theo dõi của cậu cũng bắt đầu chậm rãi tăng lên.

Chuyện này tạo thành một hiện tượng kỳ quái: Lý Thanh Lãng căn bản không phải là một trong ba người đứng đầu, nhưng chẳng những không âm thầm biến mất khỏi tầm mắt công chúng, mà trái lại tuần suất được nhắc đến ngày càng nhiều.

Sau khi có được sự đồng thuận của Lý Thanh Lãng, Hoa Ninh Tường liền bàn giao việc của cậu cho Lưu Trung An, đem hết thầy lời mời phỏng vấn của truyền thông đều đáp vồn vện một chữ “không”, theo lời Hoa Ninh Tường, cái này gọi là ‘dục cầm cố túng’ (=muốn bắt gọn, trước phải thả ra, kể thứ 16 trong 36 kế), hiện tại, vẫn chưa tới thời điểm Lý Thanh Lãng nên ra mặt.

Mà cậu đối với anh đã là trăm phần trăm tính nhiệm, Vu Chấn từng nói “Hoa Ninh Tường đem Lý Thanh Lãng đi bán, mà Lý Thanh Lãng còn giúp Hoa Ninh Tường đếm xem bán được bao nhiêu tiền”, cậu nghe được lời như vậy cũng chỉ cười cho qua, cậu cảm nhận được anh là đối với mình là lòng tốt chân chính, ngoại trừ Viện trưởng ra, Hoa Ninh Tường không nghi ngờ chút nào đã trở thành người cậu thân cận nhất.

Cho nên, mùa xuân năm nay, bởi Lý Thanh Lãng ăn Tết, lại thêm một người gọi là Hoa Ninh Tường.

Thời điểm Hoa Ninh Tường nhắc theo một đồng đồ vật đứng trước cửa cô nhi viện, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Vốn dĩ là muốn thăm hỏi một chút cha mẹ Lý Thanh Lãng, dù sao anh và cậu hiện tại đã tính là quan hệ bạn thân, mà cha mẹ mình cũng không có ở thành phố này, cho nên trước khi ăn Tết anh đã có dự định như vậy. Nhưng xưa nay Hoa Ninh Tường không nghĩ tới Lý Thanh Lãng lại là cô nhi, cuối cùng anh cũng hiểu được đôi mắt thỉnh thoảng lại xuất hiện tia tự ti kia là từ đâu mà đến rồi.

Hoa Ninh Tường thừa nhận đã từng cảm thấy kỳ quái khi Lý Thanh Lãng không bao giờ đề cập qua người nhà, nhưng anh chưa từng có ý định cho người điều tra nội tình ở bên trong, đây là tín nhiệm mà một bằng hữu cần phải có, và anh cũng nguyện ý dành phần tin tưởng này cho đối phương.

Dừng xe xong, Lý Thanh Lãng dẫn Hoa Ninh Tường bước vào. Khu nhà này cũng không lớn, hơn nữa tương đối xa xôi vùng ngoại thành, là một tòa nhà nhỏ hai tầng, phỏng chừng có [...] gian phòng, tầng dưới căn phòng trung tâm lớn nhất kia là phòng sinh hoạt cùng nhà ăn của bọn nhỏ.

“Viện trưởng, con đã trở về”

Viện trưởng với mái đầu bạc trắng ra đón, cao hứng lôi kéo tay Lý Thanh Lãng hết hỏi đông hỏi tây, cười đến mặt mũi nhăn lại, bên cạnh còn vây quanh mấy đứa nhóc luôn miệng đòi cậu ôm một cái, Lý Thanh Lãng trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc ngập tràn.

Phần hạnh phúc này cũng lây sang Hoa Ninh Tường, bất tri bất giác khóe miệng anh cũng cong lên, xem ra sinh hoạt của cậu ở nơi này cũng không quá khó khăn, anh cũng là rất yêu thích mọi người ở đây.

“Viện trưởng, đây là bằng hữu của con, chính là người mà con từng đề cập qua sẽ cùng nhau về đây ăn Tết” Lý Thanh Lãng lôi kéo Hoa Ninh Tường hướng về phía viện trưởng giới thiệu.

Hình Uyển sững sờ, nàng vẫn luôn cho rằng Lý Thanh Lãng muốn mang về là bạn gái của nó, không nghĩ tới lại là nam nhân, hơn nữa còn là nam nhân mà nàng nhận thức.

“Cậu là...Hoa Ninh Tường?” Hình Uyển hơi kinh ngạc.

Hoa Ninh Tường vô cùng lễ phép hướng Hình Uyển khê khom người, ôn hòa cười nói “Con chính là Hoa Ninh Tường, thật là cao hứng người nhận ra con”

Hình Uyển nở nụ cười “Tiểu Dung là fan cuồng của cậu, nó cùng đệ đệ muội muội cứ tranh giành ti vi, ta liền quen thuộc”

“A, vậy lẽ ra cần phải mang theo vài CD có chữ ký đưa cho cô bé rồi, không sao, lần sau tới, con nhất định sẽ nhớ”

Lý Thanh Lãng tự đáy lòng cảm nhận được hai chữ ‘lần sau’ nghe rất êm tai, thế là càng cười thật vui vẻ.

Cô nhi viện đêm 30 cũng không có cái gì đặc biệt, một đám người cùng nhau vui vẻ ăn bữa cơm, sau đó vây quanh xem dạ hội xuân, đợi đến lúc 12 giờ bắt đầu bắn pháo hoa, đã không còn bao nhiêu người còn ở lại thưởng thức, mấy đứa nhỏ tuổi nhất cũng đã sớm về phòng ngủ mất tiêu.

Xem pháo hoa xong, hết thấy hài tử đều trở về phòng ngủ, trong phòng sinh hoạt cũng chỉ còn lại ba người lớn ngồi với nhau.

Lý Thanh Lãng đem tình hình gần đây cùng an bài sau này nói cho Hình Uyển biết, nàng trầm mặc một hồi, ngữ điệu trầm ngâm nắm lấy tay cậu “Đứa nhỏ này, ta không hiểu chuyện trong ngành giải trí, thế nhưng cũng nghe được cuốn vào trong đó sống sẽ không dễ dàng gì, con nhất định phải cẩn thận, mặc kệ chuyện gì xảy đến, nơi đây vẫn là nhà của con, bất cứ lúc nào mệt mỏi cũng có thể tìm về”

Mùi chua xót, Lý Thanh Lăng không ngừng gật đầu.

Hình Uyển quay đầu nhìn về phía Hoa Ninh Tường “Ninh Tường à, đứa nhỏ này ta giao cho cậu, chăm sóc cho nó thật tốt, nếu như nó có làm cái gì không đúng cũng đừng nổi giận, trở về nói cho ta biết, để ta phạt nó là được rồi”

“Con sẽ làm vậy, viện trưởng người yên tâm” Hoa Ninh Tường nở nụ cười “Bất quá con tin tưởng Thanh Lăng sẽ có chừng mực, sẽ không cho chúng ta cơ hội trừng phạt em ấy”

Đêm nay Lý Thanh Lăng cùng Hoa Ninh Tường ngụ trong gian phòng của Viện trưởng, nơi này rất nhỏ, bên trong chỉ có một cái bàn và một cái giường tầng, cũng không lo phải chen chúc, mà đây lại là mùa xuân đặc biệt nhất đối với Lý Thanh Lăng, bởi vì, thần tượng của mình, đang ngủ ở giường trên.

“Ninh Tường, anh ngủ chưa?”

“Vẫn chưa, xảy ra chuyện gì? Ngủ không được?”

“Ừm, một chút”

“Muốn nói gì sao?”

“Kỳ thực cũng không có gì, chỉ là cảm thấy có chút lo lắng...”

Hoa Ninh Tường đương nhiên biết cậu lo lắng vì cái gì.

Dựa theo kế hoạch của bọn họ, sau khi hết Tết sẽ bắt tay vào chuẩn bị album mới của Lý Thanh Lăng, cuộc sống ngày ngày trôi qua, thời điểm đó càng đến gần, Lý Thanh Lăng càng sốt sắng. Hoa Ninh Tường đều thu hết vào mắt, cùng cậu trở về đây đón xuân, cũng có một phận nguyên nhân là tại nó.

“Có gì phải lo lắng chứ, viện trưởng không phải đã nói rồi sao, mặc kệ như thế nào, nơi này đều là nhà của em, coi như thất bại cũng sẽ có địa phương để đi, em còn sợ cái gì, hửm?” Hoa Ninh Tường cười nói.

“Em là sợ rằng nếu quả thật thất bại, đặt cược của anh lần này là thua cuộc...Em sẽ liên lụy anh”

Hoa Ninh Tường cười khẽ một tiếng, nằm úp sấp lại nhìn xuống giường dưới của người kia, nói “Thời điểm đó tôi và em đồng thời trở lại đây ăn cơm chùa, tôi đoán Viện trưởng sẽ không đuổi tôi đi đâu ha”

Lý Thanh Lăng ngẩn người, cũng nở nụ cười.

Cậu nằm ở vị trí vừa vặn có thể nhìn thấy đầu Hoa Ninh Tường đang thò ra phía bên trên, ánh trăng chiếu xuyên qua cửa sổ tràn vào phòng, hai người cứ vậy nhìn nhau cười, nhưng dần dần, trong ánh mắt càng có nhiều xúc cảm khác biệt.

“Được rồi, chớ suy nghĩ lung tung, nhanh ngủ đi, ngày mai không phải còn muốn bồi Viện trưởng đi mua thức ăn sao?”

“Ân, ngủ ngon”

“Ngủ ngon”

Ở lại cô nhi viện ba ngày, Lý Thanh Lăng cùng Hoa Ninh Tường mới trở lại nội thành, vừa vặn hai người bọn họ ngụ ở lầu trên lầu dưới, cũng không cần lập tức trở lại nhà của chính mình.

“Ninh Tường, cảm ơn anh”

Đi tới trước cửa nhà, Lý Thanh Lăng đem lời vẫn luôn chôn ở trong lòng mấy ngày liền nói ra. Muốn cảm tạ anh thật nhiều thật nhiều, cuối cùng lại chỉ có thể đem vốn vẹn ba chữ này nói ra.

Hoa Ninh Tường không nhịn được xoa xoa tóc cậu, cười nói “Đứa ngốc”

Về đến nhà Lý Thanh Lăng cảm giác trên đầu vẫn còn lưu lại Hoa Ninh Tường một khắc trước ôn nhu, có chút sững sờ nằm trên ghế sofa trong phòng khách nhìn trần nhà ngẩn người.

Mà đồng dạng về đến nhà Hoa Ninh Tường cũng nằm trên sofa, nhìn đèn treo cười cười.

Cùng Lý Thanh Lãng tiếp xúc càng sâu, anh liền càng ngày càng yêu thích hải tử đơn thuần này, bởi vì yêu thích, nên mới coi cậu như một đứa trẻ mà chăm sóc, bởi vì yêu thích, nên mới muốn giải bày cuộc sống của cậu. Mà Lý Thanh Lãng đối với anh lại không chút do dự tín nhiệm, càng làm cho Hoa Ninh Tường phá lệ vui sướng.

Tâm tình tốt như vậy, đương nhiên muốn tìm người để quấy rầy.

Hoa Ninh Tường lấy điện thoại bấm số Lưu Trung An.

“Này, tôi đang có việc, đang ở bên ngoài cùng người ta ăn cơm” Thanh âm bất mãn truyền tới, cuối năm cũng không để y sống yên ổn đây mà.

“Mùng tám tháng giêng trở về phòng làm việc bắt đầu đi làm, chúng ta phải cẩn thận nghiên cứu kế hoạch về sau một chút. Còn có, album của Thanh Lãng tôi sẽ chọn lựa ca khúc, anh phụ trách an bài thời gian phát hành, làm cho cậu ấy bắt đầu lộ ra ánh hào quang với giới truyền thông, xem như là tuyên truyền cho đĩa hát”

“Biết rồi, mùng tám trở về hãy nói đi, tôi đang vội”

“Đúng rồi, bảo tiểu Chu sang làm trợ lý cho Thanh Lãng đi, phía bên tôi công tác tạm thời để xuống”

“...Cậu làm nhiều như vậy vì đứa bé đó, có đáng không?” Lưu Trung An thật sự có chút mờ mịt.

“Không có cái gì là đáng hay không đáng, coi như tôi vừa tìm được đệ đệ nhiều năm thất lạc đi” Hoa Ninh Tường cười.

“Được rồi, cậu nói thế nào thì là thế đó”

11. Chương 11

Tết đáo xuân tan, Hoa Ninh Tường quả nhiên bắt đầu chuẩn bị album cá nhân mới cho Lý Thanh Lãng. Là album, không phải EP*, khiến Lưu Trung An cảm thấy này có phải là chơi một vở quá lớn rồi không, nhưng bản thân y ngược lại cũng không lưu ý lắm.

(Viết tắt của Extended play (hay còn gọi là Đĩa mở rộng) là tên của loại đĩa nhựa hay CD có chứa nhiều bài nhạc hơn một đĩa đơn, nhưng lại quá ngắn để xem là một album, thường có độ dài từ 10-20 phút)

Kỳ thực hiện nay giới âm nhạc lưu hành không ít minh tinh mới khởi nghiệp, thế nhưng những người này đa số đều như phù dung chớp nở, thời điểm xán lạn nhất là khi ra mắt, rất nhanh lại bị mọi người lãng quên. Hoa Ninh Tường không hy vọng Lý Thanh Lãng trở thành một trong số đó. Cho nên việc phát hành album lần này anh vô cùng chú trọng, thậm chí đem tất cả mọi người trong phòng làm việc vật lộn suốt mấy ngày mấy đêm.

Bởi vì một ít nguyên nhân đặc thù mà studio này vẫn chưa có công khai với bên ngoài, mà lúc này, Hoa Ninh Tường lại cảm thấy đây là thời điểm phù hợp nhất. Dem buổi họp báo tuyên bố thành lập studio giao cho Lưu Trung An đi an bài, anh vẫn đặt trọng tâm của mình vào album của Lý Thanh Lãng. Album của cậu lần này tổng cộng có mười bài hát, mỗi một ca khúc đều cho tất cả mọi người trong phòng làm việc tỉ mỉ cùng nhau nghiên cứu qua một lần. Mà khoảng thời gian này, ngoại trừ Lý Thanh Lãng, studio của bọn họ còn kí kết với hai nghệ sĩ khác, bất quá Hoa Ninh Tường không có hỏi đến, đều giao cho người khác xử lý qua.

Thật vất vả từ mười bài hát bên trong chọn ra được một nửa, Hoa Ninh Tường hài lòng gật gật đầu “Hảo, chính là năm bài này đi”

Hiện tại đã là trợ thủ của Lý Thanh Lãng, tiểu Chu nhắc nhở “Hoa ca, album cần phải có mười bài”

Hoa Ninh Tường không nhanh không chậm từ cặp văn kiện trước mặt lấy ra một tờ giấy, đưa cho Lý Thanh Lăng, cậu nghi hoặc nhìn anh một cái, rồi mới đưa ánh mắt thả trở về tờ giấy trong tay. Chỉ vài giây sau đã trợn to hai mắt, không thể tin thốt lên “Ninh Tường, chuyện này...”

Anh cười cười “Mấy bài hát này là tôi đã sớm chuẩn bị tốt cho em hát, em ngó qua một chút coi sao, này tổng cộng có mười lăm bài, em lựa chọn ra năm trong số đó đi”

Phải biết, đối với nhân vật bây giờ đã lên tới cấp bậc Thiên Vương như Hoa Ninh Tường mà nói tuyệt đối là ‘một khúc khó cầu’, không phải vì anh không viết ra được, mà là cơ bản anh sẽ không vì bất cứ người nào sáng tác khúc ca. Lần này lại lấy ra nhiều đến thế cho Lý Thanh Lăng lựa chọn, đừng nói là cậu, ngay cả tiểu Chu đã đi theo Hoa Ninh Tường nhiều năm cũng là kinh ngạc há mồm cả nửa ngày không khép lại được.

Mấy người kia trong lòng đều thầm lắc đầu một cái, bọn họ đều biết Hoa Ninh Tường đối xử rất tốt với Lý Thanh Lăng, nhưng chưa từng ngờ đến là tốt đến nhường này.

“Ninh Tường, em không thể...như vậy không được” Lý Thanh Lăng viền mắt hơi có chút đỏ, nhưng cậu không có cách nào nói hoàn chỉnh một câu cự tuyệt. Làm fan của Hoa Ninh Tường, cậu đương nhiên biết anh sẽ không bao giờ vì người khác mà viết ca khúc, vậy cho nên, Lý Thanh Lăng nhận ra được những thứ trên tay mình lúc này đây là trân quý đến chừng nào.

Giá trị của chúng, không nằm ở tiền tài, mà là ở tâm ý bên trong.

Hoa Ninh Tường không thèm để ý chút nào vỗ nhẹ vào lưng cậu “Đứa gốc, tôi cũng là vì chính mình thôi, nếu album của em bán chạy, kiếm tiền còn không phải là tôi sao?”

Lý Thanh Lăng lại nhớ ra một chuyện khác “Đúng rồi, anh không phải năm nay cũng phát hành album mới sao, đem tất cả ca khúc này đều cho em, vậy còn anh thì sao?”

Hoa Ninh Tường rất hài lòng biểu hiện của cậu, cảm giác được một người chân chân thật thật để trong lòng thật tốt, đặc biệt còn là người mà anh vẫn luôn để ý cùng quan tâm.

“Nơi này không phải có mười lăm bài à” Hoa Ninh Tường cười nói.

Lý Thanh Lăng minh bạch ý tứ của anh, anh để cho cậu chọn trước, còn sót lại chính là dành cho album của mình.

“Điều này sao có thể, anh trước tiên chọn mười bài hát, còn dư lại hãy để em...” Đừng nói là dư lại năm bài, dù cho chỉ còn có một, Lý Thanh Lăng đêm nay vẫn là hạnh phúc đến ngủ không yên.

“Cho em chọn liền chọn đi, sao lại khách khí với tôi như vậy, hay là Thanh Lăng nhìn không lọt mắt ca khúc tôi viết nên mới tìm cơ cự tuyệt?” Hoa Ninh Tường trên mặt biểu hiện thần tình bi thương, tiểu Chu một bên nhìn mà run rẩy.

“Không có, em...Được rồi, em chọn mà” Lý Thanh Lăng biết rõ anh là đang trêu đùa mình, nhưng cũng không nói ra được lời phản bác, chỉ có nhận mệnh mà nhìn nhìn.

Mỗi một ca khúc lướt qua cậu đều khẽ than nhẹ một tiếng, kỳ thực bài nào cũng yêu thích, lật mãi cho đến bài cuối cùng, Lý Thanh Lăng cũng không thể cân nhắc ra được mình nên chọn cái nào.

Sau đó, khi nhìn thấy ca khúc cuối cùng, cậu ngây ngẩn cả người.

“Đây là...”

“Em thích bài này sao?”

Lý Thanh Lăng không thể tin được “Đây là Trung Quốc phong ca mà em đã viết lời!”

Nhìn thấy biểu tình của cậu, Hoa Ninh Tường hài lòng nở nụ cười, biết chắc cậu sẽ yêu thích nó.

Lý Thanh Lăng nhìn kỹ bản nhạc, cùng ca từ nguyên bản của cậu không sai biệt lắm, bất quá vẫn nhìn ra được Hoa Ninh Tường đã sửa lại vài nơi, trở nên càng có tư vị hơn, cũng từ đơn ca đổi thành hai người hợp xướng.

Tiểu Chu vừa nhìn thấy bản nhạc trong tay Lý Thanh Lãng liền hiểu rõ, hóa ra người này gần đây bận rộn chỉnh sửa bài hát này, chính là muốn cùng Lý Thanh Lãng song ca đi?

Này ngược lại mở ra một con đường tươi sáng cho sự nghiệp của Lý Thanh Lãng. Dù sao bọn họ cũng là mở studio, đương nhiên không có ai muốn bị lỗ rồi.

“Em rất muốn hát bài này...” Lý Thanh Lãng vẫn là nói ra khỏi miệng, dù sao cũng là lần đầu tiên cậu vì anh mà sáng tác lời, vừa có ý nghĩa vừa là kỷ niệm “Nhưng mà hợp xướng...”

“Nếu như Thanh Lãng em không chê, liền cùng anh thể hiện nó đi”

“A?” Cậu lần này triệt để sững sốt.

Cùng anh ca hát, chính là giấc mộng Lý Thanh Lãng đã nghĩ tới rất nhiều rất nhiều rất nhiều lần, cho dù là sau này khi đã quen biết Hoa Ninh Tường, cậu vẫn là luôn huyền hoặc một ngày nào đó họ có thể đứng trên cùng sân khấu, cùng nhau biểu diễn một bài. Một ngày kia có lẽ là rất xa xôi, thế nhưng Lý Thanh Lãng chưa bao giờ thôi hy vọng...

Chưa từng nghĩ tới, giấc mộng này lại có thể thực hiện dễ dàng đến như vậy.

Đối tốt với Lý Thanh Lãng, Hoa Ninh Tường cũng là đồng thời không hề che dấu chút nào sự yêu thích với đứa bé này, cho dù hiện tại chính anh cũng không thể nhận định rốt cuộc là loại yêu thích nào, nhưng người đã có thể cùng anh đi ra ngoài mở phòng làm việc, thì đều là lão bằng hữu tương giao nhiều năm, cũng không sợ rằng sẽ có lưu ngôn phỉ ngữ (=tin đồn xấu thất thiệt) truyền đi”

Đợi đến khi Lý Thanh Lãng hoảng hoảng hốt hốt cuối cùng cũng tuyển ra được năm bài cậu thích nhất, một buổi trưa đều bị tiêu tốn hết. Hoa Ninh Tường đem ca khúc anh và cậu chọn ra được tách riêng ra sửa sang xong, nói với tất cả mọi người “Thời gian sau có thể sẽ càng căng thẳng hơn, bây giờ là tháng một, tôi quyết định đầu tháng ba sẽ đem album của mình phát hành ra trước, ca khúc hợp xướng của tôi và Thanh Lãng cũng sẽ xuất hiện ở bên trong”

Cùng Thiên vương Hoa Ninh Tường song ca là một tân binh, chuyện này nhiều hay ít cũng sẽ bị fan cùng truyền thông nhớ kỹ cái tên Lý Thanh Lãng. Không cần phải hỏi đều biết đây là dụng ý của Hoa Ninh Tường.

“Thanh Lãng album sẽ ra vào ngày mừng 1 tháng 5, khoảng thời gian này liền khổ cực cho mọi người, chờ sau khi đại công cáo thành, tôi mời mọi người đi du lịch Hạ Uy Di (= Hawaii)”

Vừa mới sầu mi khổ kiếm, toàn bộ người ở đây đều hưng phấn trở lại.

Hoa Ninh Tường cũng không dùng từ “Nếu như”, ở trong lòng anh, không có hai từ này.

Phương án đều đã lập ra tốt, ngày thứ hai liền ngựa không ngừng vó ra vào phòng thu âm, đối với anh mà nói, mười ngày hoàn thành mười bài hát là hoàn toàn không cần tốn sức lực, thời gian còn lại là dành cho hậu kỳ cùng tuyên truyền, dùng ba tháng để sản xuất album mới, thời gian vô cùng chặt chẽ.

Bài hát chủ đề của album đã xác định là bài hát song ca của Hoa Ninh Tường cùng Lý Thanh Lãng, “Flow War- Lưu Thương”. Bởi vì muốn đưa ca khúc lên đứng đầu mọi bảng xếp hạng, nhất định phải tiến hành quay MV, thế nhưng Hoa Ninh Tường vung một cái, bút trong tay liền ra quyết định cho diễn viên chuyên nghiệp đóng một MV cùng phim điện ảnh giống nhau như đúc, mà anh và cậu chỉ cất tiếng hát, cần không lộ diện ra ngoài. Chuyện này làm Lý Thanh Lãng thở phào một cái thật lớn, có trời mới biết cậu chỉ là một tân binh, mà đã năm ngày rồi vẫn không có thu hảo một ca khúc nào.

...

Tuy rằng album lần này của cậu người chế tác là Hoa Ninh Tường, nhưng mấy ngày gần đây anh đều bận rộn với album của bản thân, nên đem Lý Thanh Lãng giao cho một người mình tin tưởng trông giữ.

Người này gọi là Khúc Tân, là bạn học cấp ba của Hoa Ninh Tường, đã từng qua Mỹ tu nghiệp âm nhạc mấy năm, Hoa Ninh Tường lúc thành lập studio, người thứ nhất tìm tới chính là hắn.

Khúc Tân thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Lý Thanh Lãng thật sự nghĩ không ra tại sao Hoa Ninh Tường lại cưng người này như bảo bối. Nhưng sau đó mới hiểu được, bất luận hắn tức giận mắng người như thế

nào, hay thậm chí là trào phúng nói móc, Lý Thanh Lăng đều sẽ xin lỗi mang theo áy náy nụ cười. Hắn đột nhiên minh bạch, đứa bé này khi cười, có đủ sức mạnh áp áp đến kỳ diệu.

Cùng với thanh âm trong trẻo của cậu giống hệt nhau.

Ở thời đại tràn ngập thứ âm nhạc táo bạo theo công thức mỳ ăn liền như thế này, Khúc Tân cảm giác mình rất chờ mong Lý Thanh Lăng có thể làm cho người khác vứt bỏ bầu không khí bốc đồng kia lặng lẽ nghe thanh âm của cậu, thứ mang lại cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Cho nên, yêu cầu của Khúc Tân đối với Lý Thanh Lăng cũng đặc biệt cao, hẳn hi vọng cậu có thể thỏa mãn cái lỗ tai luôn luôn hà khắc soi mói của mình, mãi đến tận khi Lý Thanh Lăng hoàn thành thu âm ca khúc đầu tiên, hẳn mới hài lòng nở nụ cười.

Chỉ cần cho hắn đủ thời gian, Khúc Tân đảm bảo có thể làm cho album này hoàn mỹ không một tí vết.

Ai ngờ đến ngày thứ hai, Hoa Ninh Tường lại chạy đến đây phá hoại.

Việc thu âm album của anh đã gần như kết thúc, cho nên hôm nay là cố tình tìm đến Lý Thanh Lăng xử lý bài song ca kia, vốn là ca khúc đầu tiên cho lần trở lại này, nhưng Hoa Ninh Tường lại sợ rằng cậu quá căng thẳng trái lại sẽ ảnh hưởng đến phong độ phát huy, đành phải đem người giao cho Khúc Tân dạy dỗ vài ngày. Tuy là rất tin tưởng bạn cũ, nhưng anh vẫn là có chút lo lắng Lý Thanh Lăng sẽ chịu oan ức.

Vừa nhìn thấy trạng thái tinh thần của cậu không tệ, Hoa Ninh Tường một bên nhìn Khúc Tân cười cười, sau đó liền đi vào phòng thu âm bên trong.

Bên ngoài cửa thủy tinh, Khúc Tân có chút bất đắc dĩ, nhận thức Hoa Ninh Tường đã nhiều năm như vậy, hẳn chưa từng thấy Hoa Ninh Tường trân trọng nâng niu ai đến nhường này, cho dù là bạn gái trước kia, cũng không hưởng thụ được loại chăm sóc này anh.

Nếu như trái tim cậu ta, thật sự bị một tiểu nam sinh bắt được...Khúc Tân trong lòng xấu xa nở nụ cười, hẳn rất chờ mong một ngày kia nhìn thấy Hoa Ninh Tường không hề có sức chống cự mặc cho mình cười nhạo.

12. Chương 12

Album của Hoa Ninh Tường tân tân sở sở một hồi cuối cùng cũng hoàn thành hơn phân nửa. Dưới sự yêu cầu cường liệt của đạo diễn Ứng, Hoa Ninh Tường cùng Lý Thanh Lăng vẫn là chạy đến trường quay ló mặt vào ống kính, xen vài cảnh vào bên trong MV, bất quá toàn bộ thời gian có cảnh của hai người gộp lại, cũng sẽ không vượt quá một phút đồng hồ. Lý Thanh Lăng rất lo lắng vì cảnh quay của mình mà ảnh hưởng đến album của anh.

Vốn là, Hoa Ninh Tường không cần ra album vội vội vàng vàng như vậy, nếu không phải là nghĩ cho mình...

Nghĩ đến đây, Lý Thanh Lăng trong lòng lại nhin không được cảm thấy có lỗi, nhưng là...cũng có một tia ngọt ngào.

Ngày 10 tháng 3, album của Hoa Ninh Tường chính thức phát hành, kỳ thực tiền kỳ cũng không có tuyên truyền bất cứ cái gì hết, chỉ là thả ra một ít tiếng gió (aka thả thính =))) trên các trang web lớn cùng truyền thông, tin tức về tân album của anh liền một phát che ngập bầu trời.

Lưu Trung An vì muốn trả đũa Hoa Ninh Tường mà nhận rất nhiều chương trình ti vi cùng phỏng vấn của tạp chí, còn có một loạt công tác chụp hình quay quảng cáo. Trong phút chốc, Hoa Ninh Tường bận rộn đến nỗi chân không chạm đất, trong khi Lý Thanh Lăng cũng đang thu lại hai bài hát cuối cùng của chính mình. Gần đây cậu rốt cuộc cũng tìm được 'cảm giác' trong ca khúc, liền tiến bộ hơn nhiều, cho dù là dưới trình độ soi mói của Khúc Tân đi nữa, phỏng chừng nhiều nhất hai ba ngày là có thể hoàn thành.

Đối với lần hợp tác này, Khúc Tân rất hài lòng, đứa bé này, quả nhiên đáng giá để đầu tư, cho dù là không cố tình quần giảo cậu, Lý Thanh Lãng vẫn là rất dụng tâm mà học cho tốt, cậu cũng không phải thiên tài, nhưng lại là người nghiêm túc nhất khiêm nhường nhất mà hắn từng thấy.

Hai người họ đều bận bịu, đương nhiên sẽ không tham dự hợp báo, đều giao lại cho tiểu Chu, cậu ta một bên khẩu khí hùng hồn giờ ra ảnh bìa album, một bên @ Lý Thanh Lãng (editor: bản gốc nó để như vậy, mình cũng không hiểu ra sao >~<)

Album mới của Hoa Ninh Tường phát hành không quá mấy ngày, fan của anh liền tăng thêm mấy trăm ngàn người, nếu không nhân cơ hội này mà giúp tiểu Thanh Lãng làm một chút tuyên truyền, Hoa Ninh Tường nhất định sẽ đánh mình mất. Tiểu Chu nhìn hiệu quả mình mang lại, hài lòng nở nụ cười.

Là một người có thể cùng Thiên vương hợp xướng, thông tin về Lý Thanh Lãng dĩ nhiên là bị fan đào bới ra, ngay cả lúc trước tham gia Phóng thanh ca xướng, lượt xem của video cũng tăng lên chóng mặt. Thời điểm bài hát của cậu và Hoa Ninh Tường bắt đầu phát trên ti vi, càng ngày càng có nhiều người biết đến Lý Thanh Lãng.

Đương nhiên cũng có không ít người đỏ mắt vì ghen tị nên nói những lời rất khó nghe, phương diện này Hoa Ninh Tường đã biết trước, từ lúc anh dự định vì cậu mà phát hành album đã ngờ tới sẽ có những thành phần như thế này, có bạch thì sẽ có hắc, đây là điều không thể tránh khỏi nếu muốn sinh tồn trong cái vòng giải trí này, cậu cũng không ngoại lệ. Bất quá Hoa Ninh Tường vẫn là cẩn thận bảo vệ không để Lý Thanh Lãng nghe được những ngôn luận kia. Cậu có bao nhiêu nỗ lực, anh đều thu vào trong mắt, không cần lời phán xét của người khác, anh cũng không muốn người mà mình quan tâm phải lo lắng khổ sở đâu.

Chờ hết bận rộn một đợt tuyên truyền này đã là một tháng sau đó. Hoa Ninh Tường mệt mỏi trở về nhà, vừa mới mở cửa liền ngửi thấy một trận mùi thơm của thức ăn.

Theo Hoa Ninh Tường trở về còn có Lưu Trung An, có thể gần đây bận quá nên sắc mặt Hoa Ninh Tường không tốt lắm, hắn sợ anh xảy ra chuyện gì phiền toái, cho nên chỉ có thể đi theo bởi anh về nhà.

“Lưu ca, Ninh Tường, các anh đã trở lại” Lý Thanh Lãng nghe thấy tiếng mở cửa phía bên ngoài, vội vã từ phòng bếp chạy ra.

Hoa Ninh Tường sững sốt một chút, nhìn về phía Lưu Trung An ở đằng sau, hắn sờ mũi một cái “Cậu xuất môn lâu như vậy, trong nhà chung quy phải có người trông nom, tôi liền đưa chìa khóa cho Thanh Lãng”

Hoa Ninh Tường cười, thấp giọng nói “Chăm nom? Em ấy bận bịu như vậy anh còn để cho em ấy tới nhà tôi quét tước vệ sinh? Thật sự có lòng a”

Lưu Trung An nhìn thấy nụ cười kia thì hơi run lên, cảm thấy sau lưng lạnh cả người, vội vã xua tay “Tôi cũng không có ép buộc mà, là Thanh Lãng muốn giúp cậu, hơn nữa, cậu trở về người đầu tiên muốn nhìn thấy là cậu ta không đúng sao?”

Một câu cuối cùng, Lưu Trung An đem thanh âm thả xuống thật nhỏ, người đang rót nước Lý Thanh Lãng cũng không nghe thấy.

Hoa Ninh Tường ngược lại nghe rất rõ ràng, bất quá anh không hề phản bác, Lưu Trung An đâu có nói sai.

Lý Thanh Lãng bưng cho mỗi người họ một chén nước, sau đó tiếp nhận hành lý trong tay Hoa Ninh Tường đem vào phòng cho anh, loại đồ đạc cá nhân này Lý Thanh Lãng sẽ không giúp anh thu xếp, sợ rằng sẽ khiến anh phiền hà.

“Các anh ngồi trước một lúc, em lại xào thêm hai món nữa là có thể ăn cơm tối rồi”

Hoa Ninh Tường ngồi trên ghế sa lon hướng Lý Thanh Lãng ngoắc ngoắc tay, lại vỗ vỗ bên cạnh mình ra hiệu Lý Thanh Lãng ngồi xuống.

Cậu có chút lo lắng, chẳng lẽ là do mình tự tiện chạy đến nhà anh, làm cho anh chán ghét rồi?

“Em có phải đã bận rộn cả ngày hôm nay rồi không?” Hoa Ninh Tường xoa xoa tóc cậu, nhẹ giọng hỏi.

Lý Thanh Lãng không nghĩ tới anh hỏi lại là cái này, liền nghiêm túc nói “Sáng sớm nhận được điện thoại của Lưu ca nói các anh hôm nay sẽ trở về, em sợ một tháng không có người ở khắp nơi sẽ tích tụ mùi hôi, cho nên lại đây quét dọn một chút, xin lỗi anh”

Nhìn cậu cúi đầu hệt như hải tử nhận lỗi vì làm sai, Hoa Ninh Tường nở nụ cười “Tại sao lại nói xin lỗi?”

“Em không nên chưa trải qua sự đồng ý của anh đã đến nhà anh làm rộn”

Hoa Ninh Tường trừng mắt đối diện bộ mặt như đang xem kịch vui Lưu Trung An, sau đó đổi thành biểu tình ôn nhu nói với Lý Thanh Lãng “Đứa ngốc, tôi không phải trách em tới nhà tôi, mà là vì không hi vọng em khổ cực như vậy, em xem gần đây em cũng là vội vàng chuẩn bị album, những chuyện thế này để Tiểu Chu làm là được rồi”

Tiểu trợ lý nào đó ở nhà mình hắt xì thật to, căn bản không biết được chính mình vừa trúng một đòn.

Lý Thanh Lãng nghe thấy lời Hoa Ninh Tường, ngẩng đầu nhìn anh, từ trong mắt đối phương không hề nhìn thấy một tia thiếu kiên nhẫn hay phiền chán, lúc này mới yên lòng, hướng Hoa Ninh Tường cười “Các anh ở bên ngoài một hồi lâu như vậy, em vậy mà chỉ có thể giúp quét tước phòng ở, làm một bữa cơm mà thôi, cũng không đáng gì”

Hoa Ninh Tường cảm thấy được nếu như Lý Thanh Lãng không nói “các anh” mà là dùng từ “anh”, mình sẽ thoải mái hơn nhiều.

Lưu Trung An nhìn hai người bọn họ, cảm thấy rất thú vị, làm như không thấy ánh mắt lạnh như băng của Hoa Ninh Tường, mặt dày lưu lại ăn cơm tối.

Hắn nhìn một bàn đồ ăn, kinh ngạc “Thanh Lãng, những món này đều là cậu làm sao?”

Lý Thanh Lãng gật gật đầu “Àn, nhưng mà tay nghề không tốt lắm, nếu như ăn không ngon, các anh nhất định phải nói cho em biết”

Lưu Trung An uống một hớp canh gà “Không có đâu, ăn ngon lắm”

Lý Thanh Lãng nở nụ cười, vội vàng múc cho Hoa Ninh Tường một chén, anh nhìn Lưu Trung An liếc mắt một cái, trong lòng âm thầm ghi hận lần này.

Ở bên ngoài bận rộn một tháng trời, hai người kia quả thật là đói bụng muốn chết, Lý Thanh Lãng làm cơm tuy rằng không ngon bằng bên ngoài, thế nhưng chính là có hương vị của gia đình, cứ như một trận gió cuốn tan mây mù của những ngày một mình kia. Cậu còn bưng ra một khay bánh ngọt khiến Hoa Ninh Tường có chút bất ngờ “Cái này cũng là em làm sao?”

“Àn, trước kia ở tiệm cà phê làm công, thời điểm nhàn rỗi sẽ cùng đầu bếp điểm tâm học, ăn ngon chứ?”

“Ăn thật ngon” Hoa Ninh Tường nhìn Lý Thanh Lãng nở nụ cười.

Cậu có chút ngượng ngùng vỗ vỗ tóc mình, Hoa Ninh Tường giúp đỡ mình nhiều như thế, Lý Thanh Lãng luôn nghĩ muốn làm một điều gì đó cho anh. Cậu là một người có tâm tư nhạy cảm, người khác đối tốt với cậu cậu đều cảm nhận được, cũng bởi vì cảm thấy Hoa Ninh Tường đối tốt với mình, cậu mới có thể muốn đối với anh càng tốt hơn.

Lưu Trung An có chút bất đắc dĩ nhìn hai người bọn họ, mấy ngày trước hắn còn vừa hỏi qua Hoa Ninh Tường, đối với Lý Thanh Lãng rốt cuộc là dạng tình cảm gì, anh chỉ trả lời một câu “Tôi cũng không biết”. Hắn cũng không có hỏi tiếp, bây giờ thoát nhìn, hai người kia xung quanh không khí lại toàn màu phấn hồng, thật là có chút khiến người ta không chịu nổi a.

Hắn bèn đứng lên chuẩn bị rời đi “Khụ khụ, cái kia, tôi về trước đây. Ninh Tường cậu hôm nay đi nghỉ sớm một chút, xem ánh mắt đều đã thâm một vòng rồi, mấy ngày nay sẽ không có lịch trình an bài, cậu cứ nghỉ ngơi đi, nếu có việc gì khác, tôi sẽ gọi điện sau”

Hoa Ninh Tường gật gật đầu, hướng về phía Lưu Trung An phất tay một cái, không hề có ý tứ khách sáo giữ người lại chút nào.

Ngược lại, Lý Thanh Lãng đứng lên tiễn hắn đến cửa, lễ phép nói “Lưu ca tạm biệt”

...

Thời điểm chỉ còn lại hai người, cậu cảm nhận được bầu không khí bao trùm sự lúng túng, Hoa Ninh Tường nửa nằm nửa ngồi trên ghế sa lông nhìn qua xác thực có chút mệt mỏi, tóc tai hơi tán loạn, khuy áo cũng không có buộc chặt. Không biết tại sao, nhìn bộ dạng của anh như vậy, Lý Thanh Lãng cảm giác mình có hơi khó thở.

“Em đi rửa chén”

Bỏ lại mấy chữ này, cậu chạy nhanh thật nhanh vào bếp.

Mặc cho dòng nước ào ào xối lên tay, Lý Thanh Lãng vẫn thất thần. Cậu cảm thấy có một cái gì đó trong lòng mình sắp không khống chế nổi nữa rồi. Thời điểm một mình đối mặt với anh, cậu đã không có cách nào chỉ xem anh như một thần tượng mình sùng bái nữa. Anh trong mắt cậu bây giờ, là lão sư, là bằng hữu, là một người có thể tin cậy, là Bá Nhạc (?) của mình, nhưng mà, cũng tựa hồ không chỉ là những thân phận đó.

(?) Bá Nhạc là người đã tìm ra Thiên Lý Mã, cũng là tên gọi người đời dùng để tán dương những người có tài xem tướng ngựa, mình không hiểu tại sao tác giả lại dùng từ này, có lẽ là ý nói Lý Thanh Lãng xem Hoa Ninh Tường là người đã phát hiện ra tài năng của mình chăng >~

Mà lúc này đang nằm trên ghế sofa, Hoa Ninh Tường vừa nãy nhìn thấy bộ dạng hoảng hốt muốn chạy trốn của cậu thì tâm tình rất tốt, không vội không vội, anh không hề gấp gáp chút nào.

Tại nhà bếp truyền ra tiếng nước lúc ẩn lúc hiện, Hoa Ninh Tường trầm trầm ngủ thiếp đi.

Lúc Lý Thanh Lãng rửa chén xong từ phòng bếp đi ra liền nhìn thấy người đã ngủ say trên ghế sa lông, xem ra anh đúng là mệt muốn chết rồi.

Lý Thanh Lãng đi tới bên người Hoa Ninh Tường ngồi xổm xuống, nhìn thấy anh ngủ trên mặt còn mang theo nụ cười, cậu cũng mỉm cười theo.

Có nên gọi anh về phòng ngủ hay không đây? Ngủ trên ghế sa lông một đêm, không biết ngày mai có bị đau lưng mỏi eo hay không nữa, bất quá nhìn anh ngủ say sưa như vậy, vẫn là không đành lòng.

Thôi, cứ để như vậy đi. Cậu đem máy điều hòa chỉnh lại nhiệt độ một chút, từ trong phòng ngủ ôm ra một cái chăn đắp lên người Hoa Ninh Tường, rồi rón rén đóng cửa lại lẹ khai.

13. Chương 13

Càng bận bịu thì càng cảm thấy thời gian trôi qua đặc biệt nhanh, cứ như một làn khói thoát cái liền biến thành cuối tháng tư, khoảng cách đến thời điểm phát hành album cá nhân đầu tiên của Lý Thanh Lãng cũng chỉ còn ngắn ngủi có ba ngày.

Cậu vừa hoàn thành xong một tuần quảng bá không ngừng nghỉ, dưới sự cường liệt yêu cầu của Hoa Ninh Tường, Lưu Trung An cuối cùng cũng coi như cho cậu vài ngày nghỉ ngơi. Kỳ thực này cũng không phải là việc gì khó, hiện giờ độ hot của Lý Thanh Lãng vẫn chưa đến mức được coi là con cưng của giới truyền thông, một ít phỏng vấn cùng chương trình tuyên truyền trên ti vi vẫn chưa đến nỗi là không đi không được. Hơn nữa chính ông chủ của hần còn không có ngại nghề sĩ dưới trướng mình không chăm chỉ như vậy, người đại diện như hần cũng không tiện lên tiếng cái gì.

Lý Thanh Lãng nghỉ ngơi đến ngày thứ hai, Hoa Ninh Tường liền hối hận.

Nguyên nhân không gì khác, chính là vốn dự định cho đứa nhỏ này nghỉ ngơi thật tốt mới có thể nghênh tiếp một đợt quảng bá bận rộn hơn, kết quả không nghĩ tới, cách thời gian phát hành đĩa hát của mình càng gần, cậu lại càng khẩn trương đến nỗi đứng ngồi không yên.

Lý Thanh Lãng ngoài miệng cái gì cũng không nói, nhưng mỗi ngày đều ở nhà không ngừng quét tước nhà cửa, thậm chí phòng vệ sinh trong nhà Hoa Ninh Tường cũng bị cậu dọn đến một sợi tóc đều nhìn không ra, Hoa Ninh Tường biết, hài tử này là đang căng thẳng.

Hai người vừa ăn cơm tối xong, Lý Thanh Lãng lại bắt đầu một vòng quét dọn mới, Hoa Ninh Tường chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, không nói tiếng nào kéo cậu ra khỏi nhà.

Đợi đến khi hai người đã yên vị trong xe, Lý Thanh Lãng tựa hồ mới phục hồi được tinh thần, vội hỏi “Chúng ta đi đâu?”

“Mang em ra ngoài hóng gió một chút” Hoa Ninh Tường không đợi cậu trả lời, đã nhấn phanh rời đi.

Lý Thanh Lãng nhìn quần áo trên người mình, vì đang quét tước vệ sinh, cậu cố ý mặc cái áo sơ mi đã giặt đến mức từ màu xanh chuyển sang màu trắng, cùng một cái quần thể thao ngắn, hơn nữa, vì ra ngoài quá mau, cậu và anh còn đang mang dép lê đây này.

Bất quá Lý Thanh Lãng cũng không phải là lưu ý cho chính mình, cậu là đang lo Hoa Ninh Tường cứ như vậy chạy đi, với bộ dạng hai người họ bây giờ, nếu như paparazzi chụp được, kia thật đúng là hủy hoại hình tượng mà.

Trong xe phát một bài tiếng Anh rất xưa cũ, Hoa Ninh Tường một đường đều không nói gì, nhưng thời điểm ánh mắt Lý Thanh Lãng dời đến trên người mình, anh lại đúng lúc mặt đối mặt cậu nở nụ cười. Lý Thanh Lãng bị gió lạnh ban đêm thổi có chút thanh tỉnh, kỳ thực, cảm giác đi hóng gió thể này cũng thật là quá thoải mái đi.

Không biết qua bao lâu, xe dừng lại, Hoa Ninh Tường mở cửa xe đem Lý Thanh Lãng kéo ra ngoài, hai người tay trong tay tiến về phía trước.

Trong tầm mắt, là bãi cát vàng cùng biển rộng mênh mông.

Biển của thành phố Z không trong suốt như của X thị, sóng biển lúc đánh lên bờ thậm chí còn nhìn ra đất vàng bị ô nhiễm quá độ, nhưng thời điểm Hoa Ninh Tường nắm tay cậu chậm rãi bước đi trên bãi cát, Lý Thanh Lãng cảm nhận được, đây là cảnh tượng đẹp nhất trong lòng cậu suốt hai mươi mấy năm qua.

Hai người ngồi song song nhau trên bờ cát, bầu trời đêm ở đây cũng không dễ dàng ngắm được sao, chỉ có một vầng trăng sáng giữa màn đêm kia là có vẻ đẹp diệu kì nhất.

Hoa Ninh Tường dựa sát vào Lý Thanh Lãng, xuyên qua lớp xiêm ý không dày tựa hồ cảm nhận được từ vị trí cánh tay truyền tới nhiệt độ của đối phương.

Khó có thể khắc chế được, Hoa Ninh Tường đột nhiên muốn đem tất cả mọi chuyện của bản thân mình kể cho người nọ nghe.

“Tôi lúc nhỏ vẫn luôn sống tại M quốc, gần nhà của tôi, cũng có một vùng biển rộng cùng cát vàng như thế này, khi đó, nước biển vẫn là xanh lam trong suốt một màu, tôi rất yêu thích biển, cho nên mặc kệ là khi vui vẻ hay lúc sự tình khổ sở phát sinh, tôi đều sẽ chạy đến cạnh biển, có đôi khi là lẳng lặng một mình ngồi đó ngắm người, có đôi khi lại nhảy xuống bơi lội chơi đùa. Cho đến tận lúc tôi rời đi đến nơi này, bất kể là sự tình có khó khăn cách mấy, tôi đều có thể vượt qua”

Đây là lần đầu tiên Lý Thanh Lãng nghe về cuộc sống của Hoa Ninh Tường trước kia. Trước đây những hiểu biết mà cậu cho là tương đối nhiều chẳng qua là từ internet đọc được. Mà những thứ đó, chẳng qua là công ty quản lý muốn xây dựng hình tượng của Hoa Ninh Tường mà thôi, nó chắc chắn sẽ không giống như anh bây giờ, làm cho Lý Thanh Lãng cảm nhận được chân thực, rồi lại không nhận được mà muốn tới gần hơn.

Cậu cười đáp lại anh “Em từ nhỏ đã sống ở cô nhi viện, cách đó không xa có một rừng cây nhỏ, nếu như gặp chuyện không vui cũng sẽ thích chạy vào bên trong”

“Kỳ thực, hai chúng ta về điểm này rất hợp nhau đi?” Hoa Ninh Tường cười xoa xoa đầu cậu, gần đây, anh tựa hồ rất thích làm vậy để biểu đạt sự hài lòng.

Lý Thanh Lãng cũng đã sớm đối với hành động thân mật như vậy của anh không có bất kỳ phản kháng nào, ở trong lòng cậu, tất cả những thứ này đều là rất tự nhiên.

Cậu nhìn về phía trước, nhỏ giọng “Thật ra, em từng nghĩ rất nhiều rất nhiều lần, tại sao cha mẹ lại vứt bỏ em, khi còn bé cũng thường vì sự tình này mà khổ sở, bất quá bây giờ sẽ không, có lẽ bọn họ có nỗi khổ tâm gì đó cũng không chừng. Đây đối với em mà nói, đã không còn quan trọng nữa rồi”

Nhẹ nhàng ôm lấy vai Lý Thanh Lãng, Hoa Ninh Tường dịu dàng hỏi “Em không muốn tìm lại bọn họ sao?”

Cậu suy nghĩ một chút, trả lời “Không ạ, hiện tại em đang sống rất tốt rất tốt, cho nên, chuyện này không còn quan trọng đâu”

Đúng vậy, bây giờ người mà cậu quan tâm nhất đều ở bên cạnh cậu, không có gì so với điều này tốt đẹp hơn.

Nhìn nụ cười nhạt trên khóe môi Lý Thanh Lãng, Hoa Ninh Tường cảm giác tim mình đập đến lợi hại, hơn hai mươi mấy năm qua anh chưa từng gặp được một người giống như cậu, làm cho anh không tự chủ được mà muốn đuổi theo thân ảnh của đối phương, khiến anh không nhận được muốn chăm sóc bảo vệ cậu, còn làm cho anh thời thời khắc khắc đều nhớ đến từng giây phút hai người ở bên nhau...

Đúng rồi, chính là cậu, Hoa Ninh Tường, người còn do dự cái gì chứ?

Anh nở nụ cười, thời khắc này, trái tim anh, chưa bao giờ kiên định như vậy.

“Thanh Lãng, chờ album của em lượng tiêu thụ đột phá mười vạn bản, chúng ta liền cùng mọi người trong công ty đi Hạ Uy Di nghỉ phép, có được không?”

Mười vạn? Thanh Lãng hơi sững sờ, không khỏi xoay đầu lại nhìn Hoa Ninh Tường. Thời đại này, nhạc cũng có thể download từ internet, ca sĩ khi phát hành album, lượng tiêu thụ bao nhiêu là hoàn toàn phụ thuộc vào mị lực cá nhân của họ mới có thể hấp dẫn fan mua nhiều hay ít album, Lý Thanh Lãng cậu có thể có mị lực lớn như vậy sao? Cậu không dám khẳng định một chút nào.

Căng thẳng vừa nãy bị quăng sang một bên, tựa hồ lại lần nữa trở về.

“Em? Mười vạn? Ninh Tường chuyện này...”

“Yên tâm đi, tôi đối với album lần này của em rất tin tưởng, em nhất định cũng phải đối với tôi có lòng tin”

“...Àn”

“Chờ tới thời điểm đi Hạ Uy Di nghỉ phép, tôi sẽ dẫn em tới gặp cha mẹ tôi”

“A?”

“Bọn họ nhất định sẽ rất thích em”

“...Hảo”

Lý Thanh Lãng cũng không phải người ngu ngốc, Hoa Ninh Tường nhìn mình nói mấy câu này, từ trong ánh mắt anh liền dễ dàng nhìn ra được, anh cơ hồ là muốn nó thật rõ ràng cho cậu biết, tình cảm của Hoa Ninh Tường anh, đối với Lý Thanh Lãng cậu, không phải là bằng hữu thông thường!

Mà Lý Thanh Lãng chỉ lẳng lặng suy nghĩ có ba giây, liền đáp ứng lời mời của Hoa Ninh Tường. Sau đó trong lòng âm thầm mừng như điên, vừa đi tâm tình vừa dâng trào khẩn trương tột độ.

Tuy rằng bọn họ cái gì cũng không có nói với đối phương, nhưng cậu biết, anh lần này là thật sự đem mình đặt ở trong lòng. Đối với cậu mà nói, không có bất cứ cái gì so với chuyện này làm người ta hạnh phúc hơn, bất quá Lý Thanh Lãng khó có được trong lòng âm thầm ‘phúc hắc’ một chút, lần này, dù thế nào cậu cũng sẽ chờ anh mở miệng trước.

...

Hai ngày sau đó, Hoa Ninh Tường càng ngày càng cho rằng việc để Lý Thanh Lãng ở nhà mình là chuyện đương nhiên. Hai người cùng nhau nấu nướng, cùng nhau ăn cơm, không hề có hành động nào thân mật hơn thế, nhưng khắp nơi lại tràn ngập không khí ấm áp màu hồng. Cũng không phải anh chưa từng nghĩ

đến chuyện thăng thần nói cho cậu biết cảm xúc của mình, mà là anh cho rằng sự tình trọng yếu như vậy, cần phải chuẩn bị một phương thức thật tốt cùng với một bầu không khí lãng mạn hơn. Hoa Ninh Tường ở trong lòng yên lặng lên kế hoạch, nhưng vẫn chưa quyết định chắc chắn được, là nên thực thi nó ở Hạ Uy Di, hay là chờ sau khi gặp cha mẹ hằng nói.

Anh ngược lại không hề lo lắng chút nào về phản ứng của cha mẹ đối với chuyện mình yêu một nam nhân, dù sao ở nước ngoài sinh sống như vậy nhiều năm, đối với trình độ nhận thức của họ anh rất có lòng tin, hai năm trước mỗi khi trở về đoàn tụ ở M quốc, đều sẽ bị cha mẹ nửa ép buộc nửa dụ dỗ khai báo vấn đề kia.

Mẹ anh thậm chí đã từng nói “Đều sắp ba mươi rồi cũng không để người ta bớt lo, coi như không có bạn gái, người mang bạn trai về cũng được a”

Khi đó Hoa Ninh Tường cũng chưa hề nghĩ tới, anh lại bị mẹ mình ‘một lời thành sấm’ như vậy (ý chỉ lời nói linh nghiệm =))))))

Ngày mùng 1 tháng 5 lặng lẽ đến, một vòng quảng bá mới của Lý Thanh Lăng cũng bắt đầu. Cậu không ngừng bôn ba ở mỗi góc ngách trong thành phố, tham gia một ít hoạt động nhỏ cùng chương trình phỏng vấn trên ti vi, chương trình radio, v...v...khiến cái tên Lý Thanh Lăng càng ngày càng được nhiều người biết đến cùng để ý. Bất quá một tuần này lượng tiêu thụ album của cậu cũng không có như tưởng tượng của bọn họ tốt đến như vậy, ít nhất thì, so với mười vạn bản xác thực còn một chút khoảng cách.

...

Mười giờ đêm, Lý Thanh Lăng nằm trên giường một khách sạn ở thành phố A nhìn trần nhà ngấn người, có cố gắng cũng không thể tìm ra nửa điểm buồn ngủ.

Với tốc độ như này, lượng tiêu thụ album muốn đột phá lên mười vạn bản khả năng còn cần hơn một tháng, nhưng mà nếu sau này không ai mua nữa, nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến lợi nhuận của Hoa Ninh Tường. Lý Thanh Lăng khẽ nhíu mày, cậu thật sự rất muốn đạt được mục tiêu của bọn họ, cũng rất muốn...nhanh một chút bước vào thế giới mà Hoa Ninh Tường vẫn luôn sinh hoạt kia. Lý Thanh Lăng chưa bao giờ là một người có lòng tham, thế nhưng đối mặt với vấn đề có liên quan đến anh, cậu vẫn là nhịn không được muốn để mình ích kỷ hơn một chút.

Đang nghĩ ngợi, chuông điện thoại di động bên cạnh vang lên, Lý Thanh Lăng vừa nhìn, trong lòng liền vui vẻ, nhanh chóng nhận cuộc gọi.

“Đã ngủ chưa?”

Thanh âm của Hoa Ninh Tường xuyên thấu qua điện thoại truyền đến, tựa hồ so với bình thường nghe càng trầm thấp hơn, cậu khẽ lắc đầu một cái trước khi nhớ ra anh không ở bên cạnh mình, nhanh chóng bổ sung “Còn chưa ngủ, anh thì sao?”

Kỳ thực, câu này còn khôn phải là phí lời sao, nếu anh ấy đã ngủ thì làm thế nào gọi điện cho mình được chứ, đúng là ngu ngốc mà!

Bất quá, đối phương ngược lại đối với sự ngỡ ngàng tình cờ của cậu rất hài lòng, cười nói “Thật ra, tôi có việc này muốn nói cho em biết”

Lý Thanh Lăng cảm giác tim mình sắp ngừng đập tới nơi, không lẽ anh...muốn vào lúc này nói...

Sự thực chứng minh cậu nghĩ nhiều quá rồi, Hoa Ninh Tường chỉ đơn giản nói tiếp “Em ngày mai đến B thị tham gia một chương trình phỏng vấn đúng không?”

“Àn” Nghĩ đến đây Lý Thanh Lăng nhìn cau mày buồn bã.

“Lưu Trung An có nói cho em biết đây là loại chương trình nào chưa?”

“An ca chưa nói”

“Là chương trình phỏng vấn do Lương Dĩnh chủ trì, ” (=người có chuyện xưa)

“A?” Là chương trình phỏng vấn có tỉ lệ người xem còn cao hơn cả chương trình giải trí kia?

“Hơn nữa, tôi cũng sẽ đến, là khách mời bí mật của em”

“...” Lý Thanh Lãng lần này hoàn toàn nói không ra lời.

“Sao không trả lời? Lãng, em không cao hứng sao?”

“Dĩ nhiên là không phải, anh có mặt ở đó em sẽ càng vui vẻ hơn, nhưng mà, anh bận bịu như vậy...”

“Đứa ngốc” Hoa Ninh Tường cười khê “Đối với anh không có bất cứ điều gì quan trọng hơn em”

Lý Thanh Lãng cảm giác tất cả mọi suy nghĩ trong đầu mình, bị một câu nói của anh, làm cho toàn bộ đứt đoạn hết.

Não hiện tại cũng đình chỉ hoạt động mất rồi, căn bản là không có cách nào khởi động lại nữa. Đối thoại kế tiếp, cậu hoàn toàn dựa theo bản năng mà trả lời. Mà Hoa Ninh Tường lo lắng sẽ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của đối phương, cũng không có nói quá lâu liền cúp máy.

Còn lại Lý Thanh Lãng ngơ ngác nhìn di động, sờ sờ lỗ tai chính mình.

Thật sự...Thật sự là rất nóng...

14. Chương 14

do Trương Đình chủ trì là chương trình mà mọi mình tinh trong ngành đều tha thiết mơ ước được tham dự. Lý Thanh Lãng không rõ Lưu Trung An làm thế nào giúp mình nhận được lời mời này, nhưng rõ ràng đây thực sự là cơ hội hiếm thấy. Vừa mới nghĩ tới có thể tại chương trình kia nhìn thấy người cả một tuần chưa gặp, Hoa Ninh Tường, Lý Thanh Lãng trong lòng liền vô cùng cao hứng, trời vừa tờ mờ sáng đã dậy thật sớm.

Lời mời ghi hình là vào buổi chiều, nhưng Lý Thanh Lãng sáng sớm tám giờ đã rửa mặt xong xuôi, một bên vừa ăn sáng vừa ngơ ngác nhìn TV, căn bản không biết trên màn hình đang diễn biến cái gì, chỉ theo bản năng đổi kênh tới lui.

Trước đây chưa từng nghĩ có một ngày thời gian lại trôi qua chậm như thế, Lý Thanh Lãng vùi đầu vào bên trong cánh tay, nằm úp sấp trên ghế sa lông suy nghĩ lung tung, quả thật không có cách nào đã thông đại não của mình khi nó lại bắt đầu hiện lên lời nói của anh trong điện thoại tối hôm trước.

Thật vất vả kim đồng hồ mới lết đến mười một giờ trưa, cậu từ trên ghế sa lông bò xuống, chuẩn bị tẩy rửa mặt một chút sau đó đi tìm Lưu Trung An ăn cơm, không nghĩ tới lại có tiếng gõ cửa.

Lý Thanh Lãng cứ tưởng là Lưu Trung An đến tìm mình, nhanh chóng chạy đến, thời điểm cửa phòng vừa bật mở, cậu liền sững sờ tại chỗ, nửa ngày sau trong miệng mới lẩm bẩm phát ra tiếng “Ninh Tường...”

Đứng ngoài cửa, là Hoa Ninh Tường với khuôn mặt phong trần mệt mỏi dùng tốc độ quái dị nào đó chạy tới đây.

“Không cho tôi vào sao?” Anh kéo va ly hành lí, cười híp mắt nhìn cậu.

“A! Mau vào” Lý Thanh Lãng nhanh chóng lôi kéo Hoa Ninh Tường vào phòng, còn lảng xảng chạy ra ngoài nhìn nhìn ngó ngó, xác định không có ai chú ý tới bọn họ, lúc này mới đóng cửa lại.

Mới vừa đóng xong, cậu đã bị Hoa Ninh Tường dùng đôi mắt tràn ngập ý cười nhìn nhìn đáng vẻ ngược ngùng của mình. Anh vội vàng chạy tới đây cùng với đáng vẻ của hai người họ bây giờ, quả thật giống như...đang vụng trộm với nhau.

“Tôi vừa qua chỗ Lưu Trung An hỏi một chút, lần này tới đây không có đặt dư phòng nào, cho nên chỉ có thể khiến em chịu thiệt thòi ở cùng tôi. Tiểu Chu đi theo thì để cậu ta trú tạm ở chỗ Trung An bên kia đi” Hoa Ninh Tường đem quần áo từ đồng hành lý treo lên, lần này cũng không dự tính gốc ở địa phương này lâu, tổng cộng cũng chỉ đem theo hai bộ quần áo.

Ồ...ở cùng nhau? Lý Thanh Lăng cảm giác trái tim thật vất vả mới bình tĩnh được của mình lại điên cuồng nảy lên.

Đầu óc của cậu hoàn toàn bị Hoa Ninh Tường chiếm cứ, căn bản không tha cho bất cứ góc ngách nào trong suy nghĩ của mình, nếu như không phải người nào đó vốn đã “bày mưu tính kế” trước, nếu như Lưu Trung An thật sự không biết Hoa Ninh Tường sẽ tới đây, sao lại đặt một gian phòng lớn như vậy để mình ngụ, mấu chốt là...cái giường đôi kia.

Bữa trưa đương nhiên là giải quyết ngay trong phòng, thời điểm nhân viên phục vụ đưa thức ăn tới, Hoa Ninh Tường còn đang tắm, Lý Thanh Lăng sắc mặt hồng hồng mở cửa cho người ta. Tuy rằng độ nổi tiếng của cậu không bằng anh, nhưng từ trong ánh mắt người kia, Lý Thanh Lăng biết mình bị nhận ra mất rồi. Bất quá người nhân viên kia được rèn luyện chuyên nghiệp hàng ngày rất tốt, nên không hề phát sinh chuyện muốn xin chữ kí hoặc nói lung tung, chỉ lễ phép chào, chúc cậu dùng bữa ăn vui vẻ sau đó liền thối lui ra khỏi phòng.

Cậu thế nhưng trong lòng có điểm thấp thỏm, nếu như bị người khác nhìn thấy mình và Hoa Ninh Tường ở cùng một phòng khách sạn, có phải sẽ truyền ra lời nói khó nghe nào đó không? Điểm này Hoa Ninh Tường không thể nào không biết, chẳng lẽ...anh không có chút bận tâm nào sao?

“Lại phát ngốc cái gì rồi?” Hoa Ninh Tường đi ra khỏi buồng tắm liền thấy Lý Thanh Lăng khuôn mặt ngơ ngác nhìn chằm chằm cơm trưa trước mặt, không khỏi buồn cười, tiến lên xoa xoa tóc cậu.

Lý Thanh Lăng nhìn thấy anh trên người đang mặc áo tắm, mặt lại càng nóng hơn, chỉ có thể quay đầu qua một bên, đứng dậy tìm đồ vật, một bên vừa tìm tìm vừa hỏi “Muốn em giúp anh sấy khô tóc không ạ?”

Vốn tưởng rằng Hoa Ninh Tường sẽ từ chối, không nghĩ tới lại nghe anh nói một câu “Được”

Động tác trên tay cậu liền đình chỉ, cũng không biết là nên cao hứng hay nên căng thẳng nữa, chỉ có thể yên lặng đi đến bên người Hoa Ninh Tường mở hộp đựng máy sấy bên trong.

Trong lúc nhất thời, trong phòng ngoại trừ tiếng máy sấy tóc vang rền, không thể nghe được âm thanh nào khác, nhưng chính nhờ không khí lúc này, Lý Thanh Lăng khôn biết tự lúc nào bình tĩnh trở xuống.

“Được rồi, không sai biệt lắm, mau tới dùng cơm đi, buổi chiều chúng ta còn phải qua bên kia càng sớm càng tốt để chuẩn bị, Diva Trương Dĩnh cũng không phải là người có thể đùa giỡn được” Hoa Ninh Tường giọng mang theo tiếu nuối, khiến người nghe nhin không được có cảm giác, đối với anh mà nói, Diva gì gì đó, cũng chỉ là một loại hình giải trí mà thôi.

Lý Thanh Lăng cười thả máy sấy tóc xuống, Hoa Ninh Tường quả nhiên có thể dễ dàng xao động tâm tình của mình, nhưng cũng dễ dàng khiến nó bình phục.

Ăn bữa trưa đơn giản chỉ như một cái chớp mắt, hai người đều không tiếp tục nói về chương trình sắp tham gia, trái lại đề tài kéo đến lên quyển sách mà Lý Thanh Lăng gần đây đang đọc, không nghĩ tới Hoa Ninh Tường cũng đã xem qua, rất hiếm có mà khen một chút quyển sách này.

Anh cũng biết cậu lúc rảnh rồi thích nhất là đọc sách, không phải là hình thức download về điện thoại đi động hay xem trên máy vi tính, mà là chân chính cầm quyển sách trên tay, Lý Thanh Lăng luôn nói, đã là đọc sách, thì phải như này mới thú vị.

Điểm này, Hoa Ninh Tường vô cùng tán thành.

Một giờ bốn mươi phút chiều, Hoa Ninh Tường cùng Lý Thanh Lăng đồng thời cùng đến hiện trường ghi hình phỏng vấn, so với thời gian được mời sớm hơn hai mươi phút, điều này làm cho tổ chế tác độ hảo cảm với hai người lại tăng lên, dù sao, thời đại này minh tinh hàng đầu không đi muộn quả thật là quá ít.

Dựa theo an bài của bọn họ, phỏng vấn lần này lấy Lý Thanh Lăng làm trung tâm, thế nhưng Trương Dĩnh cũng rõ ràng, chỉ cần Hoa Ninh Tường xuất hiện, khó tránh khỏi phần lớn sự chú ý sẽ bị đoạt đi, cho nên tổng thể hai giờ thu hình, Hoa Ninh Tường được sắp xếp một giờ sau đó mới xuất hiện. Lý Thanh Lăng lúc nghe được điều này có chút ngầy người, thu hình có một canh giờ như vậy, mà anh vẫn nguyện ý bay đến bên cạnh cậu?

Trương Đình phỏng vấn Lý Thanh Lăng chủ yếu tập trung ở album vừa sáng tác. Quả nhiên không hổ danh là người dẫn chương trình hàng đầu, đối mặt với vấn đề không giỏi biểu đạt của Lý Thanh Lăng, cô vẫn có thể dẫn dắt câu, làm cho câu dù nói ít hay nhiều vẫn đều khiến người ta cảm thấy có điểm thu hút, đương nhiên, còn có điểm đáng yêu.

“Nói tới album lần này, đương nhiên không thể không nhắc tới một bài hát song ca duy nhất ở bên trong, mà bài hát này cũng là cậu và một ca sĩ khác đồng thời thể hiện, đúng vậy không?” Trương Đình cười hỏi.

Lý Thanh Lăng gật gật đầu, tùy ý đáp lại hai câu, trong lòng thế nhưng hơi rung động, biết Trương Đình cuối cùng cũng mời đến Hoa Ninh Tường.

“Như vậy phía dưới khán đài hãy để tôi mời ra một vị khách đặc biệt ngày hôm nay, cũng là người đã sáng tác ra ca khúc , nhà sản xuất – Hoa Ninh Tường”

Người chủ trì nói đến chỗ này thì đứng lên, Lý Thanh Lăng cũng đồng dạng đứng dậy, nhìn về phía anh, khán giả tham gia chương trình thu lại cũng đồng loạt vỗ tay.

Hoa Ninh Tường nhẹ nhàng ôm Lý Thanh Lăng một cái, lại cùng Trương Đình bắt tay, ba người lúc này một lần nữa ngồi xuống.

“Thời điểm ban đầu lúc Lý Thanh Lăng tham gia Phóng thanh ca xướng, cũng không phải đạt được thứ hạng quá cao, nhưng Hoa Ninh Tường anh vẫn muốn được làm việc cùng cậu ấy, trở thành người đầu tiên ký kết với công ty ngoài bản thân anh, tôi rất hiếu kỳ, anh là nhìn trúng triển vọng nào trên người cậu ấy thế?” Trương Đình cười hỏi, từ nụ cười của cô cũng chỉ từ bên trong nhìn ra được cảm giác hiếu kỳ, không mang theo bất kỳ ác ý nào khác.

Hoa Ninh Tường suy nghĩ một chút rồi nói “Tôi chẳng qua là cảm thấy, chúng ta sống trong cái vòng giải trí này, cần phải có một người ca sĩ như em ấy có thể khiến cho tâm tình người khác chậm rãi lắng đọng, trở nên bình yên. Trên người em ấy có đúng là có triển vọng không tôi không cần biết, ngược lại ký kết cũng đã ký rồi, sẽ không bao giờ vì em ấy không giống con đom đóm có thể phát sáng mà vứt bỏ đi, nếu không lại phải bồi thường phí vi phạm hợp đồng nữa thì chết”

Dưới đài một trận tiếng cười vang lên, ngay cả người trong cuộc bị nói đến là Lý Thanh Lăng cũng nhin không được mà cười rộ.

Sau khi hỏi một vài vấn đề tương đối chính thống, Trương Đình lại bắt đầu chậm rãi lắng sang chuyện bát quái, đương nhiên, mấy vấn đề này ban đầu đã được thông qua sự đồng ý của Hoa Ninh Tường.

Trương Đình cười híp mắt nhìn hai người nói “Tôi đoán có rất nhiều fan, đặc biệt là fan nữ nhất định rất muốn biết, hai người bây giờ có phải độc thân hay không nha? Có hay không yêu thích một hình mẫu nữ giới nhất định nào đó?”

Hoa Ninh Tường hoàn toàn xem nhẹ hai chữ “nữ giới” trong lời của Trương Đình, sờ sờ chóp mũi trả lời “Hiện tại vẫn tính là độc thân đi, bất quá nói không chừng rất nhanh thôi liền không phải nữa. Còn hình mẫu lý tưởng...tôi nghĩ mình khá yêu thích người ngoan ngoãn một chút, sẽ thật vui vẻ khi cảm thụ được lòng tốt của tôi đối với người đó, sẽ thẳng thắn nói cho tôi biết cảm xúc của đối phương, sẽ chia sẻ niềm vui với tôi khi tôi cao hứng, sẽ ở thời điểm tôi khổ sở đi theo ngồi bên cạnh tôi cả một đêm, còn muốn làm cơm cho tôi ăn, mùi vị cũng là tôi yêu thích nhất – mùi vị gia đình”

“Nói như vậy Hoa thiên vương đã có người mình thích, có thể nói cho chúng tôi biết cô ấy là ai không?” Trương Đình một bộ mặt hóng chuyện hỏi.

Hoa Ninh Tường đương nhiên sẽ không nói, chỉ cười trả lời “Có lẽ mọi người chẳng mấy chốc sẽ biết, nhưng cũng có thể vĩnh viễn cũng sẽ không tìm ra, này phải xem ý của người đó”

Nghe được câu trả lời của Hoa Ninh Tường, Lý Thanh Lăng tim đập càng nhanh hơn, cậu có thể cho rằng...đây thật ra là anh đang cùng mình biểu lộ hay không?

Dưới khán đài nhìn thấy bộ dạng của Lý Thanh Lăng, đương nhiên không nghĩ ra nguyên nhân thật sự khiến cậu đỏ mặt, chỉ đơn thuần cho rằng đứa bé này là bị vấn đề của Trương Đình làm cho xấu hổ, tiện thể ôn ào muốn nghe tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của người ta.

Cậu hít sâu một hơi, cũng không dám nhìn anh, chỉ có thể đưa tầm mắt chăm chăm vào Trương Đình nói “Tôi nghĩ, chỉ cần tôi yêu người đó, mà người đó cũng đồng dạng yêu tôi, cái khác không cần quan tâm đến làm gì”

Đúng, chỉ cần anh yêu em, những cái khác em đều không thèm để ý, mặc kệ anh là nam hay nữ, mặc kệ là anh đứng trên vũ đài hay đằng sau ánh đèn sân khấu, chỉ cần anh cũng nguyện ý cùng một chỗ với em, vậy là đủ rồi.

Lần này sau khi ghi hình chương trình xong, dựa theo giải thích của tổ chế tác, tuy rằng là quay hơn hai giờ, nhưng cắt nối biên tập xuống khả năng chỉ còn lại tả hữu vừa vặn một tiếng mà thôi, Hoa Ninh Tường hài lòng gật gật đầu, mang theo Lý Thanh Lãng, Lưu Trung An, cùng tiểu Chu ly khai.

Trở lại khách sạn. bốn người thẳng một đường chạy tới phòng ăn nhỏ trên tầng cao nhất dùng cơm tối xong mới trở về phòng, vốn là tâm tình Lý Thanh Lãng đã bình tĩnh trở lại, nhưng bởi vì cùng Hoa Ninh Tường đồng thời trở về phòng mà lại bắt đầu khẩn trương lên.

Nhìn thấy bộ dạng cậu luống cuống tay chân, anh thở dài, lôi kéo cậu ngồi xuống bên giường.

“Ngày hôm nay, lời của anh em đã nghe rõ ràng rồi chứ?” Hoa Ninh Tường sờ sờ tóc cậu, thấp giọng hỏi.

“Àn” Lý Thanh Lãng cúi đầu, tay túm lấy ga giường, cậu rất hồi hộp, chưa từng trải qua cảnh tượng như vậy, cảm thấy trái tim mình sắp nhảy ra ngoài tới nơi rồi.

“Vốn dĩ anh muốn chờ tới lúc chúng ta đi Hạ Uy Di, tìm một thời điểm thích hợp nói cho em biết, nhưng lại sợ không kịp nói rõ ràng em đã chạy trốn mất” Hoa Ninh Tường khoe miệng khê cong lên, đem ra giường sắp bị cậu vò nát lôi ra ngoài, cầm chặt tay Lý Thanh Lãng không buông.

“Em sẽ không...” Cậu nhỏ giọng nói một câu.

“Sẽ không cái gì?” Hoa Ninh Tường buồn cười nhìn Lý Thanh Lãng.

“Sẽ không chạy trốn, em có thể chạy đến chỗ nào được chứ?” Lý Thanh Lãng nhỏ giọng nói xong câu đó, mới vừa ngẩng đầu lên, liền bắt gặp đôi mắt ôn nhu như nước của Hoa Ninh Tường, vốn còn lời muốn nói, đều quên sạch.

“Như vậy, đáp án của em đâu?” Anh mỉm cười nhìn cậu.

Lý Thanh Lãng suy nghĩ một chút rồi hỏi “Anh sẽ luôn ở cùng một chỗ với em chứ? Sẽ không bao giờ buông tay em?”

“Àn, anh bảo đảm, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng nhau”

Lý Thanh Lãng chủ động hôn lên môi anh, nụ hôn của cậu lại quá mức vội vã, không tới 3 giây sau, quyền chủ động đã bị Hoa Ninh Tường đoạt mất. Nụ hôn này, kéo dài đến mãi tận khi hai người hô hấp nặng nề mới buông ra đối phương.

Đêm đó, Lý Thanh Lãng vùi trong lồng ngực Hoa Ninh Tường, ngủ say sưa.

Cậu biết, vào lúc này mà nói vĩnh viễn quả thật quá xa xôi, nhưng mà, cậu không nghĩ mình có thể lần nữa chịu đựng được cảm giác thống khổ khi bị người khác vứt bỏ, sự tình khi còn bé lúc cậu còn chưa có ý thức có thể làm bộ như chưa từng phát sinh, nhưng nếu mất đi người trước mắt này, cậu không biết làm thế nào để vượt qua nỗi đau đó nữa.

Cho nên, dù anh có nói em ích kỉ đi chăng nữa, em chỉ cần nghe được anh cam kết với em hai tiếng “vĩnh viễn” là đủ rồi.

15. Chương 15

Sau khi tham gia xong chương trình phỏng vấn*, Hoa Ninh Tường trực tiếp đăng tải video ghi hình, đương nhiên, đây là Lưu Trung An làm ra, bất quá “hậu quả” trực tiếp chính là việc fan của Lý Thanh Lãng tăng theo cấp số nhân mỗi ngày. Thật ra Lưu Trung An hẳn cũng không thể không thừa nhận, nếu đã xem qua chương trình kia thì hẳn cũng không nào không yêu thích người gần gũi hết một cậu trai hàng xóm như Lý Thanh Lãng.

Mà phần lớn fan trong đó, là nữ nhân.

Trong chương trình, Lý Thanh Lãng không e dè nói về chuyện mình từ nhỏ đã bị vứt bỏ, kể về đoạn thời gian mình sinh sống ở cô nhi viện kia. Việc này khiến sau đó, Viện trưởng của cậu nhận được rất nhiều quyền góp nặc danh, kỳ thực điều này Lý Thanh Lãng cũng chưa từng ngờ tới.

Không tới một tháng tuyên truyền, cậu rốt cuộc hoàn thành mục tiêu mười vạn bản album tiêu thụ của Hoa Ninh Tường, mặc dù một đến mức cả người đều gầy đi một vòng, nhưng cậu vẫn cảm thấy rất thỏa mãn.

Kỳ thực, chính là không muốn để anh thất vọng đi?

Hoa Ninh Tường cũng thực hiện cam kết của mình, mời tất cả mọi người đi một chuyến tới Hạ Uy Di. Lý Thanh Lãng không khỏi cảm thấy nhức nhối, một đoàn người đông như thế đi du lịch, anh phải tiêu bao nhiêu tiền a?

Đương nhiên, cậu lúc này đã hoàn toàn quên mất, đối với người đã đột phá lượng tiêu thụ tới hơn trăm vạn bản như anh mà nói, số tiền này thực sự không tính là cái gì.

Lợi thế lớn nhất của việc đi du lịch ở nơi đất khách quê người chính là càng tự do tự tại hơn, đến nơi chỉ cần linh một phong bì đồ phẩm là có thể tự an bài hoạt động của chính mình. Hoa Ninh Tường bất động thanh sắc mang theo Lý Thanh Lãng tách khỏi hàng ngũ, đợi đến thời điểm cậu hoàn hồn, bọn họ đã đứng trước cửa một biệt thự hai tầng không lớn lắm.

“Ninh Tường, chuyện này...” Lý Thanh Lãng có hơi sốt sắng, cậu đương nhiên biết người ngụ ở nơi này là ai, nhưng lúc trước anh nói muốn mang cậu về nhà, hai người họ vẫn chưa là quan hệ người yêu, cũng không có tí mĩ suy nghĩ qua sẽ ở chung với cha mẹ anh như thế nào, mà quan hệ giữa hai người giờ đây đã bất đồng, bởi vì càng để tâm, nên càng không biết phải làm thế nào mới tốt.

Hoa Ninh Tường một bên lôi kéo Lý Thanh Lãng một bên vươn tay mở cửa vào nhà, cười nói với cậu “Đừng lo lắng, anh sớm đã nói với bọn họ chuyện của chúng ta, bọn họ rất dễ thân cận”

“Anh đã sớm nói qua?” Lý Thanh Lãng nghi hoặc nhìn Hoa Ninh Tường, bọn họ thời gian bên nhau còn chưa tới một tháng, sớm hơn nữa là sao cơ?

“Sớm ý tứ chính là, thời điểm anh quyết định sẽ “ăn” em, đã báo với bọn họ”

Lý Thanh Lãng mặt đỏ lên, không có hỏi tiếp, từ khi bọn họ cùng một chỗ với nhau, anh động một chút là lại yêu thích buông lời trêu chọc cậu.

“Cha, mẹ, bọn con về rồi” Hoa Ninh Tường đem cậu đẩy nhẹ về phía trước “Em ấy chính là Lý Thanh Lãng”

“Cháu chào chú và dì ạ” Cậu không ngờ anh lại trực tiếp như thế, trong lúc nhất thời không biết phải phản ứng ra sao, chỉ có thể theo bản năng cúi đầu chào.

Cha mẹ Hoa đều nở nụ cười, vừa nhìn liền biết đứa nhỏ này rất đơn thuần, thật không biết sao lại bị con mình gạt tới tay, thật đáng thương, cứ như vậy lọt vào nanh vuốt của thằng quỷ đó.

Mẹ Hoa lôi kéo Lý Thanh Lãng vào nhà ngồi lên ghế sofa, tương mạo cậu không phải thuộc loại soái tới mức người ta không dám nhìn thẳng, mà là khiến người khác cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, thoải mái trong lòng, đặc biệt là khi đỏ mặt, càng làm cho mẹ Hoa cảm thấy vô cùng đáng yêu, ân, có con trai thì phải như này mới tốt, chứ không phải loại hình không dễ chọc như thằng con nhà mình.

“Hôm nay ta làm đồ ăn rất nhiều, các con vừa mới xuống máy bay còn chưa có cái gì bỏ bụng phải không? Về phòng trước tiên tắm rửa nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa tới giờ cơm ta gọi các con xuống sau”

Cảm ơn mẹ xong, Hoa Ninh Tường mang Lý Thanh Lãng lên lầu.

“Em có phải nên ngủ phòng khách thì tốt hơn không?” Thấy Hoa Ninh Tường không do dự kéo mình vào phòng ngủ của anh, Lý Thanh Lãng thấy vẫn là nên lên tiếng.

“Cha mẹ đều đã gặp rồi em còn muốn chạy sao?” Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cậu, thấy đối phương không phản kháng liền làm nụ hôn thêm sâu.

Lý Thanh Lãng bị hôn đến mơ mơ màng màng, kỳ thực bởi vì nhìn thấy cha mẹ nên cậu mới muốn ngủ phòng khách, lúc nghe được họ đã biết trước quan hệ của cậu và anh, cậu thật sự rất khó làm được việc này ngay không sợ chết đứng mà ngủ cùng anh trên một cái giường.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, lúc này mẹ đã nói người không có chuẩn bị phòng khách, em muốn ngủ cũng chỉ có thể nằm trên sàn nhà” Hoa Ninh Tường cười.

“Nhưng thế này có phải không tốt lắm đúng không?” Lý Thanh Lãng vẫn còn chút do dự.

“Không sao, nếu như anh thú tính quá mức, em rên nhỏ nhỏ thôi là được mà”

“Em...Em đi tắm”

Nói xong Lý Thanh Lãng cầm quần áo vọt vào buồng.

Kỳ thực bọn họ đã quen nhau hơn hai mươi ngày, nhưng chỉ giới hạn ở ôm ôm hôn hôn các loại mà thôi, chuyện kia còn chưa có thật sự làm qua. Lý Thanh Lãng một mặt cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, một mặt lại cảm thấy có chút lo lo.

Lẽ nào tình cảm của anh đối với mình còn chưa đủ sâu đậm, cho nên mới không muốn chạm vào mình sao?

Ngồi trong bồn tắm, Lý Thanh Lãng mạnh mẽ lắc lắc đầu, mình rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, anh đối với mình thật sự quá tốt chính mình cũng có thể cảm nhận được, có lẽ là do thời cơ chưa tới hay là anh muốn cho mình một ít thời gian chuẩn bị đi?

Không được không được, ‘nói chuyện luyện ái’ thật ra là sự tình rất dằn vặt người a, cũng có nhiều thứ kỳ lạ mình không giải thích được, cái cảm giác này khiến cậu thấy rất xa lạ, thế nhưng cũng rất ngọt ngào, tâm tình lúc này hoàn toàn khác biệt với bất cứ điều gì trong quá khứ, chỉ bởi vì, người kia là anh, là Hoa Ninh Tường...

Cửa phòng tắm vang lên, thanh âm lo lắng của người kia từ bên ngoài truyền đến “Thanh Lãng, em vào đó đã lâu rồi, không có việc gì chứ?”

“Không có gì, em lập tức ra ngay”

“Cẩn thận đừng để bị lạnh”

“Em biết rồi”

Lý Thanh Lãng lúc này mới cảm nhận được trải qua thời gian dài nên nước trong bồn quả thực đã hơi lạnh, cậu vội vàng leo ra ngoài, lau khô cơ thể, sau đó lại phát hiện vì cuống quýt nên mình quên mất thứ tối trọng yếu kia...

Làm sao đây? Không lẽ nhờ anh mang quần lót cho mình?

Thôi, vẫn là nên tự mình ra ngoài rồi mặc đi.

Quyết định chủ ý xong, Lý Thanh Lãng cũng không thay quần áo mà cầm lấy áo tắm bên cạnh bọc lại chính mình.

“Em tắm xong rồi, anh vào đi”

Hoa Ninh Tường cái gì cũng không nói, đi tới liền ôm Lý Thanh Lãng kịch liệt hôn, quần áo trên tay cậu đều rơi hết xuống đất.

“Anh sao...” Vừa mới kết thúc nụ hôn, Lý Thanh Lãng thở hổn hển hỏi.

“Không có gì, đột nhiên có chút hối hận chạy tới đây quá sớm, biết vậy ở lại Hạ Uy Di mấy ngày rồi hẵng về”

Nói xong, Hoa Ninh Tường trưng ra bộ mặt buồn khổ tiến vào nhà tắm.

Lý Thanh Lãng nhặt quần áo lên, đột nhiên thấy trên giường là quần lót mình bỏ quên khi nãy, liền hiểu ra nguyên nhân anh hôn mình.

Anh...nhất định đoán được mình phía dưới áo tắm không có mặc gì hết mà đi ra đi? Lý Thanh Lãng có chút đỏ mặt khẩn trương thay xong quần áo, liền chạy xuống dưới lầu giúp mẹ Hoa làm cơm.

Bữa tối vô cùng phong phú, cả nhà đều ăn thật vui vẻ, ở chung từ chiều đến giờ, mẹ Hoa cũng nhận ra được tài nấu nướng của Lý Thanh Lãng kỳ thực rất tốt, cũng nhìn ra được bình thường nhất định là cậu chăm sóc cho thằng con nhà mình, nó thích ăn cái gì không thích cái gì đều hiểu rất rõ, sự yêu thích đối với cậu lập tức nhiều thêm mấy phần.

Chương trình Hoa Ninh Tường và Lý Thanh Lãng cùng tham gia cha mẹ Hoa cũng đã xem qua một lần, đối với thân thể của cậu họ cũng không để bụng, trái lại càng cảm thấy đứa nhỏ này lớn lên không dễ dàng, phải yêu thương cậu nhiều hơn nữa.

...

Hai vị lão nhân thời gian làm việc và nghỉ ngơi rất quy luật, mười giờ sẽ lên giường ngủ, chỉ còn lại Hoa Ninh Tường cùng Lý Thanh Lãng vì sai múi giờ nên nằm mãi không yên, đương nhiên, điều này cũng có thể là do hai người lớn không muốn quấy nhiễu thế giới riêng của đôi trẻ mà thành.

Lôi kéo Lý Thanh Lãng chạy đến gian phòng có ban công, nơi này có đặt ghế tựa dành cho hai người, Hoa Ninh Tường mỗi khi về nhà nếu không có việc gì làm thì yêu thích nhất là nằm trên đây đọc sách, anh ôm cậu ngồi xuống, chỉ đơn thuần là ở bên cạnh nhau cũng cảm thấy vô cùng thỏa mãn rồi.

“Em đã rất lâu chưa được thấy nhiều vì tinh tú như thế này” Lý Thanh Lãng cảm thán một câu.

Bọn họ sống ở nơi đâu đâu cũng là nhà cao tầng, mà biệt thự của cha mẹ Hoa là ở vùng ngoại thành, nhà cách bọn họ gần nhất cũng hơn 100 mét, ngồi trên ban công lầu hai, tầm nhìn đặc biệt trống trải.

“Nếu như em thích, sau này chúng ta sẽ thường xuyên trở về đây”

“Được, em đoán chú và dì cũng rất hi vọng anh sẽ thường xuyên trở về thăm bọn họ”

Hoa Ninh Tường cười nhẹ nhàng xoay mặt cậu đối diện chính mình, nói “Nếu như em nguyện ý, bọn họ cũng sẽ là cha mẹ của em”

Lý Thanh Lãng mặt đỏ lên không biết phải cất tiếng như thế nào, thời gian bọn họ quen biết cũng không tính là lâu, nhưng những lời này của anh cùng lời tỏ tình lúc trước khiến cậu trong khoảng thời gian ngắn ngủi không biết phải phản ứng như thế nào.

Không có tiếp tục đề tài này, Hoa Ninh Tường đột nhiên nhớ lại cú điện thoại hồi chiều của Lưu Trung An, liền đối Lý Thanh Lãng nói “Chúng ta cũng chỉ có thể ngây ngốc ở đây một tuần, trở về sẽ liền bắt đầu chuẩn bị cho album thứ hai của em”

“Nhanh như vậy?”

“Cũng không phải như em nghĩ, album đầu tiên là bởi vì chúng ta chỉ cần tuyển chọn những ca khúc anh đã biên soạn, nhưng lần này nếu như anh muốn sáng tác toàn bộ bài hát như lúc trước, nhanh nhất cũng cần khoảng nửa năm, huống hồ nói không chừng còn có thể xảy ra trục trặc khác”

Lý Thanh Lãng cau mày suy nghĩ một chút “Ninh Tường, nửa năm viết hai mươi bài hát, có phải khổ cực cho anh quá rồi không”

Hoa Ninh Tường lắc đầu “Đứa ngốc, lần này chỉ cần mười bài cho em, còn anh sẽ làm người sản xuất”

Cậu ngơ ngác, có chút nóng nảy nói “Anh không định ra album của chính mình sao?”

“Không phải không ra, mà là hơi trì hoãn lại một chút, đừng quên, anh bây giờ là ông chủ, ca hát chỉ là nghề phụ”

Lần trước vì muốn nâng đỡ Lý Thanh Lãng, giúp cậu đánh trận đầu tiên mới phát hành album, lần này không cần thiết phải như vậy. Bằng không ngược lại còn bị người có ác tâm bôi xấu thanh danh Lý Thanh Lãng, nói cậu dựa hơi ánh hào quang của Hoa Ninh Tường. Anh vốn không để ý mấy loại ngôn luận này, nhưng không thể không vì Lý Thanh Lãng mà suy nghĩ.

Cậu tựa hồ có hơi thất vọng “Nhưng mà, em rất thích nghe anh hát”

Hoa Ninh Tường xoa xoa tóc cậu “Đứa ngốc, anh đang ở ngay trước mắt em, em muốn nghe anh hát bất cứ lúc nào cũng được cơ mà, không cần thiết phải nghe album, em là cảm thấy giọng hát thật của anh nghe không hay bằng hay sao?”

“Dĩ nhiên không phải!” Em chỉ là cảm thấy, cảm thấy rất tiếc nuối” Lý Thanh Lãng trong mắt mang theo vẻ lo âu “Nếu anh vừa phải quản lý công ty vừa phải làm người sản xuất, lại còn sáng tác cho em, có phải hay không quá mức cực khổ, hay là tìm người khác viết không được sao?”

“Không” Hoa Ninh Tường không chậm trễ chút nào lập tức cự tuyệt lời đề nghị của cậu “Anh không thấy cực nhọc gì hết, cho tới lúc em chán ghét âm nhạc của anh, em chỉ có thể hát ca khúc mà anh sáng tác, được không?”

“Em làm sao có thể chán ghét chứ?”

“Vậy hãy cùng anh cất tiếng hát cả đời đi”

16. Chương 16

Kì nghỉ nhàn nhã rất nhanh liền trôi qua, trở lại thành phố Z một đám người bắt đầu bận túi bụi, mà Hoa Ninh Tường cũng liên tục lừa gạt đem Lý Thanh Lãng về nhà sống với mình, cho nên phòng trọ lầu dưới lại một lần trống không.

Hội nghị buổi sáng vốn là sự kiện nghệ sĩ trong công ty không được tham gia, nhưng Hoa Ninh Tường lại phá luật đem Lý Thanh Lãng gọi vào phòng họp, tất cả mọi người đều nhìn về phía cậu, trên mặt không giấu được nét vui sướng.

“Xảy ra chuyện gì ạ?” Lý Thanh Lãng có chút nghi ngờ hỏi.

Hoa Ninh Tường chờ cậu ngồi xuống xong, lúc này mới cười nói “Có hai cái tin tức, em muốn nghe tin tốt trước, hay là muốn nghe tin tốt so với tin tốt còn tốt hơn?”

Mấy người phụ trách khác đều một bộ dạng bất đắc dĩ, ông chủ của bọn họ thực sự rất thích trêu chọc đứa bé này a. Tuy rằng không ai trong bọn họ nói ra, nhưng người trong công ty này hầu hết đều tinh tường, động não một chút liền biết tâm tư của lão bản nhà mình, bất quá, bọn họ vẫn không có đoán ra được kỳ thực hai người đã sớm cùng một chỗ.

Lý Thanh Lãng cũng bật cười, suy nghĩ một chút rồi nói “Àn, vậy trước tiên nghe cái tốt đi”

“Anh nói trước, đây là tin mà bọn họ cảm thấy tốt, chứ không phải anh. Ngày không qua Trung An tiếp nhận hai cái kịch bản, đạo diễn hi vọng em có thể đi thử vai nhân vật trong phim, một là nam thứ, một là nam chính, nam thứ là trong một bộ drama tình cảm, còn nam chính là của phim thần tượng”

Nói xong mấy câu này, Hoa Ninh Tường cũng không lên tiếng nữa, chỉ duy trì ý cười nhàn nhạt nhìn đối phương.

Lý Thanh Lãng nghĩ nghĩ một hồi “Nếu như em chỉ muốn ca hát, anh sẽ khai trừ em sao?”

Những người khác đều sững sờ, trong cái vòng giải trí này ca hát nếu tốt thì lại muốn đi diễn, mà diễn tốt thì lại hay nhiều chuyện thích hát hò, bọn họ đều cho rằng Lý Thanh Lăng sẽ chọn bộ phim thần tượng kia để gia tăng độ nổi tiếng, không nghĩ tới cậu cư nhiên không hề liếc mắt đã cự tuyệt.

Ngược lại nụ cười trên mặt Hoa Ninh Tường càng rộng hơn, anh nói “Vì chút chuyện cón con thể này mà đem em đuổi đi, anh còn phải trả một khoản tiền bồi thường vi phạm hợp đồng, quá không khoa học đi”

Lý Thanh Lăng cũng nở nụ cười “Em chỉ muốn được hát”

Anh nhìn cậu trong mắt nhiều hơn một phần tán thưởng, quả nhiên không hổ là người mà mình xem trọng, cùng mình có một giấc mộng âm nhạc giống hệt nhau.

Nếu ông chủ đã không nói gì, những người khác đương nhiên càng không tiện mở miệng, chỉ thở dài trong lòng một chút, cũng không cảm thấy có gì quá đáng tiếc, dù sao hai cái kịch bản này nhìn qua cũng không phải là đặc sắc gì, đối phương lại đưa ra mức thù lao hơi bèo bọt, phải, bọn họ nghĩ xong cũng cảm thấy tâm tình cân bằng lại nhiều.

Đây coi như là phương thức tự an ủi mình đi?

Hoa Ninh Tường lúc này rất muốn ôm Lý Thanh Lăng, nhưng dưới con mắt của những người khác lại không thể làm gì hơn là nhún vai, anh tiếp tục cười nói “Còn lại tin tốt hơn cái tin tốt kia, em có muốn nghe không?”

“Là gì ạ?”

“Em lọt vào chung kết Giải thưởng âm nhạc tổ chức tại thành phố B vào tháng sau, đề cử cho hạng mục Best New Artist” (=Nghệ sĩ mới xuất sắc nhất:>>>)

Lý Thanh Lăng không khỏi sững sờ, không biết nói cái gì cho tốt, không nghĩ tới Hoa Ninh Tường không đình chỉ lời nói, tiếp tục “Còn có bài hát song ca của chúng ta, lọt vào một trong 10 đề cử ca khúc xuất sắc nhất của năm”

Cậu lúc này mới phản ứng được anh là đang nói cái gì, nhưng ý nghĩ đầu tiên không phải là liệu mình có nhận được giải thưởng chung cuộc hay không, mà là khẩn trương nắm chặt tay Hoa Ninh Tường, vội vàng hỏi “Vậy còn anh, anh có hay không được đề cử nam ca sĩ xuất sắc nhất?”

Những người khác không có để ý hành động Lý Thanh Lăng cầm tay Hoa Ninh Tường, bởi vì bọn họ hiện giờ cũng vô cùng cao hứng, Lưu Trung An cười “Nếu như cậu ấy không lọt vào, vậy thì cái bảng xếp hạng này còn có ý nghĩa gì sao?”

Lời này nói ra không khỏi có chút tự đại, nhưng thực tế bọn họ đều rõ ràng thực lực của Hoa Ninh Tường trong giới hiện nay, mấy nam ca sĩ được đề cử khác, chỉ sợ rằng cũng chỉ có một mình An Dục mới có tư cách cùng Hoa Ninh Tường phân cao thấp.

Lý Thanh Lăng có chút kích động, thế nhưng vẫn nhớ khống chế âm lượng chính mình, dùng thanh âm chỉ hai người nghe được nói “Vậy là em và anh có thể đồng thời tham gia lễ giao giải rồi?”

“Đương nhiên, em sánh đôi cùng anh bước đi trên thảm đỏ cũng có thể”

Đối với Lý Thanh Lăng mà nói, có thể cùng Hoa Ninh Tường đồng thời tham gia lễ giao giải, so với chuyện chính mình nhận được đề cử càng hạnh phúc hơn.

“Được rồi, sự tình tốt đẹp đều đã nói xong, hiện tại chúng ta thảo luận một chút vào vấn đề không được vui vẻ cho lắm đi” Hoa Ninh Tường đem tư liệu trong tay ném cho Lưu Trung An, để hắn phân phát cho mọi người.

“Trong tay Tiểu Nhan có quản lý vài người mẫu, sau khi huấn luyện đã bắt đầu tiếp nhận công tác, bọn họ là người mới, Tiểu Nhan cô nhớ lưu ý một chút, lúc đầu không cần xếp lịch trình dày đặc quá, mấu chốt là không thể để bọn họ tạo ra rắc rối nào, chúng ta vẫn còn là một công ty nhỏ, không có tinh lực cùng quan hệ xã hội đủ rộng để xử lý mấy sự tình kia”

“Tôi hiểu rồi”

“Tuần sau sẽ có một nữ ca sĩ ký hợp đồng với chúng ta, cô ấy là người đã thành danh, bất quá mấy năm gần đây không có hoạt động nào, cách đây không lâu đã tham gia lại một chương trình âm nhạc, triển vọng cũng không tệ lắm, Trung An anh tiếp tục gặp gỡ cô ấy để lo việc ký kết, có vấn đề gì cứ trực tiếp đến tìm tôi”

“Không thành vấn đề, cứ chờ tin tốt từ tôi” Cùng đối phương tiếp xúc rất thuận lợi, Lưu Trung An đã chắc chắn nắm được phần hợp đồng này.

“Album mới của Thanh Lãng tháng sau sẽ bắt đầu chuẩn bị, mọi người trước tiên đem công tác tiền kỳ lo liệu hảo, khâu tuyển chọn ca khúc giao cho tôi là được rồi”

Hoa Ninh Tường dư quang liếc thấy Lý Thanh Lãng bộ dáng tựa hồ có chút đứng ngồi không yên, liền mở miệng hỏi “Thanh Lãng, nếu như em có ý kiến gì, có thể nói thẳng ra”

“Em chỉ là muốn hỏi một chút, nếu như mười bài hát đều sẽ do anh viết, có thể để em thử viết lời được không ạ?”

Hoa Ninh Tường ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc, lập tức vui vẻ nói “Đương nhiên có thể, về chuyện này hai chúng ta lát nữa thảo luận riêng đi”

Lý Thanh Lãng gật gật đầu.

Cuộc họp kéo dài cũng không lâu, tất cả mọi người lục tục ly khai phòng hội nghị, mà dưới sự ám chỉ của anh, cậu không hề nhúc nhích chút nào.

Hoa Ninh Tường đứng dậy khóa lại cửa phòng họp, đi tới bên người Lý Thanh Lãng ôm đối phương vào lòng “Lãng, anh thật sự rất vui”

“Là bởi vì em không tiếp nhận vai diễn kia sao?” Cậu nghi hoặc hỏi.

“Không chỉ là vì chuyện này, mà anh vui nhất chính là em muốn cùng anh hoàn thành ca khúc, anh thật sự rất chờ mong được nhìn thấy toàn bộ album lần này, vị trí tác giả sẽ cùng in tên hai người chúng ta”

“Em cũng rất chờ mong, bất quá Ninh Tường, mặc dù em học ngành văn, nhưng việc sáng tác ca từ quả thật không có kinh nghiệm, cho nên tới thời điểm đó em làm không tốt, anh nhất định phải nói cho em biết, em không hi vọng mình phá hủy đi nguyên bản lời mà anh đã viết ra”

“Anh biết, em yên tâm, anh nhất định sẽ dạy em thật tốt”

Nói xong, Hoa Ninh Tường hôn Lý Thanh Lãng tới đầu vầng mắt hoa, hồn xuất khỏi thân thể bay đi đâu mất, suýt chút nữa là không thể ra khỏi phòng hội nghị luôn rồi.

...

Cùng một ngày mà chuyện tốt thật sự quá nhiều, Lý Thanh Lãng không nhận được có tâm tư muốn cùng Hoa Ninh Tường hảo hảo chúc mừng một phen, thế là trở về nhà thật sớm, may là hôm nay cậu cũng không có việc gì làm, cứ như vậy đón nhận một ngày thanh nhàn hiếm thấy.

Cậu mua rất nhiều thứ về nhà, thời điểm Hoa Ninh Tường trở về, chờ đợi anh chính là một bàn mỹ vị phong phú, còn có một người toàn tâm toàn ý yêu anh.

Ăn cơm tối xong, hai người vùi ở ghế sofa xem tivi, thật ra không hề để ý trên màn hình đang diễn ra cái gì, chỉ là yêu thích cảm giác cùng một chỗ thật gần như vậy mà thôi.

Lý Thanh Lãng nằm trên đùi Hoa Ninh Tường, cười nói “Nếu như trước đây có người nói cho em biết, tương lai em sẽ cùng Hoa Ninh Tường làm âm nhạc, còn có thể cùng anh tham gia lễ trao giải, em nhất định sẽ cho rằng người đó bệnh thần kinh”

“Rất hạnh phúc sao?”

“Đương nhiên, đây là ước mơ của em mà!”

“Kỳ thực, em không chỉ có thể cùng Hoa Ninh Tường làm âm nhạc, mà đồng thời có thể cùng nhau ăn cơm, cùng nhau uống rượu, cùng tắm rửa, rồi ngủ chung...”

“Gì cơ ạ...”

“Em nguyện ý không?”

“...Ân”

Lý Thanh Lãng vừa định nói, hiện tại còn không phải đã như vậy rồi sao? Ai biết được lời còn chưa ra khỏi miệng, đã bị Hoa Ninh Tường trực tiếp tha về phòng ngủ. Chờ đến thời điểm cậu bị anh lột đến không còn một mảnh, mới phục hồi tinh thần.

“Anh...”

“Em nói em nguyện ý”

Lý Thanh Lãng bị Hoa Ninh Tường chặn miệng, trời ạ, ai biết được anh nói ngủ là cái ý tứ này chứ a!

Bất quá, cậu cũng không chán ghét sự tình thân mật như vậy, ngược lại trong lòng còn âm thầm mong đợi đã lâu, bởi vì anh là Hoa Ninh Tường, là người mà cậu yêu nhất.

“Đừng sợ, anh sẽ không làm đau em”

“Ân”

Lý Thanh Lãng nhắm mắt lại, cẩn thận cảm thụ mỗi một động tác của Hoa Ninh Tường.

Cậu bắt lấy cánh tay anh, toàn thân khẽ run, Lý Thanh Lãng lúc này mới biết, những “tư liệu” kia đều không có lừa người, thật sự rất đau.

“Ninh Tường, hôn em...”

“Lãng, thả lỏng một chút”

Ngay lúc hai người triển miên hôn đối phương, Lý Thanh Lãng từ từ thích ứng được cơn đau này, cũng không còn cảm thấy khó có thể chịu đựng, ngược lại, bởi vì đó là Hoa Ninh Tường, cho nên cậu cảm thấy được cơn đau này cũng chính là hạnh phúc.

Bàn tay cậu đặt trên gò má Hoa Ninh Tường tỉ mỉ miệu tả bộ dáng anh, trong phòng rất tối, bọn họ cơ hồ không nhìn thấy lẫn nhau, nhưng có thể từ nhiệt độ thân thể đối phương mà suy đoán nét mặt người kia hiện giờ.

“Em có thể...A...”

Lời còn chưa dứt, người phía trên đã sớm không thể nhẫn nại chậm rãi chuyển động.

“Lãng, đau không?”

“Không...Không đau...Ân...Anh...Nhẹ một chút...”

“Là nơi này, thoải mái sao?”

“Đừng hỏi mà...Ân...Em...Em không biết...A...Đừng như vậy...”

“Đừng như vậy là muốn ra sao?”

“A...Ninh Tường...Em...Em muốn...Ân...”

“Chúng ta cùng nhau...”

Thật lâu sau đó, phòng ngủ cuối cùng cũng an tĩnh trở lại.

17. Chương 17

Thời gian bận bịu một tháng rất nhanh liền đi qua, bản thân Lý Thanh Lãng cũng không thể tin được mình dưới sự bám dính gắt gao của Hoa Ninh Tường cư nhiên có thể cùng anh hoàn thành viết lời cho năm ca khúc, này là sự tình trong quá khứ cậu có nằm mơ cũng không dám nghĩ.

Sáng tác một album thuộc về chỉ hai người bọn họ, mỗi một lần nghĩ đến điều này, Lý Thanh Lãng liền cảm giác mình tràn đầy động lực. Mấy ngày trước nhận được điện thoại của người bạn tốt Vu Chấn, cậu cảm thấy có chút áy náy, dù sao từ khi bắt đầu tham gia Phóng thanh ca xướng, cậu và hần cũng không thường liên lạc với nhau, cho nên lần này, Lý Thanh Lãng chủ động mời Vu Chấn ăn cơm, mà địa điểm...cậu do dự rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định ở nhà mời khách.

Nói cho chính xác, thì là nhà của cậu và Hoa Ninh Tường.

Đối với chuyện này, anh cũng không hề phản đối.

Thời điểm Vu Chấn nhìn thấy người mỉm cười giúp mình mở cửa, trước mắt là một Hoa Ninh Tường sống sờ sờ, hần suýt chút nữa hít thở không được mà ngất đi.

“A a a! Lý Thanh Lãng, em tại sao lại không nói cho anh biết hôm nay Hoa Ninh Tường cũng ở đây chứ, sớm biết vậy đã mang theo tất cả album ở nhà để anh ta kí tên rồi!”(EDITOR: CHỖ NÀY KHÔNG HIỂU SAO VU CHẤN LẠI KÍCH ĐỘNG NHƯ THẾ, () RÕ RÀNG ĐÃ GẶP LÚC ĂN TÂN GIA CỦA LÝ THANH LÃNG RỒI MÀ TA (3))

Xung phong nhận việc đi vào hỗ trợ, Vu Chấn đóng lại cửa phòng bếp cầm tay Lý Thanh Lãng dùng sức lay lay.

Cậu cười nói “Yên tâm đi, anh có thể đến đây nhờ anh ấy kí tên bất cứ lúc nào”

Nghe được câu này, tâm tình kích động của Vu Chấn rốt cuộc bình tĩnh trở lại, bắt đầu cùng Lý Thanh Lãng tán gẫu, giúp làm cơm. Qua rất lâu sau đó, Vu Chấn mới có chút không dám xác định hỏi “Thanh Lãng, vừa nãy anh đi toilet, nhìn thấy hai cái cốc xúc miệng giống nhau như đúc”

Lý Thanh Lãng đương nhiên biết Vu Chấn ám chỉ cái gì, này là lúc trước có một hôm Hoa Ninh Tường độ nhiên nảy sinh ý định đem tất cả đồ rửa mặt của hai người đổi thành cùng một bộ, chỉ có màu sắc là khác nhau.

Cậu xoay đầu nhìn Vu Chấn khẽ mỉm cười “Anh cảm thấy thế nào?”

“Hai người...không chỉ đơn giản là quan hệ sếp cùng nhân viên?”

“Ừm, em đã gặp cha mẹ anh ấy”

Đối với thái độ thản nhiên như vậy của cậu, hần ngược lại không biết phải nói cái gì.

Lý Thanh Lãng với tay lấy giá mức cơm, đem nó xắn xuống, lúc này mới quay lại nói với Vu Chấn “Nhiều năm qua, anh là người duy nhất mà em có thể xem là bạn tốt, cho nên em không muốn giấu anh”

Vu Chấn nhìn Lý Thanh Lãng, tuy rằng người trước mặt bộ dạng thoải mái, nhưng dù sao cũng là bạn bè, Vu Chấn rất dễ dàng nhận ra trong mắt cậu một tia căng thẳng không dễ phát giác, có lẽ sự chúc phúc của mình đối với em ấy mà nói là rất quan trọng đi, Vu Chấn không thể không nghĩ vậy.

“Hai người quen biết cũng chưa tới một năm, em làm sao có thể xác định anh ta là nửa kia của mình? Thanh Lãng, con đường này không dễ đi, đặc biệt hai người còn là minh tinh, anh không muốn tương lai nhìn thấy em hối hận”

Nghe được hần nói như vậy, cậu không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ít nhất không phải là mắng chửi hay kịch liệt phản đối, thật may.

Lý Thanh Lãng dựa vào tường suy nghĩ một chút rồi nói “Nếu như một năm trước anh nói em có thể ở cùng một chỗ với Hoa Ninh Tường, em nhất định sẽ không tin. Kỳ thực suy xét kĩ lại, giữa tụi em tựa hồ không có tình cảm khắc cốt ghi tâm nhiều đến vậy, thế nhưng vừa vặn đó lại là ước nguyện của em, chỉ cần anh

ấy yêu em, em yêu anh ấy, cứ như vậy ở bên nhau như một lẽ tự nhiên. Em tin tưởng anh ấy đối với phần tình cảm này là nghiêm túc, bằng không cũng sẽ không mang em trở về gặp cha mẹ anh. Em biết rõ nguyện vọng của mình chính là được mãi mãi bước đi bên cạnh anh ấy, vậy là đủ rồi”

Vu Chấn sờ sờ mũi, vẫn là không quen cùng người bạn chí cốt thảo luận chuyện bạn trai của cậu thế này, chỉ có thể trầm giọng nói “Chỉ cần em cảm thấy hạnh phúc là được rồi, anh đương nhiên sẽ chúc phúc cho hai người”

Lý Thanh Lãng nhìn hần nở nụ cười “Cảm ơn anh”

“Nhưng mà Viện trưởng phía bên kia...”

“Người đã biết rồi”

Vu Chấn cũng sờ “Em động thái cũng nhanh thật”

Lý Thanh Lãng lắc đầu một cái, bất đắc dĩ lên tiếng “Em cùng Viện trưởng thẳng thắn nói qua là lúc vừa từ nhà cha mẹ anh ấy trở về, không nghĩ tới Viện trưởng lại nói với em, từ lần Hoa Ninh Tường ghé thăm cô nhi viện, người đã biết được chúng em nhất định sẽ ở bên nhau”

“Các người không phải là ở ngay trước mặt mấy người bạn nhỏ ở cô nhi viện làm sự tình không thích hợp với thiếu nhi đâu chứ?”

“Anh cho rằng em là anh sao?”

Hai người trò chuyện giết thời gian, trong phòng bếp truyền ra một trận tiếng cười vui sướng, đứng ngoài cửa, Hoa Ninh Tường bên mép cũng không khỏi gợi lên nụ cười. Tuy rằng họ đã ở cùng một chỗ, thế nhưng rất hiếm khi Lý Thanh Lãng lại nói ra mấy lời tình cảm như vậy, thật là khiến người ta không khỏi nghĩ muốn hảo hảo “yêu thương” em ấy một phen mà. Nếu như xem nhẹ biểu tình cứng ngắc không thích ứng được của Vu Chấn lúc đầu, bữa cơm này bầu không khí vẫn là hết sức hài hòa. Sau khi Hoa Ninh Tường lấy ra một đĩa CD phiên bản giới hạn, ký tên rồi còn viết một đoạn lên đưa cho Vu Chấn, hần triệt để đứng về phía anh, Lý Thanh Lãng nhìn người bạn tốt mới này còn tận tình khuyên bảo mình đủ thứ giờ mở miệng ra là khen Hoa Ninh Tường lên tận trời, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

Ba ngày sau, tại lễ trao giải ở thành phố B, Lý Thanh Lãng cuối cùng cũng được như ý nguyện cùng Hoa Ninh Tường sánh bước lên thảm đỏ. Cậu chưa bao giờ trải qua tình huống như vậy, vừa mới cảm thấy hoa mắt vì đèn máy ảnh chớp liên tục, anh đã khéo léo che chở cho cậu cả đường đi, không có cố ý xa lánh, cũng không thái quá thân mật, cơ hồ không có ai hoài nghi quan hệ “bạn phi thường thân” của bọn họ.

Chỗ ngồi của hai người cũng được an bài cùng nhau, điều này hiển nhiên Hoa Ninh Tường đã để Lưu Trung An tỉ mỉ đánh động qua, cũng không phải là để cậu theo anh ngồi trên hàng ghế trước của những ngôi sao lớn, mà là Hoa Ninh Tường chủ động yêu cầu sắp xếp chỗ ngồi phía sau, cùng với lời giải thích bản thân hi vọng có thể ngồi cùng một chỗ với nghệ sĩ công ty mình, tiếp sức cho bọn họ. Ngoại trừ Lý Thanh Lãng, những nghệ sĩ khác vừa thấy có cơ hội tiếp cận ông chủ của mình, đương nhiên hết sức vui vẻ.

Sau một đoạn biểu diễn mở màn, người chủ trì thành công sống dậy bầu không khí của lễ trao giải. Lý Thanh Lãng thần kinh vốn đang có chút lo lắng cũng bình tĩnh trở lại, cậu không phải căng thẳng cho đề cử của mình, mà là vì Hoa Ninh Tường.

Theo từng giải thưởng không quá trọng yếu được lần lượt trao ra, cuối cùng cũng đến phiên ‘Best New Artist’. Người trao giải lần này là hai ngôi sao truyền hình hạng A, chuyện đương nhiên phải làm chính là trước tiên trò chuyện trêu chọc đối phương một chút, sau đó mới chậm chậm đem danh sách từ trong phong bao lấy ra.

“Nhận được giải thưởng tân binh xuất sắc nhất chính là —— Vũ Văn Húc với Nước mắt ác ma” Hoa Ninh Tường có chút bận tâm quay đầu nhìn Lý Thanh Lãng, trên mặt cậu vẫn luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt, cũng không bởi vì vượt mất giải thưởng mà có vẻ buồn rầu. Anh khẽ vỗ vỗ lưng cậu, ý tứ cổ vũ không cần nói cũng có thể nhận ra.

Lúc này tất cả ánh đèn đều tập trung trên sân khấu, tại địa phương không có người thấy, anh lặng lẽ nắm chặt tay cậu. Lý Thanh Lãng đè thấp thanh âm của mình, thầm nói với Hoa Ninh Tường “Đừng lo lắng,

em không sao”

Vũ Văn Húc người này cậu cũng có biết đến, album [Nước mắt ác ma] cũng đã từng nghe qua, quả thật rất hay, cho nên ngay từ lúc bắt đầu, Lý Thanh Lãng cũng đã không có cảm giác bản thân nhất định sẽ nhận được giải tân binh, dù sao đối thủ cũng quá xuất sắc, đối với chuyện này, cậu cũng không có chấp niệm, có thể giống như bây giờ đứng trên đài cao tiếng hát, chính là ước mơ của cậu rồi.

Không ngoài dự đoán, bài hát đôi của Lý Thanh Lãng cùng Hoa Ninh Tường nhận được một giải thưởng, anh và cậu dĩ nhiên cùng nhau bước lên sân khấu, bất quá anh lại nguyện trở thành một nhân vật làm nền, tiếp nhận cúp xong kín đáo đưa cho Lý Thanh Lãng, cảm nghĩ cũng không cần phát biểu, đem người bởi vì nhận được giải mà đỏ cả mặt đẩy về trước micro.

Trở về chỗ ngồi rất lâu sau đó, Lý Thanh Lãng mới bình phục được nhịp tim, nguyên lai cứ tưởng đã chuẩn bị tâm lý xong, lên đài nhận thưởng vẫn là căng thẳng như vậy.

Cuối cùng, giải thưởng then chốt nhất của buổi lễ, nữ ca sĩ và nam ca sĩ xuất sắc nhất cũng bắt đầu. Lý Thanh Lãng cả người căng thẳng, không dám chớp mắt nhìn chăm chăm vị khách quý trao giải cầm phong thư. Hoa Ninh Tường có chút buồn cười nhìn cậu, cảm thấy nét mặt người kia bây giờ rất đáng yêu, giống như chó con đang mong chờ được cho ăn vậy.

Một đoạn video giới thiệu được phát xong, vị đạo diễn quyền lực trên sân khấu cuối cùng cũng mở phong bao ra lên tiếng.

“Nam ca sĩ xuất sắc nhất năm nay —— chính là —— Hoa Ninh Tường!”

Lý Thanh Lãng vui mừng đứng lên trao cho anh một cái ôm ấm áp, cứ như chính bản thân mình đạt giải thưởng, hạnh phúc vô cùng.

Tiếng vỗ tay dưới khán đài rất lâu mới dừng lại, Hoa Ninh Tường tiếp nhận cúp thủy tinh, cười nói “Tôi rất vui khi được nhận giải thưởng này, tuy rằng nói thế này nghe có vẻ giả tạo, thế nhưng tôi thề rằng mỗi một lần nhận được chiếc cúp này tôi đều thật sự rất vui, mà năm nay lại càng đặc biệt cao hứng”

“Cảm ơn những fan đã luôn dõi theo và ủng hộ tôi, cũng cảm tạ những anh chị em trong công ty đã cùng tôi phấn đấu, còn có một người nữa, người mà tôi quan tâm nhất ...” Nói đến chỗ này, Hoa Ninh Tường dừng lại, hôn lên chiếc nhẫn đeo trên tay trái, nở nụ cười “Em phải nhớ kỹ, tôi sẽ vĩnh viễn yêu em” Lý Thanh Lãng cảm giác tim mình tựa hồ nảy lên thật mạnh thật mạnh, trước mắt công chúng...dưới con mắt của tất cả mọi người...anh...

Bất quá Hoa Ninh Tường vẫn rất có chừng mực, chỉ chạm nhẹ một cái, tất cả mọi người đều không đoán được nửa kia của anh rốt cuộc là ai, nhưng bọn họ đều phát hiện, trên tay trái của anh, ngay tại vị trí ngón tay đeo nhẫn, có một chiếc nhẫn kim cương màu bạc.

Lý Thanh Lãng sờ sờ dây chuyền bị quần áo che khuất, hoàn hảo, nhẫn của mình đeo trên cổ, không thì hôm nay lớn chuyện rồi.

Trở lại chỗ ngồi, Hoa Ninh Tường cười nhìn cậu, đối mặt người đang như thể vừa tạo được một niềm vui bất ngờ, Lý Thanh Lãng không thể sinh khí, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn người kia, hạ thấp giọng “Anh quá kiêu ngạo rồi đó”

“Không cần sợ, công ty còn rất nhiều sự tình sợ rằng không đủ khả năng để lo liệu, anh đã dự định sau này hằng năm chỉ phát hành một album duy nhất, anh ca hát vì anh muốn như vậy, là thuần túy yêu thích chứ không phải vì thương mại, này, mới chính là lý tưởng của anh”

“Em hiểu” Bởi vì anh và cậu có cùng giác mộng giống nhau.

“Còn nữa, anh chờ em từ trong tay anh, đoạt được danh hiệu nam ca sĩ xuất sắc nhất, trước lúc đó, anh sẽ luôn giữ nó giúp em.”

Hoa Ninh Tường khẩu khí có chút tự phụ, bất quá Lý Thanh Lãng tin tưởng anh, không cần lý do tại sao, chính là tin tưởng, anh nhất định sẽ làm được mỗi một chuyện mà mình hứa hẹn.

Tình cảm của bọn họ, nếu anh đã nói là vĩnh viễn, vậy thì cậu liền tin tưởng sẽ là vĩnh viễn.

Thời khắc này, trong đôi mắt Lý Thanh Lăng, chỉ chứa đựng một mình hình bóng Hoa Ninh Tường.

Nếu như ông trời đã sắp đặt em lúc nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ, vậy thì nhất định là để trong tương lai có thể gặp được anh, được cảm thụ toàn bộ yêu thương của anh, cùng anh trải qua cả một đời. Em sẽ thành tâm thành ý cảm tạ trời xanh.

Như vậy gặp gỡ, như vậy yêu thương, như vậy cam kết, như vậy nhân sinh...Có anh, là đủ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-thanh-ca-xuong>